

Τ
18

ΝΕΟΤΕΛΕΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 19
18 ΦΕΒΡ. 1939. Λ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1, — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὁροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 19 — 18 Φεβρουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ Μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικῶν Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε,
λόγω τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσις
τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του
νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμὴν του.

Οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιώ-
ται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος
(συνδρομὴ ἑτησίᾳ), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἔξι μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς
μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ
χρονικά διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινοτήτας, Σχολικὰς
Ἐφορίας, Ἐταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενι-
κῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δι-
καίου ἡ ἑτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ ἄνθρωποι καὶ Κοινοὶτες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐ-
φορίαι, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα,
πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσε-
χοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν
προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἑτησίᾳ
συνδρομὴ.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρό-
τερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μι-

κροὺς συνδρομητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη
συνδρομὴν των, ἂν δὲν μποροῦν δλόκληρη, σὲ δυὸ
δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιὰτὶ εἶναι
ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιά-
δες συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν
προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὡσάκις ἐμβά-
ζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομι-
κῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης
μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ
τὸ τὶ ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν
τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις
ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριὸ ἐπαρχία καὶ
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ
διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

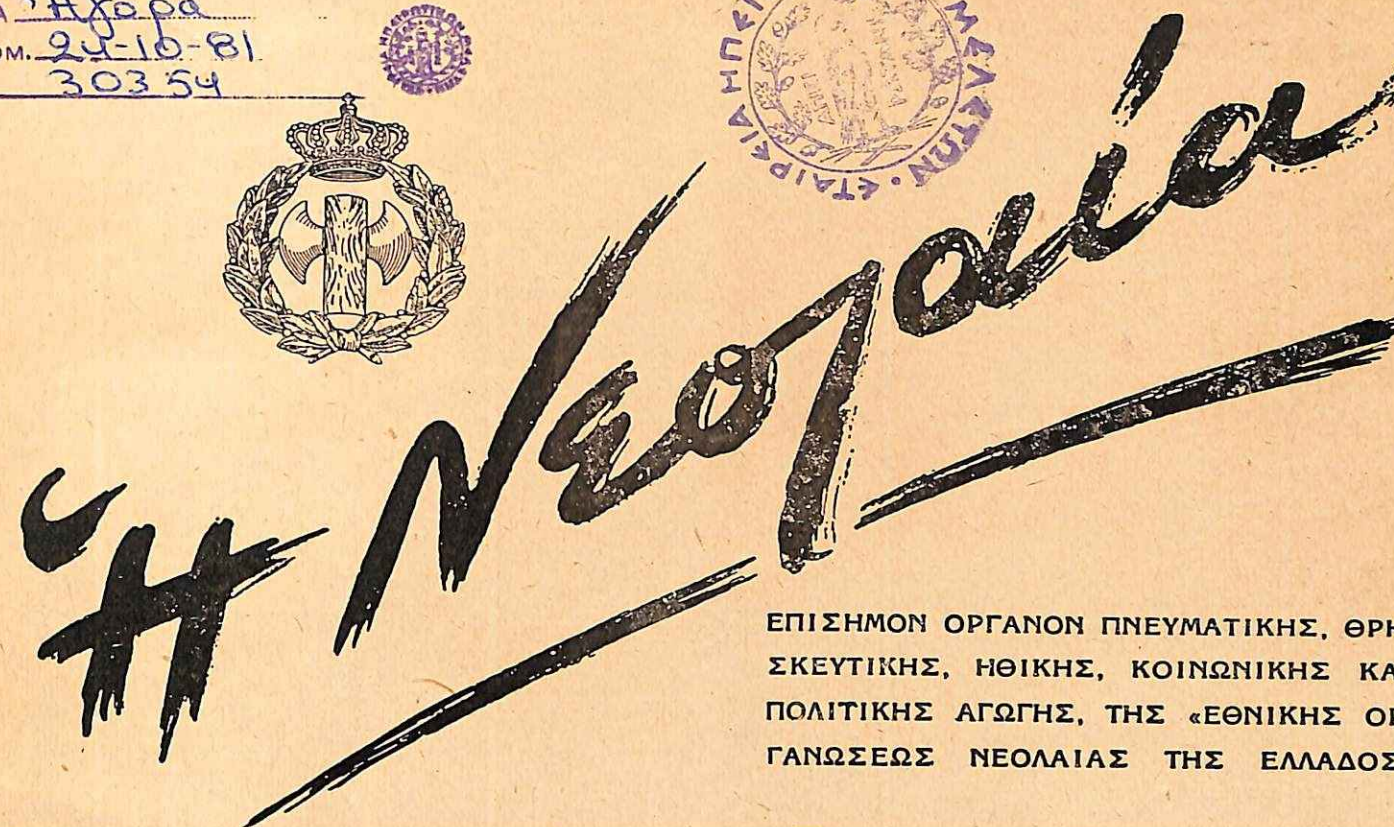
ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ἀρχοῦ
ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81
ΑΡΙΘ. 30354

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ

Διὰ νὰ ἐρμηνευθῇ ἀκριβῶς καὶ διὰ νὰ κατανοηθῇ
εἰς ὅλην τους τὴν ἔκτασιν ὁ σκοπὸς καὶ τὸ νόημα τῆς
κινήσεως, ποὺ ἤρχισε τὴν περασμένη Κυριακὴ εἰς τὰς
Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Διοικήσεως Πρω-
τευούσης ὑπὲρ τοῦ δένδρου καὶ τοῦ πρασίνου, ἕνας
ὑπάρχει τρόπος: Νὰ δεχθοῦμε τὴν κίνησιν αὐτὴν ὡς
μῖαν ἀπαρχὴν καὶ ὡς στάδιον προπονήσεως, ποὺ
παρασκευάζει νέας ἀκόμη πιὸ θαρραλέας καὶ πλατυ-
τέρας ἐκτάσεως ἐξορμήσεις. Καὶ γιὰ νὰ μὴν παρε-
ξηγηθῇ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια τῆς ἀπαρχῆς, εἶναι
ἀνάγκη νὰ βιασθοῦμε νὰ ἐξηγήσωμεν ὅτι, χρησιμο-
ποιοῦντες αὐτὴν τὴν λέξιν, οὔτε λησμονοῦμεν, οὔτε
ὑποτιμοῦμεν τὴν ἀξίαν τῶν παλαιότερων ἀληθινὰ ἡρωϊ-
κῶν προσπαθειῶν, ποὺ ἐστόλισαν τὴν πρωτεύουσαν
τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὰς πρασίνους ζώνας ποὺ εἶναι
σήμερα χάρμα τῶν ματιῶν καὶ τῆς ψυχῆς καὶ πού,
ἂν δὲν εἶχαν προηγηθῇ αὐτές, ἡμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς
μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἐφικτὸς ὁ διπλοῦς, ὁ
ἐπίσημος καὶ ὁ παλλαϊκὸς συναγερμὸς—ἀληθινὴ δη-
μοσία λιτανεῖα τοῦ δένδρου—αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Καὶ
ἐπειδὴ ὁ λόγος εἶναι γιὰ τὸ δένδρο, ταιριάζει πολὺ
ἐδῶ νὰ ξαναεἰπωθῇ, πάντοτε χρήσιμη καὶ πάντοτε δι-
δακτικὴ, ἡ παλαιὰ ἀλήθεια, πὼς καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ
τῶν προσπαθειῶν ἡ μοῖρα εἶναι ἀπαράλλακτη, ὅπως
ἡ μοῖρα τοῦ σπόρου καὶ τοῦ φυτοῦ. Ὅπως ἂν δὲν

πέση πρῶτα στὴ γῇ καὶ «ἀποθάνῃ» ὁ σπόρος, δὲν
μπορεῖ νὰ ξεπεταχθῇ στὸ φῶς ἡ φύτρα καὶ ν' ἀνα-
στηθῇ τὸ φυτόν, ἔτσι καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ προσπάθεια δὲν
κατακτᾷ καὶ δὲν κυριεύει τὸν κόσμον, ἂν προηγουμέ-
νος δὲν συμπληρώσῃ τὸν κύκλον τοῦ πάθους καὶ τῆς
θυσίας. Ὅς εἶναι ἡ παραβολὴ αὐτὴ, παραβολὴ καὶ
ὁμολογία μαζί, τιμὴ καὶ στεφάνωμα τῶν παλαιότε-
ρων προσπαθειῶν ποὺ ἔγιναν, χάριν τοῦ δένδρου, εἰς
τὴν πρωτεύουσάν καὶ πρὸς τοὺς ἐργάτας των καὶ
πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρὸς τὴν μορφὴν τῆς μαρτυρικῆς Βα-
σιλίσσης, ποὺ ἡ πνοὴ καὶ ἡ στοργὴ ἡ ἰδικὴ Τῆς ἐνέ-
πνεε καὶ ἐνεψύχωνε τὰς προσπάθειάς ἐκεῖνας.

Ἄν τὸ πρόβλημα τοῦ δένδρου ἄλλοι εἶναι λίγο
πολὺ πρόβλημα αἰσθητικῆς καὶ ὑγείας—πρόβλημα
δηλαδὴ καλλωπισμοῦ καὶ ψυχαγωγίας,— γιὰ τὴν
Ἑλλάδα εἶναι κάτι πολὺ—πολὺ περισσότερον: Εἶναι
πρόβλημα ζωῆς. Οἱ κατακλυσμοὶ τῆς ἱστορίας, ποὺ
ἐπαίδεψαν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ ποὺ κακῶς ἐμά-
θαμε νὰ τοὺς μετροῦμε μόνον ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα,
ἐνῶ, ἰδιαίτερως μάλιστα γιὰ τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῶν Ἑλ-
ληνικῶν Χωρῶν, ποὺ ἀνέκτησεν ὁ σημερινὸς Ἑλληνι-
σμός, εἶναι πολὺ παλαιότεροι καὶ ἀκόμη ὁ μακρότα-
τος ἱστορικὸς βίος, ἔχουν ἀφήσει βαθύτατα τὰ κατα-
στροφικὰ των ἴχνη ὅχι ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀν-
θρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὅλην ὄψιν αὐτῆς τῆς

γής. Καί ήμπορεί κανείς νά υποστηρίξη πώς περισσότερο από τούς τελευταίους μας δυνάστας οί διαβατικοί επιδρομείς που προηγήθησαν έχουν φθείρει καί αλλοιώσει την ὄψιν τής γής μας. Καί τὸ γεγονός ὅτι ἡ γῆ καί ἡ φύσις ὑπέφερε καί συνέπαθεν ἐξ ἴσου σκληρὰ μέ τὸ "Ἔθνος, ἐξηγεῖ τὸν πονεμένον καί θλιθερόν τόνον, πού εἶναι τὸ ἰδιάζον στοιχεῖον τῆς Ἑλληνικῆς ἀγάπης πρὸς τὴν γῆν. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἱστορία. Καί ἡ ἱστορία δὲν εἶναι τὸ θέμα μας τὸ σημερινόν. Τὸ θέμα μας εἶναι τὸ δένδρον. Καί ἂν ἀνεφέρθημεν εἰς τὴν ἱστορίαν, τὸ ἐκάμαμε γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε πὼς ἡ Ἑλληνικὴ γῆ καί τὸ Ἑλληνικὸν τοπίον, προνομικῶς δενδροκομικόν, εὐρέθῃ δενδροκομικῶς πτωχὸν καί γυμνόν, τόσον ὥστε νὰ μὴ κατορθώνουμε ν' ἀναγνωρίζωμε σήμερα εἰς τὰ βουνά μας τὰ βουνά που μᾶς περιέγραφαν οἱ μῦθοι, ἡ ποίησις καί ἡ παλαιότερα ἱστορία.

"Ὅταν εἶπαμε πάρα πάνω πὼς τὸ πρόβλημα τοῦ δένδρου εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι πρόβλημα ζωῆς, δὲν ἐκάμαμε σχῆμα λόγου, οὔτε ἐλέγαμε καμμίαν ὑπερβολήν. Οἱ παλαιότεροι, ἐκεῖνοι που ἐπίστευαν καί ἐδίδασκον ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι τόπος ὀρεινός καί πτωχός. Ἐκεῖνοι που χρόνια ἐπέμεναν νὰ υποστηρίζουν ὅτι ὁ τόπος δὲν ἤμπορεῖ νὰ συντηρῇ τὸν πληθυσμόν του καί ἂς εἶναι κατὰ τὰ δύο τρίτα ἀραιότερα κατωκημένος ἀπὸ ἄλλους τόπους τῆς ἰδικῆς μας γεωγραφικῆς ζώνης, μ' ὅλη τὴ βασικὴ τους πλάνη, εἶχαν κάποιο δίκιο. Ὑπελόγιζαν τὴν παραγωγικὴ χωρητικότητα τοῦ τόπου, μετρῶντας τὰς σχέσεις τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν ἀναλογίαν τῶν πεδινῶν μόνον ἐκτάσεων τῆς Χώρας. "Ἀφῆναν δηλαδὴ ἔξω ἀπὸ τούς ὑπολογισμούς τούς ὀρεινοὺς τῆς ὄγκους ὡς ἀγόνους καί ἀκαταλλήλους διὰ κάθε παραγωγικὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἡ νεωτέρα ἔρευνα καί ὅχι ἀπλῶς ἡ ἔρευνα, ἀλλὰ καί ἡ ἐργασία καί ἡ πείρα, ἔχουν διαψεύσει καί καταρρίψει τελειωτικὰ τὴν πλάνην που ἐπεκράτει, ὅσον ἀφορᾷ τὰς παραγωγικὰς δυνατότητας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ἡ ἐργασία καί ἡ πείρα ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ὀρεινὸν τοπίον τῆς Ἑλλάδος, λόγῳ τῆς μεγάλης ποικιλίας του κυρίως καί τῆς ποικιλίας ἐπομένως τῶν προϊόντων που παράγει, ὅχι μόνον δὲν εἶναι ἄγονον καί πτωχόν, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι ἀπείρως πλουσιώτερον ἀπὸ τὸ πεδινόν. Ἡ πείρα αὐτῇ, που ἄνοιξε ἐντελῶς νέους ὀρίζοντας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γεωργίαν, ἔθεσε τὸ ζήτημα μᾶς πλατύτατα ὀργανωμένης προσπάθειας διὰ τὴν παραγωγικὴν ἀξιοποίησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. "Ἔτσι ἐτέθη τὸ ζήτημα τοῦ δένδρου καί τῆς δενδροκομίας γενικώτερον. Καί ἐπειδὴ ἐπήραμε ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν κίνησιν, που ἄρχισε τὴν Κυριακὴν, εἰς τὴν πρωτεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ δένδρου, δὲν θὰ ᾔτο σωστό νὰ παραλείψωμε κάτι ἄλλο, που ἔχει ἰδιάζουσιν σημασίαν. "Ὅτι ἡ κίνησις που ἀρχίσσαμε γιὰ τὸ δένδρον καί διὰ τὸ πράσινον εἰς τὴν πρωτεύουσιν καί εἰς τὰς πό-

λεις καί που πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ καί νὰ τιμηθῇ εἰς ὅλην τὴν τὴν ἀξίαν, δὲν εἶναι καί δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι παρὰ μονάχα μικρὸ κομμάτι μέσα εἰς τὴν προσπάθειαν που αὐξάνει καί ἐκτείνεται τὰ τελευταῖα χρόνια εἰς ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν ὑπαιθρον. Εἶναι βέβαια δικαιολογημένη ὅλη ἡ ἐγκαύχησις καί ἡ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό που συνεπῆρε τούς Ἀθηναίους καί τούς Πειραιεῖς γιὰ τὶς 350.000 τὰ νέα δένδρα, που φυτεύουν αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἰς τὰ ἄλση καί εἰς τοὺς δρόμους τους. Τὶ θὰ ἔλεγαν ὅμως ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν τὸ ξέρουν, καί εἶναι πολλοὶ αὐτοί, ὅτι ἡ χωρικὴ Ἑλλάδα φυτεῖ τελευταίως περισσότερα ἀπὸ τὸ ἑκατομῦριο καινούργια δένδρα κάθε χρόνο; "Ὅτι συγκεκριμένως μόνον εἰς μίαν μικρὰν γωνίαν τοῦ νομοῦ Φλωρίνης, εἰς τὴν περιοχὴν Κάτω Κλεινῶν, ἐφυτεύθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε-ἕξ χρόνια 154.000 μηλιές; "Ὅτι εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὰ νησιά μας, ἀκόμη καί εἰς τὴν βραδυπορημένην Στερεὰν καί εἰς αὐτὴν τὴν Θεσσαλίαν, αὐξάνουν κάθε χρόνον καί αὐξάνουν πολὺ αἱ δενδροφυτευμένοι ἐκτάσεις καί αὐτὸ τὸ διαπιστώνει καί ὁ τελευταῖος περαστικὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν νεοφύτων που συναντᾷ ὅπου καί ἂν τύχῃ νὰ ταξειδέυσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα;

Καί ὅμως ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις, που εἶναι τόσο γεμάτη ἀπὸ χαρούμενες ἐλπίδες καί που μὲ τὴν ἐπέκτασι καί τὴν αὐξησί της περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην πρόοδο που σημειώνεται εἰς τὴν ζωὴν μας, γεμίζει τὴν ψυχὴ μὲ αἰσθήματα ἀσφαλείας καί βεβαιότητος διὰ τὴν καλὴν ἐθνικὴν αὐρίον, δὲν εἶναι, δὲν ἤμπορεῖ, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ τὸ πάρωμεν ἁπλοῶς, παρὰ ἀπαρχὴ μόνον, ὅπως εἶπαμε. Καί τὸ λέγομεν αὐτὸ γιὰτὶ μὲ τὸ νὰ φυτεύωμε εἰς τὴν πρωτεύουσιν καί εἰς τὰς ἄλλας πόλεις δένδρα καί νὰ καλλωπίζωμε τοὺς δρόμους καί τὶς πλατεῖες μας καί τὰ ἄλση μας γιὰ ν' ἀναπνέωμεν ἑμεῖς καί τὰ παιδιά μας, μὲ τὸ νὰ φυτεύουν περιθώλια οἱ χωρικοὶ μας, ὁ καθένας τους μὲ τὴ σκέψιν νὰ δημιουργήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του νέον πόρον καί νέον εἰσόδημα ἢ γιὰ ν' ἀφήσῃ στὰ παιδιά του, οἰκονομῶν καί τοποθετῶν εἰς τὴν γῆν, μίαν περιουσίαν, δὲν σημαίνει ὅτι λύομεν ὁλόκληρον τὸ ζήτημα τοῦ δένδρου εἰς τὸν Τόπον. Πέρα ἀπὸ τὰ ἄλση καί τὰς δενδροστοιχίας τῶν πόλεων καί ἄσχετα ἀπὸ τοὺς ὁπαρῶνας τῶν χωριῶν μας, μένει νὰ λυθῇ ἕνα ἄλλο, βασικωτέρας καί καθολικωτέρας γιὰ τὸν Τόπον ἀνάγκης. Τὸ ζήτημα τοῦ δάσους. Ἡ Ἑλλάς γιὰ τοὺς λόγους, που δὲν τοὺς ἐξηγήσαμε καί οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηγήσωμε σήμερα κατὰ πλάτος, ἀλλὰ τοὺς ἐθίξαμε μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν, ἔχει ἀνάγκην τοῦλάχιστον νὰ διπλασιάσῃ τὰς σημερινὰς δασικὰς τῆς ἐκτάσεις. "Ὅποιος ἐταξειδεύσε καί ἐγνώρισε τὰ βουνά μας, τὰ εἶδε πόσον εἶναι γυμνά καί φαλακρά. Καί ὅποιος ἐπρόσεξε περισσότερο, θὰ εἶδε πὼς τὰ μέτωπα καί τὰς παρειὰς τῶν γυμνῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν τὰ ρυτι-

δώνουν καί τὰ ἀσχημίζουν αὐλακιές ἄλλοῦ ρηχῆς καί ἄλλοῦ βαθύτερες. Ἀπὸ τὶς ρυτίδες αὐτὲς καί τὶς αὐλακιές τῶν βουνῶν μας, κάθε φορὰ που βρέχει ἢ που λειώνουν τὰ χιόνια, κατεβαίνουν νερά ὀρμητικὰ καί θολὰ καί παρασύρουν μαζί τῶν χώματα καί πέτρες καί κάθε εἶδους ὕλη. Πολὺ λίγοι θὰ ξέρουν πὼς οἱ κατεβασιές αὐτὲς εἶναι ἕνα κατὰστροφικὸν φαινόμενον, που, ἂν ἀφεθῇ ἐλεύθερον, ἂν δὲν νικηθῇ καί δαμασθῇ γρήγορα, πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι ὁ καθὺς φαντάζεται, θὰ ἐρημώσῃ καί θὰ νεκρώσῃ τὸν Τόπον. Οἱ κατεβασιές αὐτὲς δὲν τρῶνε μόνον τὶς σάρκες τοῦ βουνοῦ, δὲν τὸ ἀποσκελετώνουν καί τὸ κάμνουν ἄγριο καί ἄφυτρο, ἀλλὰ συγχρόνως μὲ τὶς ὅλες που κατεβάξουν, πλημμυρίζουν καί ἐπιχώνουν τὶς πεδινὰς ἐκτάσεις καί καταστρέφουν καί ἐκείνων τὴν γονιμότητα. Γιὰ νὰ ἀνακοπῇ λοιπὸν ἡ πορεία αὐτοῦ τοῦ καταστροφικοῦ φαινομένου, γιὰ νὰ δαμασθῇ καί νικηθῇ ἡ ἐρήμωσις καί ὁ θάνατος που κατεργάζεται τὸ φαινόμενον αὐτό, δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος τρόπος, κανένα ἄλλο μέσον, παρὰ τὸ δένδρον. Ἡ Ἑλλάς πρέπει ν' ἀναδασωθῇ. "Ὅχι μονάχα γιὰτὶ τὸ δάσος αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι πλούτος—καί τὸ ποῖας ἀξίας πλούτον ἀντιπροσωπεύει τὸ δάσος τὸ ξεύρομε ἀπὸ τὶς πολλὰς ἑκατοντάδες τῶν ἑκατομμυρίων δραχμῶν που πληρώνομε κάθε χρόνο γιὰ ξυλεία καί γιὰ δασικὰ προϊόντα στοὺς ξένους—ἀλλὰ καί γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς γεωργίας μας, που εἶναι ἡ πρώτη καί μεγίστη πηγὴ, ὅχι τοῦ ὕλικου μας πλούτου μονάχα, ἀλλὰ καί τῆς ἀνθρωπίνης μας δυνάμεως. Γιὰ νὰ ἀναδασωθῇ ὅμως ἡ Ἑλλάς ὡς ἐκεῖ που χρειάζεται, δὲν φθάνουν ὅσο εἶναι σοφὰ καί ἀξιεπαινα τὰ μέτρα που ἀρχίσαμε νὰ ἐφαρμόζωμε μόλις τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅπως ὁ ἔλεγχος τῆς βοσκῆς εἰς τὰ δάση καί ὁ περιορισμὸς τῆς αἰγοτροφίας. Τὰ μέτρα αὐτὰ βέβαια καί τὰ ἄλλα που ἐφαρμόζει τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, σήμερα, θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συντήρησιν τῶν δασῶν που ὑπάρχουν. Εἶπαμε ὅμως πὼς αὐτὰ εἶναι λίγα καί πρέπει τοῦλάχιστον νὰ διπλασιασθοῦν. Ὑπάρχει βέβαια καί τὸ μέσον τῆς φυσικῆς ἀναδασώσεως, ἀλλὰ καί αὐτό, ἐκτὸς που εἶναι πολὺ βραδύ, δὲν εἶναι ἀρκετό. Ἀπομένει λοιπὸν ἡ τεχνητὴ ἀναδάσωσις. Ἡ φύτευσις δηλαδὴ δασῶν, που ἐγίνετο καί γίνεται σ' ὅλες τὶς προηγμένες χώρες καί που φυσικὰ θέλει καί μελέτην πολὺ-πλευρον καί πρόγραμμα ἐργασίας μακρᾶς εἰς χρόνον καί εἰς πνοήν. Καί ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐχαιρετίσαμε τὴν κίνησιν που γίνεται τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν γιὰ τὸ πράσινον, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας, αὐτὸ τὸ ἔργον εἶχαμε ὑπ' ὄψιν μας καί, φυσικὰ, ὡς προπὸνησις πρὸ παντός, ἡ κίνησις αὐτὴ ἔχει τεραστίαν ἀξίαν. Ἐσεῖς οἱ νέοι καί τὰ παιδιά ἰδιαιτέρως, ἔχετε ἀνάγκην αὐτῆς τῆς προπονήσεως, γιὰτὶ ὅ,τι εἶναι αὐρίον, ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ αὐρίον, αὐτὸ εἶναι πρωταρχικὰ ἰδικόν σας. Μία Ἑλλάδα πλουσία εἰς πόρους, εἰς πηγὰς ζωῆς, εἰς κατάρτισιν καί ὀργάνω-

σιν φυσικοῦ καί τεχνικοῦ πλούτου, ἂν εἶναι γλυκὸ ὄνειρο γιὰ κείνους που ἔζησαν, θὰ εἶναι πραγματικότης, που ἐσεῖς θὰ χαρῆτε τὰ ἀγαθὰ της. Ἀλλὰ καί ἂν ἀκόμη οὔτε ἐσεῖς δὲν θὰ τὸ φθάσετε ὁλοκληρωμένον αὐτὸ τὸ ὄνειρον, ἢ χαρὰ σας θὰ εἶναι πάντως μεγαλύτερα καί μόνον γιὰτὶ θὰ τὸ πλησιάσετε, μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς θὰ τὸ φθάσουν τὰ παιδιά σας. Ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς που πέρασε, τὸ θέαμα τὸ δικό σας, τὸ θέαμα τῶν γαλάζιων στολῶν, που ἐκινουῖντο δραστήρια καί ἐνθουσιασμένα εἰς ὅλα τὰ σημεία τῶν Ἀθηνῶν καί τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἐγίνοντο αἱ φυτεύσεις, ἔδειχνε ὅτι σὰς συγκινεῖ καί σὰς θερμαίνει αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Καί ὅμως δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει ἡ ἰδέα τοῦ δένδρου, ὅπως γενικὰ καί βιαστικὰ τὴν ἀνεπτύξαμε, νὰ σὰς κυριεύσῃ καί νὰ σὰς γίνῃ πίστις. Πίστις βαθεῖα καί δυνατὴ. Αὐτὴ θὰ σὰς δώσῃ τὴ δύναμιν, πρῶτα νὰ τὴν ἐμπνεύσετε ἐξ ἴσου δυνατὰ καί βαθεῖα καί εἰς τοὺς ἄλλους καί ἔπειτα νὰ δουλέψετε, νὰ υποβληθῆτε εἰς τοὺς κόπους καί τὰς θυσίας που θὰ χρειασθοῦν, γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσετε. Πρέπει ἀκόμη, ἀφαιροῦντες καί νικῶντες κάθε ἄλλην ὕλικὴν σκέψιν, κάθε ἰδέαν συμφέροντος, νὰ πλατύνετε μέσα εἰς τὰς ψυχὰς σας τὴν ἰδέαν τοῦ δένδρου, εἰς τὰ ἀπόλυτά της ὅρια. Γιατὶ τὸ δένδρον, περισσότερο παρ' ὅ,τι εἶναι ὕλικὸν ἀγαθὸν καί πλούτος καί δυνάμεις, εἶναι τὸ μόνον πλάσμα τῆς δημιουργίας, που ἡ ζωὴ του εἶναι στερεωμένη ἐπάνω εἰς τὸ βάθρον τῆς θυσίας καί τῆς προσφορᾶς. "Ὅπως ὑψώνει ὅλο χαρὰ καί ὀρμὴ τὸν κορμὸ καί τὰ κλαδιά του ψηλὰ στὸν ἀέρα, ἡ ζωὴ του εἶναι μιὰ ἀέναντος τάσις πρὸς τελείωσιν. Μία ἔλξις πρὸς τὸν ἥλιο, πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὸν Θεό. Δὲν ζητεῖ ποτέ. Πάντοτε δίδει. Δίδει ἄφθονα εἰς ἐκείνον που τὸ ἀγαπᾷ καί τὸ προσέχει, δὲν ἀρνεῖται ὅμως οὔτε εἰς τοὺς κακοὺς, εἰς ἐκείνους που τὸ παραμελοῦν καί εἰς ἐκείνους που τὸ πληγώνουν. Ἡ ζωὴ του εἶναι μιὰ ἀκατάπαυστος προσευχὴ καί ἀκατάπαυστος θυσία. "Ἀν ὁ ἄνθρωπος ἐξέλεγε τὸ δένδρον ὡς παιδαγωγόν του, θὰ ἤμπορούσε νὰ κατακοῦσε τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν. Ἀγαπῶντας τὸ δένδρον, θὰ διδαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἀπέραντον, ἀπὸ τὴν θείαν του ἀρετὴν. Θὰ μεταλάβετε ἀπὸ τὴν ἁκακίαν του ἐγκαρτέρησιν καί ἀπὸ τὴν ἀπειρον ὑπομονὴν τῆς καλωσύνης του. Θὰ μάθετε νὰ ὑπηρετῆτε χωρὶς ἐπιδίωξιν καί νὰ προσφέρετε τὸ καλὸν χωρὶς νὰ ζητῆτε ἀντάλλαγμα καί ἀνταμοιβήν. Καί ὅταν τὸ μάθετε αὐτό καί ἂν ὅχι ὅλοι οἱ περισσότεροι, καί ἂν ὅχι οἱ περισσότεροι οἱ λίγοι καί οἱ καλλίτεροι, ὅσοι θὰ φθάνουν γιὰ νὰ οδηγοῦν καί νὰ κυβερνοῦν τοὺς πολλούς, ἡ ζωὴ σας καί μαζί της καί τῆς Κοινωνίας καί τῆς Πολιτείας καί τοῦ ἔθνους ἡ ζωὴ θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ἐκείνην ἀνθρῶπιν, εἰς τὴν τελείωσιν, που εἶναι τὸ ἰδεώδες καί ὁ σκοπὸς κάθε λαοῦ καί κάθε ἱστορίας.

Κδς.

ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Το πρώτον δένδρον τὸ ὁποῖον ἰδιο-
χειρῶς ἐφύτευσεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸ
παρὰ τὸν Χολαργὸν ἄλσος τῆς
Ε.Ο.Ν., συνοδευόμενος καὶ βοηθού-
μενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπι-
τρόπου κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου, δὲν
εἶναι ἀπλὴ καὶ συνήθης πράξις ἐ-
νάρξεως ἐνὸς ἔργου τὸ ὁποῖον ἐγ-
καινιάζει ὁ ἐπίσημος τῆς ἡμέρας.

Τὸ φύτευμα τοῦ δένδρου εἰς τὸ
ἄλσος τοῦ Χολαργοῦ ἀποτελεῖ πρῶ-
τον μὲ βαθυτάτην σημασίαν. Ὁ Ἀρ-
χηγὸς ἐφύτευσε ἕνα δένδρον τὸ ὁ-
ποῖον θὰ ριζώσῃ καὶ θὰ ἀνδρωθῇ,
ὅπως ἐφύτευσε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ
Ἑλληνόπαιδος τὴν ἰδέαν τῆς Ε.Ο.Ν.
ποῦ ἐρρίζωσε καὶ ἐφούντωσε καὶ θὰ
ἀνδρωθῇ.

Κι' ὅπως μιὰ μέρα κάτω ἀπὸ τὸ
παχύσκιο ἄλσος θὰ ξεκουράζεται
καὶ θὰ δροσίζεται ὁ ὁδοιπόρος καὶ
ὁ νοσταλγὸς περιπατητής, ἔτσι καὶ
ἡ Πατρίς θὰ ξεκουράζεται καὶ θὰ
δροσίζεται στὴ σκιά τῆς ρώμης τῆς
Ἑλληνικῆς Νεολαίας, στὸ ρωμαλέο
καὶ δροσερὸ ἄλσος τοῦ Ἐθνισμοῦ,
ποῦ ἐφύτευσε καὶ ἐποπτεύει ἀγρυ-
πνα τὴν ἀσφαλὴ τοῦ ἀνθιστοῦ Ἀρ-
χηγός.

Τὸ ἄλσος τῆς Ε.Ο.Ν. δὲν εἶναι
ἕνας κοινὸς δενδροφυτευμένος χώ-
ρος. Εἶναι ἕνα σύμβολον πρὸς τὸ ὁ-
ποῖον ἡ Ἑλλάς στρέφει τὸ βλέμμα
τῆς μὲ στοργὴ καὶ εὐγνωμοσύνη.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ

Ἡ Κυβέρνησις ἐθαμελίωσεν ἀπὸ τῆς
παρελθούσης Κυριακῆς ἕν ἀκόμη ἔρ-
γον ποῦ ἀφορᾷ καὶ τὴν σπουδάζουσιν
νεότητα. Νέον περίπτερον ἀνεγείρεται
εἰς τὸ Λαϊκὸν νοσοκομεῖον, ποῦ προο-
ρίζεται νὰ δεχθῇ νέας κλίνας διὰ τοὺς
ἐνδεεῖς, ἀλλὰ καὶ πλήρεις ἐγκαταστά-
σεις εἰς τὰς ὁποίας οἱ φοιτηταί τῆς
ἱατρικῆς θὰ εὗρουν τὰ μέσα τῆς κα-
λυτέρας καταρτίσεως τῶν εἰς τὴν ἐπι-
στήμην τῶν. Ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπι-
στημίου, διερχομένου τὰ αἰσθήματα
τοῦ ἀνωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ ἰδρύ-
ματος, τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, τῶν ἱα-
τρῶν καὶ τῶν σημερινῶν καὶ μελλόν-
των φοιτητῶν τῆς ἱατρικῆς, ἐξέφρασε
τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πρὸς τὴν Κυ-
βέρνησιν καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Με-
γάλον Ἀρχηγόν, διὰ τὸ νέον περίπτε-
ρον μὲ τὸ ὁποῖον προικίζει τὴν ἐπιστή-
μην, ἀλλὰ καὶ τὴν Κοινωνικὴν Πρό-
νοιαν. Καὶ πράγματι: Μὲ τὰ ἔργα αὐ-
τὰ ἡ Κυβέρνησις κερδίζει τὴν εὐγνω-
μοσύνην ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Αὔριον, εἰς τὰς 10.30' π. μ., εἰς τὸ θέα-
τρον «Ρέξ», εὐγενῶς παραγώρηθεν ὑπὸ τῆς
Κας Κοτοπούλη, θὰ δοθῇ μεγάλη παιδικὴ παράστα-
σις ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου, ὑπὸ τὴν
προστασίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ. Θὰ παιχθῶν ὡραιό-
τατα ἀποκρηάτικα ἀκτῆς, μιὰ ξεκαρδιστικὴ κω-
μῶδις καὶ ἡ ἡθογραφικὴ ὀπερέττα «Ἡ Νουνά
ἀπ' τὸ Παρίσι».

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ

Εἰς τὰς ὑποθήκας, ποῦ ἔδωκεν ὁ Ἀρχηγὸς πρὸς τοὺς Περιφερειακοὺς
Διοικητὰς κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς Α' Διασκέψεως, ἐξέχουσιν θέσιν κατέ-
χει ἡ καθοριζομένη σχέσις τῆς Ὁργανώσεως πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ
τὴν Ἐκκλησίαν: «Τὰ στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶναι
πρῶτα ἡ Θρησκεία, ἀντιπροσωπευομένη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐθνικὴ
Ὁργάνωσις τῆς Νεολαίας εἶναι Ὁργάνωσις Χριστιανικὴ, γιὰ αὐτὴ εἶναι
ἡ Θρησκεία μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἔθνος μας εἶναι ἀπὸ αἰώνων στενώτατα
συνυφασμένον...»

Καὶ ἀλλαχοῦ:

«Ἡ Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις τῶν Νέων, μὲ τὸ παράδειγμα ποῦ θὰ διδῇ
τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ στὴν Ἐκκλησίαν μας, καθὼς καὶ μὲ τὸ νὰ
μετέχῃ στὶς θρησκευτικὰς τελετὰς, ὅσο εἶναι δυνατόν, μὲ
τὸ νὰ δείχνῃ πάντοτε τὸν σεβασμὸν τὸν ἀπόλυτον στὴ Χριστιανικὴ Θρη-
σκείαν, θὰ βοηθῇ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον στὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ
σκοποῦ...»

Ὁ Ἀρχηγὸς λοιπὸν ἀξιοί, ὅπως οἱ Νεοὶ τῆς Ὁργανώσεως καθίσταν-
ται καὶ ὑποδείγματα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθη-
κόντων, ἡ ὁποία προϋποθέτει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸν τακτικὸν Ἐκκλη-
σιασμὸν καὶ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ
ἐορτάς.

Τὸν Νέον ἡ Ὁργάνωσις τὸν θέλει στρατευόμενον ἐπίσης καὶ
διὰ τὴν Θρησκείαν του. Καὶ ὡς τοιοῦτον δρῶντα καὶ εἰς τὸ πλαίσιον
αὐτό. Καὶ ἰδοὺ διατὶ οἱ Ἑλληνικοὶ Ναοὶ πρέπει νὰ εἶναι διὰ τοὺς Φαλαγ-
γίτας οἱκοὶ προσευχῆς βέβαια, ἀλλὰ καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως, εἰς τοὺς
ὁποίους δέον νὰ προσέρχωνται τὰς Κυριακάς προπαρασκευασμένοι ψυχι-
κῶς, διὰ νὰ ἀκροῶνται τῶν θείων διδασκαλιῶν.

Ἀπὸ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς δενδροφυτεύσεως.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Εὐχαρίστως χαιρετῶμεν τὴν ἀπόφασιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ροδό-
της περὶ ἰδρύσεως εἰς τὴν Θάσσον στρατοπέδου, μὲ πρόθεσιν νὰ ἐξυ-
πηρετήσῃ ἐκπαιδευτικῶς ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας ἀσκουμένων Φαλαγ-
γιτῶν.

Ἡ ἴδρυσις φαλαγγιτικῶν στρατοπέδων ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ
πρυτανεύσῃ εἰς τὰς προσπάθειάς τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, διότι
εἰς τὸ στρατόπεδον ὁ νέος εὐρίσκει τὴν καταλληλοτέραν ἀτμόσφαιραν
διὰ νὰ δεχθῇ ψυχικῶς καὶ ἄνευ περισπασμῶν τὰς διαφόρους θεωρίας καὶ
διδασκαλίας καὶ μαζὶ νὰ ἀσκηθῇ εἰς ὅλα τὰ κεχαραγμένα πλαίσια τῶν
πλουσίων προγραμμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις ἔχει ἐφοδιά-
σει τὰς τοπικὰς Διοικήσεις, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Μεγάλου Σκοποῦ
τῆς Ὁργανώσεως.

Οἱ Φαλαγγίται, μέσα εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ στρατοπέδου, ἀνα-
πτύσσουν τὴν παρατηρητικότητά των καὶ ἐφαρμόζουν ὅ,τι ἐδιδάχθησαν
περὶ ὑγιεινῆς, οἰκοκυρικῆς καὶ ἀτομικῆς τάξεως.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδιαίτερος ἐξυπηρετεῖται ἐντὸς τῶν εἰδικῶν
τούτων στρατοπέδων, εἶναι ἡ καλῶς ἐννοουμένη πειθαρχία. Πουθενὰ ἄλ-
λοῦ ὁ ἡγήτωρ δὲν εὐρίσκεται ὑπὸ καλλιτέρους ὅρους διὰ νὰ ἀσκήσῃ
τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς τὸ πειθαρχεῖν.

Ἡ ἀπὸ ἔτους ὑποδειγματικὴ λειτουργία τοῦ πρώτου στρατοπέδου
«Ἰωάννης Μεταξᾶς» εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἰς τὸ ὁποῖον ἡσκήθησαν καὶ ἐψυ-
χαγωγήθησαν χιλιάδες Φαλαγγιτῶν, ἄς χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον δι' ὅλας
τὰς Περιφ. Διοικήσεις, αἱ ὁποῖαι, μιμούμεναι τὸ παράδειγμα τῆς Ροδό-
της, ἄς ἀποκτήσουν τὸ ἰδικὸν τοὺς στρατοπέδους—τὸν ἰδεώδη τόπον τῆς
ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν Φαλαγγιτῶν διὰ τὴν ἐπιτυ-
χίαν τοῦ ἔργου μας.

Ἀπὸ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου

Ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟΝ

Ἀπαντῶν ὁ Ἀρχηγὸς πρὸς τὸν Δῆ-
μαρχον Καισαριανῆς κατὰ τὴν τελε-
τὴν τῆς ἐνάρξεως τῆς δενδροφυτεύ-
σεως, ἔδωκεν ὅλην τὴν ἀγνὴν χαρὰν
τοῦ διὰ τὸ ἔργον τοῦ πολλαπλασια-
σμοῦ τοῦ πρασίνου μὲ τὰ παρακάτω
λόγια:

«Μὲ τὸν ἥλιον τοῦ Ἀττικοῦ οὐρα-
νοῦ ἀρχίζει, κύριοι, σήμερον ἡ ἑ-
βδομάς τοῦ Πρασίνου καὶ πραγμα-
τοποιεῖται ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν συνέλα-
βεν ὁ συνάδελφος καὶ ἀγαπητὸς μου
ὕπουργος-διοικητὴς τῆς Πρωτευού-
σης κ. Κοτζίδης. Εὐχομαι τὰ δένδρα
αὐτὰ γρήγορα νὰ μεγαλώσουν καὶ
νὰ χαρίσουν εἰς τὴν περιφέρειαν τὸ
πράσινον χρῶμα ποῦ ἔχει ἀνάγκη
καὶ νὰ δώσουν μὲ τὴν ἀνθισίν των
εἰς συμβολισμὸν τὴν πραγματοποι-
ουμένην ἀνθισίν τῆς Ἑλλάδος».

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς πρώτης σχολῆς
ἀναλφαβήτων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα ἐγί-
ναν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὁ
Ἀρχηγὸς ἀφοῦ ἔδωσε μιάν ἀνάγλυφον
εἰκόνα τοῦ τί εἶναι ἄνθρωπος ἀγράμ-
ματος, καὶ ποῖα καλὰ θὰ ἐπιτελέσῃ ἡ
σχολὴ ἀναλφαβήτων, ἠρώτησε μιάν ἐκ
τῶν μαθητριῶν, ἐὰν εἶναι εὐχαριστη-
μένη. Καὶ ἡ μαθήτρια ἀπήντησε: Ἐ-
μεῖς μιὰ λέξι ἔχουμε γιὰ ὅ,τι μᾶς κά-
νετε: «Εὐγνωμοσύνη». «Αὐτὸ μοῦ ἀρ-
κεῖ», εἶπεν ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἀγρότου, τοῦ
ἐργάτου, τοῦ ἐπαγγελματίου, ὁλοκλή-
ρου τῆς Πατρίδος πρὸς τὸν Μεγάλον
Δημιουργόν, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ὕλικόν
ἀπὸ τοῦ ὁποῖον θὰ πλάσῃ καὶ θὰ στήσῃ
μιὰ μέρα τὸ ἔθνος πρὸς τὸν Ἀρχη-
γὸν τὸν ἀνδριάντα του. Τὸν ἀνδριάντα
τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους πρὸς
τὸν ἀναδημιουργόν του.

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ πρώτη κατὰ σειράν διάλεξις τῆς
Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, ἡ
δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ τῶν
Οἰκονομικῶν καὶ μέλους τοῦ Ἀνωτά-
του Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου κ. Γ.
Κοφινᾶ καὶ τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν διὰ
τῆς παρουσίας των ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ὑ-
πουργός τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀπο-
στολίδης, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκο-
σλαβίας, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
κ. Κανελλοπούλος, ὁ Πρύτανης τοῦ Ἐ-
θνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ πικρὸν πλῆ-
θος ἐκλεκτῶν ἀκροατηρίου, ἀποδει-
κνύει μὲ πόσῃ στοργῇ ἡ Ἑλληνικὴ
κοινωνία παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν
τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πόσον βαθέως ἐκ-
τιμᾷ τὴν συμβολὴν τῆς εἰς τὴν διάπλα-
σιν τῆς ψυχῆς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας,
ἐπὶ τῆς ὁποίας δικαίως στηρίζουν τὰς
ἐλπίδας των ὁ Ἀρχηγός καὶ ἡ Πατρίς
διὰ τὸ προσεχές μέλλον.

Ήταν η εποχή που η Έλλάς διασταύρωνε το ξίφος της μ' ένα αντίπαλο. Τήν Τουρκία, την σημερινή εγκάρδια φίλη της και σύμμαχό της. Ο Αρχηγός μας το είπε κάποτε σχετικά: «Η Έλλάς θεωρεί τιμή της διότι διεσταύρωσε το ξίφος της μ' ένα τέτοιο αντίπαλο». Κι' ο πόλεμος εκείνος που με μικρές παύσεις κράτησε δέκα δλόκληρα χρόνια ήταν των παλίων λογαριασμών τὸ ξεκαθάρισμα, που σφουρηλάτησε τὴν ἀγάπη μεταξύ των δύο λαών, που θὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ γιὰ πολλὰ χρόνια στὰ δυὸ κατέναντι παράλια τὸν Αἰγαίου.

Ήταν, λοιπόν, ἡ εποχή που οἱ δυὸ χώρες ἦσαν θανάσιμοι ἀντίπαλοι. Καὶ τὰ δυὸ κράτη εἶχαν κηρύξει ἄγριο πόλεμο ἀνὰ μέσο τους. Ἡ Έλλάς ἠνωμένη, μὲ πίστι στὰ Ἐθνικὰ Ἰδανικὰ καὶ τὰ ὠρατὰ τῆς Πατρίδος πεπρωμένα, πολέμουσε μὲ πεποίθησι γιὰ τὴ Νίκη. Κι' ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τότε Διάδοχο Κωνσταντῖνο, τὸν θρυλικὸ Πατέρα τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β', ἔγραφε ἐνδοξες σελίδες στὴν Ἐθνικὴ ἱστορία μας. Τότε ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε γιὰ πολυτιμὸ ἐπιτελὴ τοῦ τὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ, τὸν σημερινὸ Κυβερνήτη, κι' ὁ στρατὸς μαζί τους, σὲ λίγες μόνο μέρες, βρέθηκε ἀπὸ τὴ Μελόυνα στὴ Θεσσαλονίκη κι' ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὡς Διάδοχος, ἄκουσε τὴν λειτουργίαν στὸν Ναὸ τοῦ Μυροβλήτου στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα...

Στὸ μέταπο ὅμως τῆς Ἡπείρου τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τόσο εὐχάριστα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ κέντρο τοῦ βάρους τῶν προσπαθειῶν εἶχε στραφῇ πρὸς τὴν Μακεδониὰ καὶ ὁ στρατὸς τῆς Ἡπείρου, μὲ τὸν στρατηγὸ Σαπουντζάκη ἀρχιστράτηγο, ἔκαμε στὴν ἀρχὴ τὸ καθήκον του... Δὲν πρόφθασε καλὰ-καλὰ νὰ κηρυχθῇ ὁ πόλεμος πὺ ἀπὸ τὴν Ἄρτα — τὴν παραμεθόριο πόλιν τῆς Ἑλλάδος — πὺ τὸ μισὸ τῆς γεφυρῇ ἦσαν ἑλληνικὸ καὶ τ' ἄλλο μισὸ τούρκικο, γίνηκε ἡ ἐξόρ-

μησις, γιὰ νὰ καταληφθοῦν σὲ λίγες ἡμέρες ἡ Φιλιππιάδα, ἡ Πρέβεζα, ἡ Μανωλιάσσα. Ὁ στρατὸς μας, πὺ εἶχε ἀπέναντί του ἕνα πὺ δυνατό ἀντίπαλο, τὸν Ἑσάτ πασᾶ ἐπὶ κεφαλῆς διπλάσιαις δυνάμεω, ἔκανε θαύματα... Εἶχε μάλιστα φθάσει στὰ πρόθυρα τῶν Ἰωαννίνων, μὰ ὁ δρόμος τοῦ φράχθηκε ἀπὸ τὸ δνομαστὸ ὄχυρὸ Μπιζάνι... Ἐκεῖ ὁ στρατὸς μας σταμάτησε.

Μὰ οἱ κανονιὲς πὺ συνεχῶς πέφτουν ἀπὸ τὸ ὄχυρὸ δὲν φοβίζον τοὺς λεοντόκαρδους πολεμιστὰς. Ἀντιθέτως τοὺς χαροποιοῦν. Τοὺς ἀνάθουν τὰ αἵματα, τοὺς δίνουν ἐλπίδες γιὰ τὴ νίκη, γιὰ τὴν προέλασι καὶ γιὰ τὴν πτώσι τῶν Ἰωαννίνων, πὺ εἶναι καὶ δικὸς τους, μὰ καὶ γενικὸς πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ στρατὸς τῆς Μακεδονίας κάνει θαύματα. Ὁ Κωνσταντῖνος στὴ Φλώρινα προσιθίζεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἰς Ἀρχιστράτηγον διὰ τὰς ἐξόχους πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας του.

Ἀλλὰ ὁ τουρκικὸς στρατὸς ἡμύνητο καὶ τὰ Ἰωαννίνα δὲν πέφτουν...

Ἡ ἀδράνεια τοῦ στρατοῦ τῆς Ἡπείρου, ἡ καθήλωσις τοῦ πρὸ τοῦ Μπιζανίου ἐκνευρίζει τοὺς πάντας. Καὶ αὐτὸν τὸν λαόν, πὺ θεωρεῖ τὴν πτώσιν τῶν Ἰωαννίνων ὡς τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς ἐκ τῶν ὠραιοτέρων ὀνείρων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Μαζί μὲ τὸν λαόν καὶ ὁ Διάδοχος, ὁ ὁποῖος δέχεται τὸν διορισμὸν τοῦ ὡς ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ τῆς Ἡπείρου. Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος κανονίζει τὰς κινητοποιήσεις του. Καὶ στὸ τέλος, στίς 11 Ἰανουαρίου 1913, φθάνει στὴν Πρέβεζα. Ἀπὸ ἐκεῖ φεύγει γιὰ τὴ Φιλιππιάδα. Καὶ ἀρχίζει ἀμέσως τὸ ἔργον του. Προπαρασκευάζει τὴν ἐξόρμησι. Ἀπὸ τὴν Φιλιππιάδα στὸ Ἐμὲν Ἀγᾶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Μανωλιάσσα... τρέχει παντοῦ. Φθάνει στίς πρώτες γραμμές, ἐμψυχώνει τοὺς στρατιώτες, μιλεῖ μαζί τους, παίρνει ἀρρώστους στὸ αὐτοκίνητό του. Διαλύει τὸν ἐκνευρι-

σμὸ τῶν στρατιωτῶν πὺ ἔχουν κουρασθῇ ἀπὸ τὴν στείρα ἀναμονή. Διατρέχει τὰ χαρακώματα καὶ παντοῦ τοῦ δίδεται ἡ ἀφορμὴ νὰ πονέσῃ κι' αὐτὸς δίπλα σ' αὐτοὺς πὺ πονοῦν, νὰ κρυώσῃ κοντὰ σ' αὐτοὺς πὺ κρυώνουν, νὰ πεινάσῃ μαζί μ' αὐτοὺς πὺ πεινοῦν. Τρέχει ἀκούρατος σὰν ἀετὸς στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἡπείρου. Ὁ καιρὸς περνᾷ. Αἱ ἐνισχύσεις τελειώνουν, καὶ σὰν μιά τελευταία μὰ σπουδαία ἐνίσχυσις, στέλλεται στὸ Διάδοχο ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Ήταν στὴν Ἀγγλία ὁ Μεταξᾶς, τεχνικὸς μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλλάδος στὴν Πρεσβευτικὴ Διάσκεψι. Πολύτιμες οἱ ὑπηρεσίες πὺ προσέφερε ὁ Ἀρχηγός, ἀπλοῦς τότε λοχαγὸς τοῦ Ἐπιτελείου. Καὶ σὰν οἱ πολυτίμες ὑπηρεσίες του στὸ Λονδίνον δὲν ἦταν πιά ἀναγκαῖες, στέλνεται στὸ στρατὸ τῆς Ἡπείρου, δίπλα στὸν Ἀρχιστράτηγο. Ὁ Μεταξᾶς φθάνει στὸ μέτωπο, περιέρχεται τὰ χαρακώματα, μελετᾷ τὸ ἔδαφος... Καὶ καταρτίζει τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως ἐκ τῆς δεξιᾶς τουρκικῆς πτέρυγος... Διαταγαὶ τοῦ Κωνσταντῖνου γράφονται μὲ τὸ χέρι τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ... (Τέτοιες διαταγὲς βρίσκονται σήμερα στὸ Μουσεῖο τῶν Ἰωαννίνων).

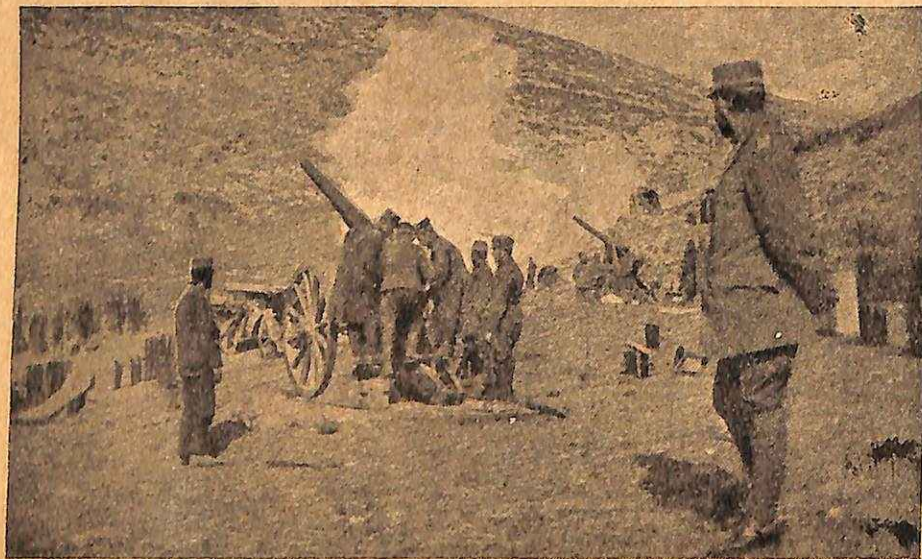
Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα πιά γιὰ τὴν γενικὴ ἐξόρμησι, πὺ γίνεται στίς 20 Φεβρουαρίου 1913...

Τὴν ἡμέρα αὕτη γίνεται ἡ ἐξόρμησι... Ἡ ἡπειρωτικὴ στρατιὰ σὲ τρεῖς φάλαγγες ἐπιτίθεται... Οἱ ἔχθροι, ἀποκαμωμένοι, ὑποχωροῦν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς. Ὁ ἡρωικὸς Βελισσάριος γράφει κι' αὐτὸς νέους θριάμβους. Τὴν 20 Φεβρουαρίου ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καταλαμβάνει τὸ Μπιζάνι καὶ βρίσκει στὰ πρόθυρα τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ διοικητὴς τῆς τουρκικῆς στρατιᾶς Ἑσάτ πασᾶς παρ' ὅλῳ νὰ συλληφθῇ αἰχμάλωτος παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, στὰ πρόθυρα τῶν Ἰωαννίνων. Διαφεύγει ὅμως εἰς τὰ Ἰωαννίνα καὶ τὴν νύκτα καλεῖ τὸν Μητροπολίτην Γερθασίον καὶ διαβιβάζει μέσῳ αὐτοῦ εἰς τὸν Διάδοχον τὴν δῆλωσιν ὅτι ὁ τουρκικὸς στρατὸς τῆς Ἡπείρου παραδίδεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀνεύδρον. Καὶ ἔτσι τὴν 21ην Φεβρουαρίου τοῦ 1913 ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἰωαννίνα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τότε Διάδοχον Κωνσταντῖνον καὶ τὸν ἐπιδόξον Διάδοχον Γεώργιον, τὸν σημερινὸν Βασιλέα μας. Καὶ μαζί μὲ τὰ Ἰωαννίνα παραδίδονται στὸν ἑλληνικὸ στρατὸ χίλιοι ἀξιωματικοί, 30.000 Τούρκοι στρατιῶται, 120 πυροβόλα καὶ πολὺ ὕλικον.

Καὶ ὁ Διάδοχος, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, τηλεγραφεῖ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν:

«Δόξα τῷ Ὑψίστῳ διὰ τὸν νέον θρίαμβον τοῦ στρατοῦ μας. Συγχαίρω μετὰ μεγάλης συγκινήσεως τὴν Κυβέρνησιν. Εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὴν νέαν ἑθνικὴν ταύτην Δόξαν...»

Ἀγγελος Μεταξᾶς

Ὁ ἀείμνητος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

ΑΝ θελήσωμε ν' ἀνατρέξωμε εἰς τὶς πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, γιὰ νὰ πληροφωροῦμε τί ἔγραφαν γιὰ μᾶς οἱ ξένοι, εἶναι γεγονὸς πὺ δὲν δέχεται ἀμφισβήτησι πὺς θὰ αἰσθανθοῦμε κάποια λύπη, ἀν' ὅχι τίποτ' ἄλλο, γιὰ τὴν κατάστασι πὺ βρίσκομαστε τότε.

Ἀλλὰ γιὰτί νὰ στρέφῃ κανεὶς τὰ μάτια του στίς μέρες αὐτὰς τοῦ παρελθόντος;... Ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ τοὺς υπαίτιους, προτοῦ ἡ ἱστορία τοὺς καταδικάσῃ.

Ἐμεῖς ἔχουμε πάρει πιά τὸ δρόμον μας, τὸ δρόμον τοῦ μέλλοντος τῆς Πατρίδος, τοῦ μέλλοντος τοῦ ἰδικοῦ μας, τὸ δρόμον πὺ μᾶς ἔδειξεν ὁ Ἀρχηγός.

Καὶ μεις οἱ Νέοι καὶ οἱ Νέες τῆς Ἑλλάδος συμβαδίζουμε μ' ὅλον τὸν Ἑλληνισμό καὶ μὲ γοργὸ τὸ βῆμα σὲ ἔδαφος γερό γιὰ τὴ δημιουργίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἔτσι ἐξ ἄλλου μᾶς βλέπουν πιά καὶ οἱ ξένοι. Κι' οἱ ἐφημερίδες, πὺ ἄλλοτε τόσο πικρόχολα σχόλια μᾶς ἔγραφαν, σήμερα οἱ ἴδιες διαπιστώνουν τὸ ζύνημα τῶν Πανελλήνων, τὴν πρόοδο, τὴ δρᾶσι καὶ τὴ συμβολὴ τῆς Πατρίδας μας στὴν κάθε προσπάθεια τῶν λαῶν γιὰ μιά παγκόσμια «καλλίτεραν αὔριον».

Ἡ Ἑλλάς ὑπολογίζεται πλέον ὡς ἀξιόλογος παράγων, διότι νοικοκυρεύτηκε, διότι ἐπανέκτησε τὸ κύρος της. Ὑπολογίζεται διότι στὴ Νεολαία της διαθλέπουν ὅλοι ἕνα πειθαρχημένο σύνολο, τὸ ὁποῖον αὐριο θ' ἀναλάβῃ νὰ τὴν διοικήσῃ.

Τὸ βάρος τοῦ ὅλον, τὸ ὁποῖον ἔρριξεν ὁ Ἀρχηγός στὴν Ἑλληνικὴ Νεότητα, δημιουργώντας τὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας, δὲν εἶναι ἔργον τοῦ ὁποῖον μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπαράτηρητο ἀπὸ τὸ μάτι παντὸς ξένου, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται ἤδη τὸν τόπον αὐτόν.

Σήμερα ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία πῆρε τὴ θέσι της, ὅχι μόνον στὸν ἐγχώριον Τύπον, ἀλλὰ καὶ στὸν παγκόσμιον. Ὅτι γράφονται σήμερα γι' αὐτὴν, ἀπὸ τοὺς ξένους, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιά εἰλικρινῆ ἀναγνώρισι τῆς ἀνωτερότητος της, τῆς ἀνωτερότητος τῆς φυλῆς ἀπὸ τὴν ὁποῖαν προέρχεται.

Πρὸς τὰς νέας γενεάς, ἐλπίδα καὶ βεβαιότητα τῆς αὔριου, εἶναι φυσικὸν νὰ στρέφονται μὲ προσοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον αἱ φροντίδες κάθε κυβερνήτου εὐσυνειδήτου καὶ ὑπευθύνου καὶ κάθε κράτους ἐνδιαφερομένου διὰ τὸ μέλλον καὶ τὸ καλὸν τῶν ὑπηκόων του, λέγει ἡ ἐφημερίς «Πόπολο ντ' Ἰταλίας» εἰς μακρὰν ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισιν της. Καὶ ἐν συνεχείᾳ:

«Ὡς ἐκ τούτου ἡ Α. Ε. ὁ κ. Μεταξᾶς, εὐθὺς ὡς ἀνέλαθε τὴν ἐξουσίαν, ἐπισήμως ἀνήγγειλε τὰς καθωρισμένας προθέσεις του νὰ ξαναδώσῃ πίστιν καὶ συνειδήσιν εἰς τοὺς νέους, τοὺς ὁποῖους μιά τρελλὴ διαλυτικὴ προπαγάνδα εἶχε κάμει νὰ χάσουν τὸν δρόμον τους, ἐπαναφέρων αὐτοὺς εἰς τὸ καθήκον, εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς θυσίας, τῆς φιλοπατρίας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς ἕνα ἐνδοξον παρελθόν.

Πράγματι ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ὁ κ. Μεταξᾶς, εἰς τινα λόγον του, ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι θερμὴν ἑκκλησίαν εἰς τοὺς νέους ὅλης τῆς χώρας: «Σῆκω Ἑλληνικὴ νεότης. Δὲν ὑπάρχει γιὰ σὲ καμμία ἄλλη πραγματικότης, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος».

Καὶ καθ' ὃν χρόνον ὅλη ἡ νομοθετικὴ δραστηριότης τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴν στοιχειώδη

αὐτὴν ἀρχήν, αἱ νέαι γενεαὶ ἀπαντῶσαι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, συμπαγῶς τὸν περιέβαλον καὶ ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὴν σιδηρὰν τοῦ θέλῃσιν, ἤρχιζαν τὴν πορείαν πρὸς τὸ ἐνδοξον μέλλον, ἀποφασισμένοι νὰ δημιουργήσουν ἕνα πολιτισμὸν ἄξιον τῆς μακρᾶς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 7ην Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἐδημοσιεύθη νόμος, ὁ ὁποῖος ἔθετε τὰς βάσεις τῆς «Ε. Ο. Ν.» μὲ τὸν θεμελιώδη σκοπὸν τὴν ἀποκατάστασιν τῶν παλαιῶν ἰσοκρινῶν τῆς Ὀρθοκείας, τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Οἰκογενείας.

Τεθεῖσα ὑπὸ τὴν ὕψηλὴν προσωπικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, διευθυνομένη ὑπὸ ἑνὸς Συμβουλίου, πὺ ἔχει ὡς πρόεδρον τὸν κ. Μεταξᾶν καὶ ὡς μέλη τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐθνικῆς Παιδείας, Κοινωνικῆς Προνοίας, Σιδηροδρόμων καὶ τῆς Πρωτευούσης, ἔχει ἡ Ε. Ο. Ν. ὡς ἀνώτατον ἀρχηγὸν τὸν Διάδοχον Παῦλον, ὡς Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τὸν κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον.

Ἡ Ε. Ο. Ν. ἔχει ἐπεκτείνει τὰς διακλαδώσεις της ἐφ' ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Κάθε ἐπαρχία ἔχει ἰδίαν διοίκησιν, μὲ τομεῖς καὶ ἐνωμοτίας ἐγκατεστημένας εἰς ὅλας τὰς πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία, ἀκολουθούσας δὲ τὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία ἔχει καὶ αὕτη διάφορα γραφεῖα μὲ ἰδιαιτέρας διὰ τὸ καθένα ἀρμοδιότητας.

Καὶ συνεχίζουσα ἡ ἐξὴν ἐφημερίς, ἀναπτύσσει ὅλον τὸν μηχανισμόν τῆς Ὀργανώσεως μας ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ μὲ ἐξαιρετικὸν θαυμασμόν. Ἐν τέλει δὲ καταλήγει μὲ τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τὰς λάθετε μίαν ἰδέαν τῆς ταχείας ἐξελιξέως τῆς Ὀργανώσεως, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ πρώτη φάλαγγς, ἰδρυθεῖσα τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1937, περιελάμβανε 400 νέους καὶ 200 νέας. Ἐκτοτε ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν σταθερῶς ἠρέθη τόσον, ὥστε τὴν 4ην Αὐγούστου π. ἔ., ἦτοι δύο ἔτη μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, εἶχεν ἀνέλθει εἰς 350.000.

Ἡ ἐνεργὸς δρᾶσις τῆς Ε. Ο. Ν. ἐξακολουθεῖ εἰς ὅλην τὴν χώραν, ἐκδηλουμένη ἰδίως διὰ τῆς ἐκτελέσεως μεγάλων δημοσίων ἔργων, προωρισμένων νὰ ἀλλάξουν τὴν μορφήν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀπέκτησε συνειδήσιν ἑαυτῆς καὶ ἀντελήφθη τὸν προορισμὸν της εἰς τὴν Βαλκανικὴν χερσόνησον καὶ γενικῶς εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἀλλὰ, ἰδίως ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου, αἱ πρόδοι εἶναι καθημεριναὶ καὶ ἐξόχως χαρακτηριστικαί, καθ' ὅσον, ἐκκαθαρισθέντος τελείως τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τὰς ψευδεῖς δημαγωγικὰς ἰδεολογίας καὶ τὰς ἀνοήτους πλάνας/ αἱ ὁποῖαι ἐδηλητηρίαζον τὴν ψυχὴν τοῦ πλήθους καὶ ἰδιαιτέρως τῆς νεολαίας, σφουρηλατοῦνται ἤδη νέα θέλησις καὶ ἰσχυροὶ χαρακτήρες, ἐπὶ τῇ βάσει ὕψιν, ἠθικῶν ἀρχῶν, πὺ ἐπαναδίδουν ὅλην τὴν ἀναλλοίωτον σημασίαν τῶν εἰς τὰς αἰωνίους καὶ ὑπερόχους ἀξίας τοῦ πνεύματος».

Αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ μὴ σχολιάσωμεν ἡμεῖς περισσώτερον τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποῖους ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης ἔπηρε τὴν ὄντοτητα καὶ τὴ θέσι πὺ τῆς ἀξίζει.

Ἡ θέσις ὅμως αὕτη γιὰ νὰ διατηρηθῇ εἰς τοὺς αἰῶνας χρειάζεται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς νέους καὶ τὰς νέας τῆς σήμερον ἐργασία ἀκατάπαυστο καὶ ἐντατικὴ διότι ἱστορικὰ καμπαὶ ὡς ἡ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 εἶναι ἔργα τὰ ὁποῖα στηρίζονται στὴν ἐργασία καὶ τὴν πειθαρχημένην δρᾶσι καὶ ὁρμή.

Εἰς αὐτὰ καὶ μόνον.

Μ. γ. δ.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑμῶς : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἔπρεπε πάνω σ' ἓνα πεζούλι, κρατώντας τὴν καρδιά του, συχνανασάινοντας.

Τὰ σημαντὰ ἄρχισαν νὰ σημαίνουν γοργὰ ὅλα μαζί, γιὰ νὰ δώσουν τὸ σημάδι τοῦ κινδύνου τοὺς πατέρες ποὺ δὲν εἶχαν ξυπνήσει, καθὼς ἦσαν βυθισμένοι στὴν γλύκα τοῦ πρώτου ὕπνου, στοὺς ἀσκητὲς ποὺ ἔμεναν μέσα στὸ δάσος καὶ στὶς σπηλιὲς τῆς βουνοπλάγιας, ἀκόμα καὶ τοὺς ψαράδες ποὺ εἶχαν ἀράξει ἴσως μὲ τὰ ψαροκάϊκα σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἔρημους κόλπους, ποὺ σχηματίζονταν ὀλοῦθε στὸ δαντελωτὸ ἀκρογιάλι.

Ὁ Γρηγόρης, κρυμμένος στὸν ἴσκιό τῆς καστανιάς, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή. Μέσα στὸ θόρυβο καὶ τὴν ἀναστάτωση μποροῦσε βέβαια νὰ γυρίσει στὸ κελλί του, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδηση, ἀναβάλλοντας γιὰ ἄλλη φορὰ νὰ ἐφαρμόσει τὸ σχέδιό του — αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν καὶ τὸ φρονιμότερο — μὰ τὰ περιστατικὰ ἦρθαν τόσο ξαφνικά καὶ ἀπροσδόκητα, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ, φωμμένος στὴ θέση του, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀποφασίσῃ.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἡγούμενος ρωτοῦσε τὸν ἀσκητὴ, νὰ μάθῃ μὲ λεπτομέρειες τὰ καθέκαστα καὶ νὰ κρίνῃ.

Βρισκόταν, λέει, στὴ σκῆπη του, πάνω ἀπ' τὸ περιγιάλι... Ξαφνικά εἶδε ἓνα μικρὸ πλεούμενο νὰ πλησιάζῃ γοργὰ, σιωπηλά, σὰ φάντασμα, καὶ ν' ἀράξῃ... Ἔδωσε προσοχή... Καμμιὰ κοσாரία ἀρματωμένοι πῆδησαν στὴν ἀμμουδιά μὲ διάφορα σύνεργα ποὺ δὲν κατάφερε νὰ ξεχωρίσῃ τί ἦταν στὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔξ ὅλου καὶ ἡ ἀπόσταση ἦταν ἀρκετὴ...

Εὐθὺς ὅμως τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ πὼς εἶναι κουρσάροι. Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν μὲ χαμηλὴ φωνή, πῆραν τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ μοναστήρι, σκυφτοὶ καὶ μὲ προφύλαξη, βαδίζοντας ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Ὁ ἡγούμενος θέλησε νὰ τὸν ρωτήσῃ κι' ἄλλα... δὲν εἶχε βεβαιωθῇ... Κι' ἂν ἦταν ψαράδες, κι' ἂν ἦταν προσκυνητὲς ποὺ ἦρθαν ἀπ' τὴν θάλασσα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς γαλήνης;

— Ἐχε τὸ νοῦ σου, φώναξε στὸν πορτάρη, ποὺ ἡ μαύρη σιλουέττα του ξεχώριζε πάνω στὸ πατάρι τῆς πόρτας.

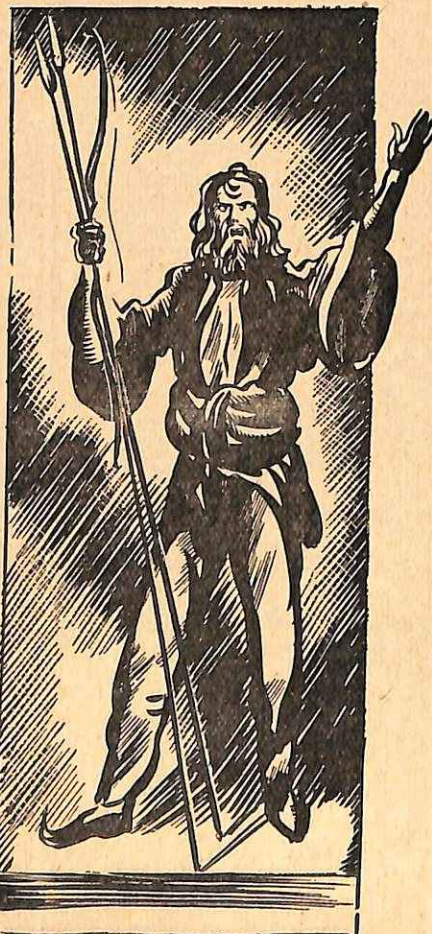
Ὡς τόσο πῆρε τότε θάρρος καὶ ὁ Παφνούτιος καὶ διηγήθηκε στὸν ἡγούμενο τ' ὄνειρό του κι' ἔδειξε ψηλά στὴ σπηλιά τοῦ Ἀθωνίτη, τὴ φωτιά ποὺ κανέναν ὥς τὴ στιγμή δὲν εἶχε παρατηρήσει.

— Θαῦμα... θαῦμα, φώναξε ὁ ἀσκη-

τὴς ἑξῆς καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του... Τί ἄλλο θέλετε ἀκόμη γιὰ νὰ πιστέψετε ἀπίστοι; Τί κάθεστε; ὅπου καὶ νᾶναι φτάνουν.

Ἀκολούθησε σύγχυση... Ὁ καθένας ἔλεγε καὶ τὸ δικό του καὶ κανενὸς ἡ φωνὴ δὲν ὑψωνόταν πάνω ἀπ' ὅλες γιὰ νὰ δώσῃ διαταγὲς σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή. Φανερό, πὼς ἔλειπε ὁ ἀρχηγός, τὸ δυνατό χέρι καὶ ἡ ἀτρόμητη πολεμικὴ καρδιά ποὺ χρειαζόταν, γιὰ νὰ ἐμπνεύσῃ θάρρος καὶ νὰ συντονίσῃ ὅλες τὶς θέλησες σύμφωνα μὲ τὴ δική του.

Ὁ Γρηγόρης ἐνοιῶθε τὴν καρδιά του νὰ σπάσῃ... Ἀπὸ φόβο; Ὁχι. Τ' ἀφτιά του βοῦνίζαν δυνατὰ καὶ τὸ κορμὶ του σὰ μουδιασμένο, θαρρεῖς, ἤθελε νὰ μπῇ σὲ κίνηση σὲ τρόπο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ... Τ' Ἀκριτικό του αἷμα ζωντάνευσε σὰ μιὰ δύναμη βαθεῖα κρυμμένη ποὺ δὲ φανταζόταν πὼς ὑπάρχει μέσα του... Ἔτσι καὶ τὸ λυκόπουλο ποὺ τὸ σκλαθνόνουν οἱ κυνηγοὶ μικρὸ, μὲ κλειστὰ μάτια ἀκόμα, τ' ἀνατρέφουν σὰν ἡμεροσκυλὶ στὴν καλύβη τους μὲ ψωμί καὶ νερό μονάχα καὶ πιστεύουν πὼς ξέ-

Ξεπετάχτηκε μὲ τὸ ράσο ἀναδεμένο στὴ μέση του.

χασε τὰ φυσικά τῆς γενιᾶς του... Καὶ ἔαφνου μιὰ νύχτα ἀνοιξιὰτικη, ἡ μακρινὴ μυρουδιά τοῦ δάσους τὸ ἀναστατώνει... Φωνὲς μυστηριώδεις τὸ καλοῦν ἐκεῖ στὸ σκοτάδι ποὺ βασιλεύει κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ πανύψηλα δέντρα. Προστάζει ἡ μοῖρα τῆς γενιᾶς του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παρακούσῃ.

— Γρηγόρη! Γρηγόρη!

Κάποιος τὸν φώναζε μὲ τ' ὄνομά του. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀθανάσιου ποὺ ἀγωνιοῦσε γιὰτὶ δὲν τὸν βρῆκε στὸ κρεββάτι του, δὲν τὸν συνάντησε στὴν αὐλή, ὅπου εἶχαν μαζεψτῇ ὅλοι οἱ πατέρες, καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Μὰ ὁ Γρηγόρης δὲν ἄκουγε ἡ καλύτερα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ. Σὰ νὰ τὸν ἐνωχλοῦσε ἡ φωνὴ αὐτῇ, γιὰτὶ τοῦ θύμιζε, πὼς ἦταν μικρός κι' ἀνήμπορος νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸ του κι' ἔπρεπε νὰ κρυφτῇ, γιὰ νὰ μείνουν ἡσυχοὶ οἱ ἄντρες καὶ ν' ἀποφασίσουν.

«Ποῦ νᾶναι ἀρά γε ὁ πάτερ Εὐτύχιος;» σκεφτόταν... Τὸ ἐνστικτὸ του τοῦλεγε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἀνθρώπος ὁ κατάλληλος γιὰ τὴν περίσταση.

Ὡς τόσο ὁ πορτάρης μῆνυσε πὼς παρατήρησε ὑποπτές κινήσεις ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Καὶ νὰ ἔαφνου, ἀνάμεσα στοὺς σατισμένους πατέρες ξεχώρισε τὸ ἀψηλὸ ἀνάστημα τοῦ πάτερ Εὐτύχιου... Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας μὲ τὸ ράσο ἀναδεμένο στὴ μέση, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τὶς κινήσεις του... Ἀπὸ τὸ ξεσκούφωτο κεφάλι ἔπεφταν τὰ μακριὰ του μαλλιά λείψτερα στοὺς ὤμους του... Κρατοῦσε κοντάρια καὶ δυὸ τρία τόξα. Ἡ φωνὴ του βαρεῖα καὶ γιομάτη κυριάρχησε πάνω ἀπ' ὅλο τὸ θόρυβο. Ἔμοιαζε ἄλλος ἄνθρωπος. Ὅλοι μεμιάς σώπασαν καὶ στράφηκαν κατ' αὐτόν.

— Οἱ γεροντότεροι νὰ πάρουν τὰ εἰκονίσματα καὶ τὰ ἁγία σκεύη καὶ νὰ κατεβθοῦν στὴν κρύπτη. Οἱ ἄλλοι νὰ μείνουν ἀπάνω... Ἐγὼ μὲ τὸν πορτάρη θὰ σταθῶ στὴ βίγλα τῆς πόρτας... Οἱ ἐπίλοιποι νὰ φυλάξουν καρτέρι γύρω στὸν μαντρότοιχο ὀπλισμένοι μὲ κοντάρια... Μόλις φανῇ κεφάλι Σαρακηνοῦ χτυπάτε... Θάρρος ἀδέρφια! Ὁ Χριστὸς νικᾷ!

Εὐθὺς ὅλοι σὰ νὰ περιμέναν τὸ σῆμα κινήθηκαν σύμφωνα μὲ τὶς οδηγίες του... Τὰ παρακάτω ὁ Γρηγόρης τὰ θυμᾶται ἀνέρα, συγχισμένα σὰ μέσα σὲ ἴλιγο... Εἶδε τοὺς καλόγερους νὰ τρέχουν στὸ καθολικὸ κι' εὐθὺς ὕστερα νὰ γυρίζουν φορτωμένοι καὶ νὰ χάνωνται κάτω ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα... Εἶδε τὸν πάτερ Εὐτύχιο νὰ ὀρμᾷ κατὰ τὴν πόρτα, ν' ἀνεβαίνει καὶ νὰ γονατίζῃ στὸ πατάρι ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τὴ θολωτὴ σκεπὴ τῆς μὲ τὸ τόξο στὸ χέρι... Ἀκουγε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία νὰ τὸν καλῇ μὲ τ' ὄνομά του... καὶ δὲ θυμῶταν, πὼς ἐνῶ κρυβόταν πίσω

ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς γέρικης καστανιάς ξαφνικά βρέθηκε πλάι στὰν πατέρα Εὐτύχιο... Τόση αὐθόρμητη ἦταν ἡ κίνηση ποὺ ἔγινε, θαρρεῖς, χωρὶς νὰ τὴ σκεφτῇ καὶ νὰ τὴ νοιώσῃ. Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ στεκόταν τώρα ἔβλεπε ἔξω ἀπὸ τὸ μαντρότοιχο.

Γυμνὰ βράχια σηκώνονταν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ πευκόδασου, τόσο ποὺ ἔφταναν πάνω ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων καὶ σχηματίζαν ἓνα πλάτωμα, ὅπου ἦταν χτισμένο τὸ μοναστήρι... Τὰ βράχια φωτίζονταν ἐντονα, οἱ φυλλωσιὲς πιὸ κάτω φαίνονταν σὰ σκοτεινὴ θάλασσα... Κι' ἓνα μικρὸ ζῶο, ἂν ἐγγιζοῦσε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ θάλασσα προσπαθώντας νὰ πλησιάσῃ στὸ μαντρότοιχο τοῦ μοναστηρίου, θὰ φαίνονταν καθαρὰ στὸ ξέφωτο... Φανερό πὼς τρεῖς τέσσερες ὀπλισμένοι ἄντρες θὰ μπορούσαν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τούτῃ νὰ κρατήσουν πενταπλάσιους ἐχθρούς. Ἐνας ὅμως θὰ τὰ κατὰφερνε; Γιατὶ ὁ πάτερ Εὐτύχιος πολὺ λίγο λογαρίαζε τὸν πορτάρη ποὺ εἶχε γονατίσει δίπλα του κρατώντας τὸ τόξο τόσο τρομαγμένος ἦταν ποὺ τὰ χέρια του ἔτρεμαν... Ὁχι ὁφελος, μὰ καὶ βλάβη θάκανε σπαταλώντας τοῦ κάκου τὶς λιγοστὲς σατιίτες. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες πλευρὲς δὲν ἀνησυχῶσε γιὰτὶ ὁ μαντρότοιχος εἶχε χτιστῇ ξυστὰ στὴν προέκτασή τοῦ βράχου καὶ θὰ χρειαζόνταν πολὺ ψηλὲς σκάλες, ὁλόκληρες πολιορκητικὲς μηχανές, γιὰ νὰ μπερσοῦν οἱ κουρσάροι νὰ περάσουν ἐκεῖθε στὸν περίβολο. Ὡς τόσο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο πέντε καλόγεροι ὀπλισμένοι μὲ κοντάρια στάθηκαν στὴν αὐλή, σὲ ἀπόσταση ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἔτοιμοι νὰ χτυπήσουν σὲ πρώτη περίσταση.

Ἄν ὁ ἀσκητὴς δὲ γελάστηκε καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲν ἦσαν πραγματικὰ ἀπάνω ἀπὸ εἴκοσι, ὁ πάτερ Εὐτύχιος εἶχε τὴ γνώμη, πὼς ἡ ἐπιθεσιὴ δὲν ἦταν προετοιμασμένη. Μὲ τὴν ψυχραιμία τοῦ ἀρχηγοῦ ποὺ λογαρίαζε τὸ κάθε τί καὶ τακτοποιεῖ τὶς σκέψεις του καὶ καταστρώνει τὰ σχέδιά του, ὁ πάτερ Εὐτύχιος ἔφτασε στὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ κατάστασις δὲν ἦταν καθόλου ἀπελπιστικὴ καὶ πὼς μὴ φρόνιμη συστηματικὴ ἐνέργεια μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸ μοναστήρι.

Τώρα βασιλεῦε παντοῦ βαθεῖα σιωπή... Οἱ γεροντότεροι πατέρες εἶχαν τραθηχτῇ στὴν κρύπτη ἔλεγαν ἔτσι τὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς βαθεῖας σπηλιάς, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, ποὺ εἶχαν φράξει τὸ στόμιό τῆς μὲ βράχια σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ φαίνεται. Ἐνας μακρὸς ὑπόνομος, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ μοναστηρίου, μπορούσε σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ φέρῃ ὡς ἐκεῖ τοὺς καλόγερους ποὺ ἦσαν ἔτσι ἀσφαλισμένοι καθὼς καὶ τὰ εἰκονίσματα καὶ τὰ πολύτιμα σκεύη.

Μονάχα ὁ Ἀθανάσιος ἔψαχνε ἀκόμα μέσα στὰ κελλιά καὶ τοὺς διαδρόμους ἀπελπισμένους ποὺ δὲν εὔρισκε πουθενὰ τὸν Γρηγόρη καὶ μὴν ἔροντας τί νὰ ὑποθέσῃ. Θυμῶταν τὴν ἐπιδρομὴ στὸν πύργο τοῦ ἀρχοντα Κομιτᾶ καὶ τελικὰ παίρνοντας τὸ πρᾶμα σὰν μοιραῖο, σὰν ἀποφασισμένο ἀπὸ τὴν ἀνεξίτηλη μυστικὴ

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος: 14 Ἐὰν βεβαίως συχωρήσῃτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ πταίσματα αὐτῶν, θέλει συχωρήσῃ καὶ εἰς ἑσᾶς ὁ Πατὴρ σας ὁ οὐράνιος. 15 Ἐὰν ὅμως δὲν συχωρήσῃτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ πταίσματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ σας θέλει συχωρήσῃ τὰ πταίσματά σας.

16 Καὶ ὅταν νηστεύετε, μὴ γίνεσθε ὡς οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· διότι ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν, διὰ νὰ φανῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύουσιν· ἀληθῶς σὰς λέγω, ὅτι ἔχουσιν [ἤδη] τὸν μισθὸν αὐτῶν. 17 Σὺ ὅμως, ὅταν νηστεύῃς ἀλείψον τὴν κεφαλὴν σου καὶ νίψον τὸ πρόσωπόν σου, 18 διὰ

να μὴ φανῇς εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύεις, ἀλλ' εἰς τὸν Πατέρα σου τὸν ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ Πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ θέλει σοὶ ἀνταποδοῦσιν ἐν τῷ φανερῷ.

19 Μὴ θησαυρίζετε εἰς ἑαυτοὺς θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὅπου σκώληξ καὶ σκωρία ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπτει διατρυποῖ καὶ κλέπτουσι. 20 Ἀλλὰ θησαυρίζετε εἰς ἑαυτοὺς θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σκώληξ οὔτε σκωρία ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπτει δὲν διατρυποῖ οὐδὲ κλέπτουσιν· 21 ἐπειδὴ ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδιά σας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ποὺ ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν πραγματικὴ ἀρετὴ, εἰς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον διδάσκει πὼς τότε μονάχα ἡ νηστεία εἶναι θεάρεστος ἔργον καὶ ἀξία νὰ βραβευθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅταν γίνεται σύμφωνα μὲ τὸν σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον ὤρισθη. Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἂν λάθουμε ὑπ' ὄψιν τὰς νηστείας ποὺ ἐπεκράτησαν στὴν Ἐκκλησίαν μας ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶναι ἡ ἐκδήλωσις πένθους καὶ συντριβῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐξάσκησις στὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν σωφροσύνη.

Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ περιφρονῶμε τὸν ἱερό θεσμό τῆς νηστείας. Νὰ νηστεύωμεν, μὰ ὅχι καθὼς οἱ Γραμματεῖς

καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ἐνήστευον γιὰ τοὺς τύπους καὶ γιὰ ἐπίδειξι, ἀλλὰ νὰ νηστεύωμεν μὲ πλήρη ἐπίγνωση τοῦ σκοποῦ τῆς νηστείας. Εἴτε ὅπως εἴπαμε γιὰ νὰ ἐκδηλώσωμε πένθος πνευματικόν, εἴτε γιὰ νὰ ἐξασκηθῶμε στὴν ἐγκράτεια. Ἡ νηστεία εἶναι ἓνα ὅπλο κατὰ τῆς ἀμαρτίας. Ὅταν νηστεύωμεν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι κάνομε κάτι ποὺ ἀρέσει στὸν Θεὸ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ μιὰ μέρα θὰ λάθουμε τὴν πρέπουσα ἀνταπόδοσι ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα. Τὴν ἀνταπόδοσι ἐκείνη ποὺ δίδεται σὲ δσους ἀπεργάζονται τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.

«Ν»

βουλὴ τοῦ Κυρίου, γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ...»

Ὡς τόσο οἱ κουρσάροι κρυμμένοι στὶς φυλλωσιὲς ἔμεναν ἀναποφάσιμοι... Πρὶν ἀκόμα φτάσουν ἄκουσαν τὰ σημαντήρια καὶ τὶς φωνὲς τῶν καλόγερων, κατάλαβαν πὼς κάποιοι τοὺς πρόδωκε καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὴν τωρινὴ σιωπή... Ἄν οἱ καλόγεροι ἔφυγαν τρομοκρατημένοι ἀπὸ καμμιὰ κρυφὴ ἔξοδο, τόσο τὸ καλύτερο... Θάρραζαν ὅτι εὔρισκαν, ἀσχημικά... φαγώσιμα, ζῶα... θάβαζαν

φωτιά στὴν οἰκοδομὴ καὶ θάφευγαν ὕστερα μὲ τὴν ἡσυχία τους. Ἡ ἐπιδρομὴ δὲν ἦταν προσεδιασμένη, ὅπως πολὺ σωστά μᾶντεψε ὁ πάτερ Εὐτύχιος· ἀποφασίστηκε ἔτσι στὴ στιγμή, ἐπειδὴ τοὺς ἔλειψαν τὰ τρόφιμα καὶ μὲ τὴν ἀπανεμίαν θάργοῦσαν νὰ φτάσουν σὲ λιμάνι δικό τους, ὅποχρῶμένοι νὰ πηγαίνουν μονάχα μὲ τὸ κουπί.

Ἰσως ὅμως πίσω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο νὰ περιμέναν ὀπλισμένοι οἱ καλόγεροι καὶ τότε ἡ ἐπιχείρησις θ' ἀποτύχαινε δίχως ἄλλο, γιὰτὶ δὲν εἶχαν σκάλες κι' ὅλες τοὺς οἱ ἐλπίδες στηρίζονταν στὸν αἰφνιδιασμὸ καὶ τὴ νύχτα... (Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΥ ΜΕΤΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΣΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ

Ολίγα χιλιόμετρα έξω από τας Θή-
βας είναι ο σιδηροδρομικός σταθμός,
που έχει το όνομα Σφίγγ.

— Έδω παρεμόνευε, λένουν οι χωρι-
κοί, η Σφίγγα που έλεγε το αίνιγμα
«τί τετράπουν, δίπουν, τρίπουν;» Και
αυτού έσκότωνε τους διαβάτες που δεν
μπορούσαν να λύσουν το αίνιγμα.

Αριστερά από τον σταθμό, ως μίαν
ώραν απόστασι, είναι το χωριό Βά-
για. Ωραίο και εύφορο χωριό. Οι κά-
τοικοι κάθονται στα καφενεία και στα
μαγαζιά και συζητούν. Αί πίοι πολλοί
ομιλίας των είναι γύρω από την Σφίγ-
γα και από τον Οιδίποδα που έλυσε
το αίνιγμα. Συζητούν και αναφέρουν
οί Βαγιώται χίλιες λεπτομέρειες για
την Σφίγγα. Σάν να έγινε προχθές
αυτό το γεγονός, που από τότε έχουν
περάσει, πώς ξέρει, πόσες χιλιάδες
χρόνια.

— Πού τὰ ξέρετε αυτά όλα; ρωτάει.
Από τὰ βιβλία;

— Όχι, από τους παππούδες μας τὰ
έμαθαμε. Οί γέροντες τὰ λέγανε.

Περνούν και μικρά παιδιά του σχο-
λείου.

— Ξέρετε τίποτα για την Σφίγγα;
Αρχίζουν και διηγούνται. Τὰ ξμα-
θαν από τους πιο μεγάλους. Αυτό θ-
μώς το φαινόμενο, το να διατηρή-
ξιν τὸς τόπος τους θρύλους και τὰς πα-
ραδόσεις παλαιωτάτων γεγονότων, δεν
παρατηρείται μόνον εις τὰ Βάγια των
Θηβών. Εις ὅλην τὴν Ἑλλάδα οί ἄν-
θρωποι έχουν φυλάξει τὰς ιστορικές
των παραδόσεις. Μεταδίδονται αὐταί
ἀπὸ στόματος εις στόμα. Ἀπὸ τὴν μίαν
γενεὰ ὁ θρύλος και ἡ ἱστορία μεταπι-
βάλλεται εις τὴν ἄλλη. Πολλοί λεπτο-
μέρειαι που δεν αναφέρονται εις τὰ
βιβλία διατηροῦνται ζωντανὰ εις τὸ
στόμα τοῦ κόσμου.

Εἶναι τρεῖς ὄρες ἔξω ἀπὸ τὰ Τρί-
καλα ἓνα χωριὸν σὲ μίαν λαγκαδιὰ τοῦ
βουνοῦ Κόζακα γεμάτη ἀπὸ νερά. Τὸ
χωριὸν λέγεται Λεπενίτσα. Ἐπειδὴ βγά-
ζει πολλὰ κάρθουνα τὸ λένε και Καρ-
θουνολεπενίτσα.

Στὸ χωριὸν αὐτὸ ἐγεννήθη ὁ Ἀ-
σκληπιός, ὁ θεὸς τῆς ἱατρικῆς. Οἱ κά-
τοικοι διηγούνται χίλια ἄγνωστα πρᾶ-
γματα γιὰ τὸν πατριώτη τους τὸν Ἀ-
σκληπιό. Τὰ ἔχουν μάθει ἀπὸ τοὺς
παππούδες και αὐτοί, ὅπως οἱ Βαγιώ-
ται ἔμαθαν γιὰ τὴν Σφίγγα και γιὰ
τὸν Οιδίποδα ἀπὸ τοὺς δικούς των
παππούδες. Μάλιστα πολλοὶ Λεπενι-
σιώται εἶναι ὡς σήμερα και πρακτι-
κοὶ ἱατροὶ και συλλογείς βοτάνων που
τὰ πουλοῦν εις τὰ παζάρια τῆς Θεσ-
σαλίας.

— Πού τὴν ἐμάθατε αὐτὴν τὴν τέ-
χνη;

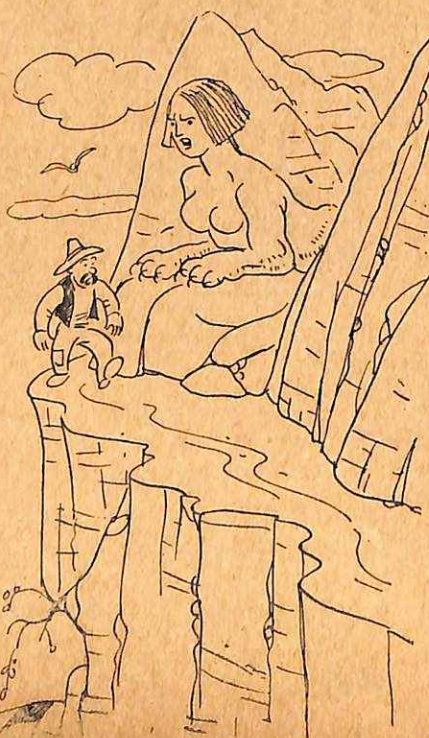
Σὰς ἀπαντοῦν: «Τὴν ἔχουμε ἀπὸ
τὸν Σκληπεὶδ τὸν γιαιτρός».

Εἶναι και εις τὴν Πελοπόννησο, κον-
τὰ εις τὸ Ναύπλιον, ἡ Παλαιὰ Ἐπί-
δαυρος, που ὁ Ἀσκληπιὸς εἶχε μεγάλο

ιατρεῖον και ναόν. Τὸ χωριὸ που ὁ
πάρχει σήμερα εις τὸ μέρος τοῦ Ἀ-
σκληπιείου λέγεται Λιγουριό. Καὶ οἱ
κάτοικοι τοῦ Λιγουριοῦ διηγούνται
πολλὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ
Ἀσκληπιοῦ. Τὰ ἔχουν μάθει, κατὰ πα-
ράδοσιν, ἀπὸ τοὺς παππούδες των. Ἐ-
πειδὴ δὲ ὑπάρχει και ἡ φήμη ὅτι ὁ
Ἀσκληπιὸς δεν ἐγεννήθη εις τὴν πε-
ριοχὴν τῶν Τρικκάλων ἀλλὰ εις τὴν
Ἐπίδαυρον, οἱ κάτοικοι τοῦ Λιγουριοῦ
θεωροῦν και αὐτοὶ πατριώτη των τὸν
Ἀσκληπιό, και διηγούνται περιστα-
τικὰ τῆς ζωῆς του.

Ὅπου νὰ πάτε ὅμως εις τὴν Ἑλ-
λάδα θὰ μάθετε ἱστορίας που δεν τὰς
αναφέρουν τὰ βιβλία. Ἐπὶ χιλιάδας
χρόνια ἡ παράδοσις διατηρεῖται και
μεταδίδεται ἀπὸ στόματος εις στόμα.

Εἰς τὰ χωριά τῆς λίμνης Στυφα-
λίας, που εἶναι κοντὰ εις τὴν Κόρινθο,
οἱ κάτοικοι διηγούνται πὼς ὁ Ἡρα-
κλῆς ἐσκότωσε τὰς Στυμφαλίδας θρ-
νίθας, που ἔκαναν πολλὰς καταστρο-
φὰς εις τὸν τόπον. Σήμερα τὰ νερά
τῆς Στυμφαλίας κατεβαίνουν εις τὸν
κορινθιακὸν κάμπο τῆς Βόχας ἀπὸ
ἓνα ὑδραγωγεῖον που ἀνοίγει ὁ Αὐτο-
κράτωρ Ἀδριανὸς πρὶν ἀπὸ χίλια
ὀκτακόσια χρόνια, και ποτίζουν τὸν
κάμπο. Ὅλη ἡ περιφέρεια εἶναι πλου-
σιωτάτη ἀπὸ τὸ πότισμα αὐτό. Εἶναι
περὶ τὰς σαράντα χιλιάδες στρέμματα
ποτιστικῶν ἀμπελῶν, ἀπὸ σταφίδα
σουλτανίνα, ἀπὸ φράουλα και ἀπὸ σι-
δερίτη. Τὰ σταφύλια στέλλονται εις ὅ-
λην τὴν Ἑλλάδα και εις τὴν Εὐρώπην,
και ἡ σταφίδα, ἡ ξανθότατη σουλτανί-

να, εις τὴν Εὐρώπην. Οἱ κάτοικοι δὲ ὁ-
λης τῆς περιοχῆς δεν θυμοῦνται μόνον
τὸν Ἡρακλῆ που ἐσκότωσε τὰ βλαβε-
ρὰ πουλιὰ τῆς λίμνης, ἀλλὰ εὐλογοῦν
και τὸν Αὐτοκράτορα Ἀδριανὸ και λέ-
γουν:

— Χάρης στὸν Ἀδριανό, που ἐτρέ-
πησε τὸ βουνὸ τῆς Ζήριας και ἔδωσε
διέξοδο στὰ νερά τῆς λίμνης, μπο-
ροῦμε και ζοῦμε ἑμεῖς. Γιατὶ τὰ ἀμπε-
λια μας μὲ τὸ πότισμα κάνουν τετρα-
πλάσιο εἰσόδημα.

Εἶναι και κοντὰ εις τὸ Ἄργος ἡ λί-
μνη Λέρνη, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐσκότω-
σε τὸ ἐπτακέφαλον φεῖδι που ἐλέγετο
Λερναία Ὑδρα. Οἱ κάτοικοι τῶν χω-
ριῶν γύρω ἀπὸ τὴν Λέρνην και σήμερα
διηγούνται γιὰ τὸ κατόρθωμα αὐτοῦ
τοῦ Ἡρακλέους, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ
χθεσινῶν γεγονότων. Τὰ ἔχουν μάθει,
ὄχι ἀπὸ τὰ βιβλία, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς
παππούδες των.

Ἀλλὰ εις ὅλην τὴν Ἑλλάδα αἱ ἀρ-
χαῖαι τοπικαὶ παραδόσεις ἔχουν δια-
τηρηθῇ ἀπὸ στόματος εις στόμα. Καὶ
ἂν δεν εἶχαμε τὰ παλαιὰ βιβλία θὰ
μπορούσαμε πάλι νὰ μαζέψουμε τὰς
προφορικὰς παραδόσεις και νὰ γρά-
ψουμε μίαν νέα μυθολογία και μίαν νέα
ἱστορία. Γιατὶ ὅτι ἐξαιρετικὸ γεγο-
νὸς συνέβη εις ἓνα τόπον, αὐτὸ τὸ γε-
γονὸς δεν ἦτο εὐκόλο νὰ λησμονηθῇ.
Και ἂν ἓνας τόπος ἐβγαλὲν ἓνα ἐξαι-
ρετικὸ πρόσωπον, ὁ τόπος αὐτὸς ἀπὸ
γενεὰς εις γενεὰν κληροδοτεῖ προφο-
ρικῶς τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ
προσώπου.

Οἱ χωρικοὶ, παραδείγματος χάριν,
τῆς Μυτιλήνης ἀφηγοῦνται γιὰ τὴν
ποιητριά Σαπφώ, τὴν ὁποίαν λέγουν
Σαμφώ. Τὴν θεωροῦν μεγίστην ποιή-
τριαν, τὴν μεγαλειτέραν ποιήτριαν τοῦ
κόσμου. Οἱ γέροντες τὰ εἶπαν αὐτὰ
εἰς τοὺς νεωτέρους. Δεν τὰ ἔμαθαν οἱ
χωρικοὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀπὸ τὰ
βιβλία και οὔτε ξεύρουν ὅτι ἡ Σαμφώ
ἔζησε πρὶν ἀπὸ δυόμισι χιλιάδες χρό-
νια. Μάλιστα νομίζουν ὅτι και μερικὰ
δημοτικὰ τραγούδια, που τραγουδιοῦν-
ται εις τὰς διασκεδάσεις τῆς Μυτιλή-
νης, τὰ ἔχει κάνει ἡ Σαμφώ.

Εἰς τὴν Θεσσαλίαν δεν ὑπάρχει ἄν-
θρωπος που νὰ μὴ ξεύρῃ μίαν παρά-
δοσι γιὰ τὸν κατακλυσμὸ, που ἔνινεν
εἰς τὴν Θεσσαλίαν, πρὶς ἀπὸ πολλὰς χι-
λιάδες χρόνια. Ἡ Θεσσαλία ἦτο μίαν
λίμνη και ὁ Ὀλυμπος και ὁ Κίσσα-
θος ἦσαν δυὸ βουνὰ ἡνωμένα. Ἐγίνε
σεισμός ἡ ἡφαιστειον, μαζί μὲ τὸν κα-
τακλυσμὸ τὸν θεσσαλικό, ἐχώρισεν ὁ
Ὀλυμπος ἀπὸ τὸν Κίσσαθ, και τὰ
νερά ἔφυγαν ἀπὸ τὴν θεσσαλικὴν λε-
κάνην και ἔπεσαν εις τὸ Αἰγαῖον πέλα-
γος. Τὸ ἀνοῖγμα τῶν δυὸ βουνῶν ἐδη-
μιούργησε τὰ στενὰ τῶν Τεμπῶν, που
εἶναι καταπράσινα, γεμάτα πλατάνια.

Ἀπὸ αὐτὰ τρέχει ὁ ποταμὸς Πη-
νεῖος που δέχεται ὅλα τὰ ἄλλα ποτά-
(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 648)

Ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς μεγάλου ποιητοῦ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΑΪΝΕ

Ὁ ἄπιστος που πίστεψε

Ὁ κ. Χαΐνε ἦταν γεμάτος χαρά, τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ
1797, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν πὼς ἡ κ. Χαΐνε τοῦ χάρισε
ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

... Στὴν ὡμορφὴ πόλιν τῆς Γερμανίας, Ντύσελντορφ,
μεγάλωνε ὁ μικρὸς Ἑρρίκος ὑπὸ τὴν αὐστηρὴ ἐπιθλῆψιν
τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν προώριζε γιὰ διάδοχόν του
στὶς ἐμπορικὲς του ἐπιχειρήσεις.

Ἡ μητέρα του ὅμως, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε πολὺ τὰ
γράμματα, τὴ μουσικὴν και τὶς τέχνες, κάθε ἄλλο παρὰ
τὴν ἴδια γνώμην εἶχε γιὰ τὸν μικρὸν τῆς Ἑρρίκου. Τὰ
κρύα βράδια, τὸν ἔπαιρνε στὰ γόνατά της και τοῦ διά-
βαζε ποιήματα και ρομαντικὰς ἱστορίας.

Μαθητὴς ἀκόμη τοῦ Γυμνασίου, ὁ Χαΐνε ἔγραψε τὴν
πρώτην του τραγωδίαν «Βαλτάσσαρ». Ὅταν τελείωσε τὸ
Γυμνάσιον ἐνεγράφη στὴν Ἐμπορικὴ Σχολὴν και σὲ λίγα
χρόνια ὁ πατέρας του τοῦ ἀνοίξε παραγγελιοδοχικὸν
γραφεῖον, μὰ δεν μπόρεσε νὰ τὸ κρατήσῃ.

Ἡ ποίησις κ' ἡ μουσικὴ τὸν εἶχαν κερδίσει! Ὡστόσο
αὐτὸ δεν τὸν ἐμπόδιζε νὰ πάρῃ μίαν ἀρτίαν μόρφωσιν και
νὰ ἀνακηρυχθῇ ἀργότερα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γο-
τtingης διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ἡ νεανικὴ ἡλικία τοῦ Χαΐνε ἦταν γεμάτη ἀπὸ λο-
γοτεχνικὴ παραγωγικότητα. Νέος ἀκόμη ἔγραψε τὴν Ὀ-
νειροφαντασίαν, τραγούδιαν και ρομάντζαν,
τὰ τραγούδια τοῦ Ἀλμάνσσορ. Τὸ 1821 ἐξέ-
δωκε ἓνα τόμον ποιήματα και τὸ 1826 «Τὶς
ταξιδιωτικὰς εἰκόνας», που ἔκαμαν μεγάλην
ἐντύπωσιν, τὸ λυρικὸν Ἰντερμέντζο, τὸ βιβλίου
τῶν ἄσματων, πλήθος ἄλλα βιβλία και τὸ
ποίημα «Εἰσαὶ ἓνα λουλούδι» που τοῦβαλαν
μουσικὴν 130 μουσουργοί.

Τὸ 1827 ὁ Χαΐνε ἐξέδωκε τὴν ἐφημερίδα
«Πολιτικὰ Χρονικά». Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πο-
λὺ αὐστηρὸς γιὰ τοὺς συμπατριώτες του,
τοὺς Γερμανούς, ἡ ἐφημερίδα ἔκλεισε και
μαζὶ μὲ τὴν ἐφημερίδα κ' ὅλες οἱ γερμα-
νικὲς πόρτες γιὰ τὸ διευθυντὴ τῆς.

Μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια ἐγκατέλειψε τὴν
Γερμανίαν κ' ἦρθε τὸ 1831 στὸ Παρίσι γιὰ
νὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως.

Στὴ Γαλλίαν ὁ Χαΐνε γνώρισε ὅλες τὶς
κορυφὰς τῶν γραμμάτων και τῆς τέχνης τῆς ἐποχῆς ἐκε-
νῆς, που τὸν ἀγάπησαν πάρα πολὺ.

Ἀρκετὰ χρόνια ὅμως πρὶν ἔρθῃ στὴ Γαλλίαν, τὸ 1825,
γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν σημαίνουσαν θέσιν στὴν πατρίδα του,
ἐγκατέλειψε τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰσραὴλ στὴν ὁποίαν ἀ-
νῆκε κ' ἔγινε χριστιανός.

Ἡ νέα του θρησκεία ὅμως δεν τὸν ἐμπόδιζε νὰ κατα-
φέρεται και κατὰ τῆς Χριστιανώσεως και κατὰ τοῦ Ἰου-
δαϊσμοῦ.

Σ' αὐτὴ τὴν ἄστατη ψυχολογικὴν κατάστασιν βρίσκον-
ταν ὁ Χαΐνε μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ζωῆς του.
Ὡστόσο ἡ μοῖρα ἦταν νὰ τὸν χτυπήσῃ ἀλύπητα.

Ἐνα μοσκοβολημένο βράδυ τοῦ Μαΐου τοῦ 1848 οἱ
φίλοι του τὸν ἔφεραν λιθόθυμον στὸ σπῆτι του, ἀπὸ τὰ ὁ-
ποῖον τὸν ἔβγαλαν μετὰ 8 χρόνια νεκρό.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἶχ' ἐκδηλωθῇ ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια
τῆς φυματίωσης, που τὸν ὠδήγησε στὸν τάφον. Ἀπὸ τότε
ὁ Ποιητὴς βρισκόταν σὲ μίαν περίοδον μετὰ τὴν ζωὴν και
θανάτου. Χίλιους δυὸ πειραματισμούς ἐδέχετο τὸ βασαν-
ισμένο σῶμα του ἀπὸ τοὺς καλλίτερους γιαιτροὺς που
προσπαθοῦσαν, τοῦ κάκου, νὰ τοῦ διασκεδάσουν τὶς θλι-
θερὰς του ὥρες.

Καὶ τότε ἀκριβῶς που εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ
δώσῃ ὁ ἴδιος τὸ τέρμα στὴ φρικτὴν του ζωὴν, τὸν γνώρισε

ὁ δόκτωρ Gruby που τοῦ χάρισε κάποιαν ἀνακούφισιν, ἀρ-
κετὴ γιὰ νὰ γράψῃ ἀκόμη τὰ καλλίτερά του ἔργα.

Ὁ φίλος του Lovin Schücking περιγράφει τὴν κατὰ-
στασιν τοῦ ποιητοῦ μ' αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια: «Τὸ ὁ-
ραῖόν πρόσωπον φαίνεται τώρα σὰν κερένιον. Εἶναι σὰν
ἓνας νεκραναστημένος. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἡ γλυκύτης
τῆς φυσιογνωμίας διατηρεῖται ἀκόμη. Ὁμοιάζει μὲ τὸν
Χριστόν. Ὅταν τὸν ξαναεἶδα ἐνόμισα ὅτι ὀλίγες μόνον
ἐβδομάδες ζωῆς τοῦ ἀπομένουν».

Ὁ Ποιητὴς ὅμως ἔζησε στὴν κατάστασιν αὐτὴ 8 ὁλό-
κληρα χρόνια.

Ἀγαποῦσε τὶς παλῆς του συναναστροφὰς και τοὺς φί-
λους του, στοὺς ὁποίους ἔλεγε μὲ πικρίαν: «Τὸ σῶμα μου
εἶναι πτώμα, ἐνῶ τὸ πνεῦμα μου παραμένει δέσιμον».

Ἡ ἀγαπημένη του συντροφιά ἦταν ἡ μητέρα τῆς ἀνε-
ψίας του πριγκηπίσσης della Rocca, ἡ ὁποία τοῦ χάριζε
στιγμὲς γλυκεῖας παρηγορίας μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν κοι-
νῶν παιδικῶν τους χρόνων.

Μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς ὁ ποιητὴς διετήρησε
ὅλην τὴν διαύγειαν και τὴν δροσίαν τοῦ πνεύματός του. Δεν
ἄλλαξε σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον στὶς ἰδέες του γιὰ
τὴν θρησκείαν!

Ἐκεῖ, στὸ φρικτὸν κρεββάτι τοῦ πόνου, εὗρισκε ἀνα-
κούφισιν διαβάζοντας τὸ ἀγαπημένο του βιβλίον, τὴν «Α-
γία Γραφήν», που τοῦδινε δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ
τὴν ἀνάρρωσιν μὲ γαλήνην και καρτερικότητα.

Ὁ ἄπιστος, ὁ σκεπτικιστὴς Χαΐνε, πί-
στεψε βαθειὰ στὴν χριστιανικὴν θρησκείαν και
ἡ μεγάλη του τύφλις ἦταν πὼς κάποτε εἶχε
γράψῃ τόσο σκληρὰ λόγια γιὰ τὴν θρη-
σκευτικὴν πίστιν τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων.

Κάλεσε λοιπὸν τὸν ἐκδότην του Κάμπερ
και τὸν παρεκάλεσε νὰ φροντίσῃ νὰ βγοῦν
ἀπ' τὰ βιβλία του ὅλες οἱ ἀντιθρησκευτικὲς
σελίδες. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἓνα μεγάλο ἐμπο-
ρικὸν ζήτημα γιὰ τὸν ἐκδότην, ὁ ὁποῖος μό-
λις πέθανε ὁ ποιητὴς ἔκαμε νέα πλήρη ἐκ-
δοσὶ τῶν ἔργων του ὅπως εἶχαν γραφῇ.

Τὶς ἀτέλειπτες νύχτες τῆς ἀρρώστειας
του ὁ ποιητὴς ἀνακουφίζονταν θυμούμενος
τὴν πατρίδα του, τὴν ἀδελφὴν του και τὴν
μητέρα του, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε μέχρι
τῆς ἀνάστασιν, ὅπως βρισκόταν, εἶχε φρον-
τίσει νὰ μὴ πληροφορηθῇ τὴν ἀρρώσθειαν του ἡ πολυα-
γαπημένη του μητέρα.

Μέσα στοὺς πόνους του, εὗρισκε τὴ δύναμιν νὰ ὑπα-
γορεύῃ γράμματα γεμάτα χαρὰ γιὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ.

«Δεν σοῦ γράφω ὁ ἴδιος, τῆς ἔλεγε στὰ γράμμάτα του,
γιατὶ φοβοῦμαι μήπως κουράσω τὰ μάτια σου. Ἐστὶ
γράφω και τὰ ποιήματά μου. Μὲ τὸ δικό μου μυαλό,
ἀλλὰ μὲ ξένα χέρια».

«Πηγαίνετέ με στὸ σπῆτι μου, γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀ-
φήσω τὸν τελευταῖον στεναγμόν μου στὴν ἀγκαλιά τῆς μη-
τερούλας μου», ἔλεγε συχνὰ στὴν ἀγαπημένην του φίλην
Λουσσέττ.

Ἡ Μοῖρα ὅμως δεν θέλησε νὰ τοῦ χάρισῃ αὐτὴ τὴν
χαρὰν.

... Κι' ὁ Ἑρρίκος Χαΐνε ἄφινε τὸν κόσμον πονεμένος
ἀλλὰ ἐξιλεωμένος κ' ἄγνους.

Πίστεψε και ἀγάπησε.

Ἡ πίστις του στὴ θρησκείαν και ἡ ἀγάπη του στὴν μη-
τέρα του ἔγιναν δυὸ ὑπέροχες πτεροῦγες που ἀνάλαφρα
τὸν ὠδήγησαν στὸν ἀληθινὸν του κόσμον.

Ὁ τόσο τρυφερός και τόσο βασανισμένος ποιητὴς ἀ-
ναπαύτηκε τέλος τὸ 1858.

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένας σιδηρόδρομος ενώνει το Ράγκοον, την πρωτεύουσα της Νοτίου Βιρμανίας, με το Μανταλάι, την πρωτεύουσα της Βορείου Βιρμανίας και προχωρεί προς τον Βορρά μέχρι του Μοϊτκίνα. Ο Ρινάλντι όμως, αν κι' έπρεπε να επισκεφθή την Μανταλάι, μια πόλη πλούσια σε ιστορία, έπρωτίμην, αντί των είκοσιτεσσάρων ωρών με τον σιδηρόδρομο, τις έπτά ημέρες με το πλοίο, που χρειαζόνταν για να διαπλεύση τον ποταμό από την κάτω ως την άνω πρωτεύουσα.

Και δεν μετάνιωσε. Το 'Ιραβάλντι — «ο ποταμός των ελεφάντων» γιατί παλαιότερα πήγαιναν και έπιναν νερό κοπάδια παχυδέρμων — είναι για τους Βιρμανούς, ότι ο Γάγγης για τους 'Ινδούς ο Γαλάζιος ποταμός για τους Κινέζους. Όπως ο Γαλάζιος ποταμός έχει τις πηγές του στα μυστηριώδη και παγωμένα όροπέδια του άπρόσιτου Θιβέτ.

Η διαδρομή του είναι φαρδιά και βαθεία και τα πλοία ως χιλίων τόνων μπορούν και ταξειδεύουν ως τη Μανταλάι και πιο πέρα ακόμη μπορούν να ταξειδέψουν ελαφρότερα σκάφη.

Το πλοίο της τακτικής γραμμής μετέφερε τον Ρινάλντι προς την άνοδο του ποταμού, κατά μήκος εύφορων άκτων και στολισμένων με κόκκινα και λευκά λουλούδια. Συναντούσαν παρόχθια χωριά και έβλεπαν διάφορες φυλές ιθαγενών με περίεργα ήθη και έθιμα.

Συναντούσαν μικρά σκάφη και τεράστιες σχεδίες φτιαγμένες από χονδρούς κορμούς δένδρων «τέκ». Η ευλεία είναι ο πλούτος των δασών της

Βιρμανίας και δεν υπάρχει πιο συμφέρον και πιο ασφαλής δρόμος για τη μεταφορά της, από το ποτάμι. Οι κορμοί δεμένοι με λιάνες αποτελούν μεγάλες σχεδίες που εγκαταλείπονται στο ρεύμα του ποταμού...

Και το ποταμόπλοιο, για ν' αποφύγη καμιά σύγκρουσι μ' αυτούς τους ξύλινους όγκους, κατά τη νύκτα, σταματά σε γραφικούς όρμους.

Σ' αυτό το ταξίδι ο Ρινάλντι έμαθε ότι παλαιότερα υπήρχαν εκεί πειραταί («νταϊκότι») που έλίστευαν τους ταξιδιώτες... αλλά δεν συνήνησαν κανένα και ύστερα από επτά ημέρες έφτασαν στη Μανταλάι που ξαπλώνεται κατά μήκος του ποταμού και βρίσκεται κάτω από έναν γραφικότατο λόφο.

Τρία τετράγωνα, το ένα κοντά στο άλλο, αποτελούν την πόλη. Στο κεντρικό τετράγωνο υπάρχει το Βασιλικό ανάκτορο, ένα από τα πιο αξιοσημνηματικά μνημεία, ίσως και το πιο χαρακτηριστικό σ' όλη τη Βιρμανία. Είναι φτιαγμένο από γερά ξύλα «τέκ» και σκεπασμένο με φύλλα χρυσού! Γύρω του δε υπάρχουν τα νερά του ποταμού.

Στο μεσαίο τετράγωνο βρίσκονται τα δημόσια γραφεία και οι στρατώνες στο έξω τετράγωνο και το πιο μεγάλο από τα άλλα, οι κατοικίες, οι αγορές, που καθημερινώς είναι γεμάτες κόσμο...

Αναρίθμητες παγόδες ύψώνονται στον ουρανό με χρυσωμένους τρούλους και μαρμαρίνους πύργους.

Στους πρόποδες του λόφου που δεσπόζει της πόλεως υπάρχει η «Παγόδα-Βιβλιοθήκη» με επτακόσιες μικρές μαρμαρίνες παγόδες που κάθε μία απ' αυτές καλύπτει μια στήλη μαρμαρίνη επάνω στις οποίες είναι χαραγμένα τα πιο σημαντικά μέρη του «Πατταγκάτ», της αρχαίας βουδιστικής Γραφής.

Στην κορυφή του λόφου ύψώνεται το άγαλμα του βασιλέως Μιντον-Μέν, που δείχνει, με τεντωμένο δάκτυλο, το κέντρο της πόλεως, όπου λόγω θείας εμπνεύσεως, έπρεπε να υπάρχει το Βασιλικό ανάκτορο.

Ολ' αυτά μπόρεσε κι' είδε ο Ρινάλντι και δεν παρέλειψε να επισκεφθή και τα πιο αξιοπερίεργα μέρη της πόλεως.

Η Μανταλάι, περισσότερο από το Ραγκόν, που είναι μια από τις συνηθισμένες πόλεις της άκτης με διεθνή πληθυσμόν, προσέφερε στον Ρινάλντι πιο πλούσια άρθρα.

Έπι πλέον, όταν σκέφτηκε να φύγη,

Ένα συναρπαστικό ανάγνωσμα σε λίγες συνέχειες

συνήνησε ξαφνικά στο «Μπούρμα-Πάλλας», το κομψό ξενοδοχείο, τον μοναδικό 'Αγγλο ένοικό του. Εκεί γνώρισε και τον Ρουτζέρο Σάντι με τον όποιον άργότερα έκανε πολλά έξερευνητικά ταξείδια και κυνήγησαν μαζί άγρια θηρία μέσα στα παρθένα δάση.

Η συνάντησι έλαβε χώραν στο χώλλ του ξενοδοχείου. Ο Σάντι, ένας άνδρας ύψηλός και ρωμαλέος, που το παρουσιαστικό του έδειχνε την ευγενική καταγωγή του και το βλέμμα του σπινθηροβόλο, έδειχνε πως ήταν άνθρωπος μεγάλης ενεργητικότητας και αρκετά γενναίος. Ο Σάντι υποδέχτηκε με εγκαρδιότητα τον δημοσιογράφο και δέχτηκε με μετριοφροσύνη τους επαίνους που του έκανε.

— Παρακαλώ... παρακαλώ! Δεν είμαι ήρωϊκός έξερευνητής. Άπλούστατα, είμαι ένας κοινός έμπορος. Έμπορεύομαι δέρματα τίγρεων και φειδιών, ελεφαντοστούν... πιάνω θηρία για να έφοδιάζω τους ζωολογικούς κήπους. Καθώς βλέπετε, τίποτε το έξαιρετικό...

— Είσατε πολύ μετρίφρων! Πιστεύετε πως μειώνετε την αξία σας παρουσιάζόμενος ως έμπορος; Μά ξεγνάτε πως όσοι, στα παλιά χρόνια, ανέκαλυψαν τους νέους κόσμους και τους γνώρισαν και στους άλλους, ήσαν, πρό πάντων, έμποροι.

— Ακριβέστατο! Μήπως πήγατε στη Πεγκόν;

— Ναι. Και στο Ράγκοον και τώρα στη Μανταλάι. Πιστεύω πως δεν είναι τίποτε άλλο να δώ, σαν δημοσιογράφος που είμαι και που περιορίζομαι στο ουσιαστικό και δίνα μιαν έπιφανειακή ματιά και έρευνώ την ιδιωτική ζωή κάθε χώρας. Ανέβηκα τον ποταμό 'Ιραβάλντι κι' είδα αρκετά πράγματα!...

Ο Σάντι χαμογέλασε. — Καταλαβαίνω — έξηκολούθησε ο Ρινάλντι — θάπρεπε να έλθω στο έσωτερικό μαζί σας για να γνωρίσω καλά τον τόπο. Και πόσο θά μου άρεσε να ζήσω κανένα μήνα κάτω από τη σκηνή... Πού πηγαίνετε τώρα;

— Έτοιμάζομαι να φύγω για μια νέα αποστολή. Ανέλαβα να έφοδιάζω με ζωντανά θηρία τους ζωολογικούς κήπους του Άμβούργου και του Αγίου Φραγκίσκου. Έφερα με το τραίνο όλα μου τα χρειώδη από το Ράγκοον. Κι' έδω έκανα κι' άλλα προμήθειες: όχηματα, κλουβιά, παγίδες... τρόφιμα, όπλα, σκηνές κτλ. Μ' είδατε ποτέ συνεζήτοσα πρό όλίγου με τον Λάο-Σούν, τον πιο κατεργάρη έμπορο της Μανταλάι. Στη Νάβα θά προσλάβω μεταφορείς και ύπηρέτες κι' απ' εκεί θ' αρχίσω την πορεία μου προς την δύσι. Θά περάσω δυο όροσειρές θά φτάσω στη κοιλάδα του Τσίντουϊν, του παραποτάμου του 'Ιραβάλντι, που

στις όχθες του κατοικούν ακόμη άγριες φυλές και που τρέφουν άσπονδο μίσος στους λευκούς. Ο τόπος όμως είναι πλούσιος σε κυνήγι και γι' αυτό δεν διστάζω να πάω.

— Μά... θά διατρέξετε πολλούς κινδύνους.

— Τους υπερπήδησα πάντα!

— Θαυμάσια! Νά ή πραγματική περιπέτεια. Με θέλετε κοντά σας, κύριε Σάντι; Προσλάβετε με στο καραβάνι σας!

— Μά, ένας δημοσιογράφος, δεν μου χρειάζεται. Μπορώ όμως να σας φιλοξενήσω.

— Δέχομαι. Πάω να τηλεγραφήσω άμέσως στην έφημερίδα μου...

— Μά θά ζήσετε στη ζούγκλα τουλάχιστον έπί τρείς μήνες!

— Σύμφωνα! Τρείς μήνες!...

Κι' έτσι ο Ρινάλντι άπέτέλεσε μέλος της αποστολής του Σάντι στη κοιλάδα του Τσίντουϊν, στην πιο άγρια χώρα της Βιρμανίας.

III

Ένας μηχανικός άνάμεσα στους άγριους.

— Κύριε, μια λευκή κυρία, λαίδη — έίπε ο Σαρόνγκ — έρχεται στη κατασκήνωσί μας... Την κυνηγούν... Θά ένισχύω τους φρουρούς.

— Την κυνηγούν; Άμέσως όλοι οι άνδρες να πάρουν τα όπλα τους... Έλάτε, κυρία... ή δεσποινίς.

Η νέα προχώρησε.

Ήταν κουρασμένη. Τρέκλιζε, κι' ο Ρινάλντι την συνεκράτησε και εκείνη μόλις κατάρθωσε να ψιθυρίσει:

— Είμαι άποκαωμένη... Βοηθήστε με!...

Οι φύλακες έτρεξαν άμέσως στις θέσεις τους, σ' εκείνες που είχαν διαλέξει να καταλάβουν σε περίπτωση καμιάς συμπλοκής, ενώ οι δυο λευκοί, έάπλωσαν τη νέα επάνω σε μια κουβέρτα και κοντά στις φωτιές. Ο Σάντι δεν θέλησε να ξανανάψη τη λάμπα, γιατί θ' αποτελούσε στόχο για τον έχθρο που ήταν κρυμμένος στο δάσος και μέσα στο σκοτάδι.

Πήγε λιγάκι απ' αυτό! έίπε ο έξερευνητής, δίνοντας ένα μπουκάλι με λικέρ στη γυναίκα, ή όποια άμέσως το έφερε στα χείλη της.

Ο Ρινάλντι πήρε ένα πιάτο με ψητό και μερικά μπισκότα και το προσέφερε στην άγνωστο.

— Φάτε, γιατί φαίνεσθε πολύ πεινασμένη.

— Δεν έφαγα τίποτα όλη την ημέρα... απήντησε ή νέα, ξαναβρίσκοντας το χαμόγελό της. Έτρεχα όλη την ημέρα μέσα στο παρθένο δάσος και δεν ξέρω πως κατάρθωσα να ξεφύγω απ' τα χέρια των ιθαγενών που με κυνηγούσαν κι' από τα νύχια των τίγρεων! Είδα κάτι τερατώδη ζώα κάτω από τα δένδρα!... Φείδια, μαϊμούδες και κάτι άλλα πολύ περίεργα ζώα!

Έβγαλε τη κάσκα της κι' άμέσως στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε μια έκφρασι αγωνίας.

— Σώστε τον! Ξεφάνισε για μια στιγμή άφινοντας να πέση από τα χέ-

ρια της το πιάτο που κρατούσε. Βοηθήστε με να τον σώσω! Έμεινε εκεί κάτω!

— Ποιός;

— Ο Λόρεντ... Ο... άδελφός μου. Είναι αιχμάλωτος των Τσιν... Είμαστε αιχμάλωτοι κι' οι δυο, εγώ κατάρθωσα κι' έφυγα και ή τύχη μ' έφερε σε σας... Άχ, μη μ' εγκαταλείψετε, μη μ' εγκαταλείψετε!

Η σιωπή βασίλευε γύρω στην πεδιάδα. Μάταια οι άνδρες του καραβανιού άνίχνευαν μέσα στο σκοτάδι, πέρα απ' εκεί που έφτανε το φώς της φωτιάς. Το μόνο που άκουγόταν κάπου - κάπου ήταν το σκούξιμο κάποιου νυχτόδιου πουλιού.

— Οι διώκται σας στάθηκαν μόλις είδαν την κατασκήνωσί μας, έίπε ο Ρουτζέρο Σάντι. Δεν θά τολμήσουν να μ' άσ έπιτεθούν. Θέλετε να μ' άσ διηγηθήτε τί σας συνέβη; Έγώ όνομάζομαι Σάντι κι' είμαι ο άρχηγός αυτού του καραβανιού. Ο φίλος μου, έδω, είναι ο δημοσιογράφος Ρινάλντι.

— Έπικαλούμαι τον Ιησοισμό σας! Έγώ όνομάζομαι Σύμπιλ Μίλνερ και από έδω κι' ένα χρόνο περίπου βρίσκομαι στη Βιρμανία με τον άδελφό μου Λόρεντ. Είναι μηχανικός κι' εργάζεται σ' ένα όρυχείο. Πρό μηνός όμως τον έπεφόντισαν να έξερευνήση αυτό το άφλόξενο μέρος, κάποιος του ποταμού Τσίντουϊν. Δεν έσχηματίσαμε καραβάνι μεγάλο, για να μη προσελκύσωμε την προσοχή αντιπάλων έταρειών, μέχρις ότου ανακαλύψουμε το όρυχείο που υποθέταμε πως θά βρούμε. Γι' αυτούς τους λόγους, λοιπόν, ή άποστολή άνετέθη μόνον στον άδελφό

ξενοδοχείο της Μανταλάι... Θέλησα να τον ακολουθήσω. Η άπόφασί μου ήταν τολμηρή και πολύ επικίνδυνη όσο και ή άποστολή μας, αλλά ποτέ δεν φοβήθηκα τίποτα. Ποτέ, εκτός από σήμερα! Ξεκινήσαμε με λίγους ύπηρέτες... Δυο όλόκληρους μήνες ζήσαμε στη ζούγκλα κι' ο άδελφός μου κατάρθωσε να πλησιάση στο τέλος της άποστολής του... Άλλά πρό μιας περιπού έβδομάδος βρεθήκαμε επάνω στους πελώριους βράχους ενός βουνού που άπέχει λίγα μίλια απ' έδω, προς βορράν... βορειοανατολικώς. Μια φυλή ιθαγενών... οι Τσιν, για την όποια ο Λόρεντ έλεγε πως είναι άνθρωποι άντικει της καταγωγής... μ' άσ υποδέχτηκε με ύποψια. Παρηκολούθησαν, σχεδόν μ' έχθρική στάσι, τις δουλειές του άδελφού μου κι' ύστερα το άπηγόρευαν να μ' άσ έπιτεθούν. Ο Λόρεντ νικήθηκε από την περιέργειά του και, νομίζοντας ότι άσφαλώς θά εύρισκε ενδιαφέροντα όρυκτά, πήγε ως εκεί κρυφά... Τον άνεκάλυψαν... Και δεν μπόρεσε να μ' άσ π' ή είδε μέσα σ' εκείνες τις τρώγλες, γιατί μ' άσ αχμαλώτισαν και τους δυο και μ' άσ έπειλούσαν να μ' άσ σκοτώσουν. Ο ίδιος ο Λόρεντ μ' άσ παρεκάλεσε να φύγω και μ' άσ συνέστησε να ζητήσω βοήθεια για να γυρίσω να τον έλευθερώσω. Βρήκα λοιπόν την κατάλληλη στιγμή και έέφυγα από τα χέρια των φυλάκων μου, οι όποιοι νομίζοντας πως δεν θά άσ έπείσασα να φύγω, με έλυσαν! Κι' εγώ έφυγα! Δεν μπορώ να σας άφηγηθώ μέσα σε τί τρόπους έζησα όλη την ημέρα.

— Μά σας κυνηγούσαν;

— Ναι. Τους άκούγα που έτρεχαν πίσω μου. Κι' όταν είδα τις φωτιές σας, με πυροβόλησαν. Άσφαλώς θά έχρησιμοποίησαν τη καραμπίνα του Λόρεντ, γιατί είχε δείξει στον άρχηγό τη λειτουργία της...

— Όστε αυτός ήταν εκείνος ο πυροβολισμός που άκούσαμε πρό όλίγου... έίπε ο Σάντι σκεπτικός.

(Ακολουθεί)

Η Σύμπιλ άπλωσε ένα ξύλο φτιαγμένο από διάφορα κομμάτια.

μου. Έπρεπε να φθάση ως έδω με λίγους ανθρώπους... Έγώ δεν ήθελα να άπομακρυνθώ απ' αυτόν για έξη όλόκληρους μήνες να μείνω μόνη σ' ένα

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς Οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχα γίνει, βλέπετε, θιασάρχης, οίκογενειάρχης, εγώ, ένα παιδί χωρίς οίκογένεια, και καταλάβαινα την ευθύνη που είχα.

Καθώς πηγαίναμε τρέχοντας, τα σκυλιά σήκωναν το κεφάλι σε μένα και με κύτταζαν με ένα τρόπο, που δεν χρειάζονταν λόγια για να ενοήσω: πεινούσαν.

Ο Καρδούλης, που τον κρατούσα στον ώμο μου, μου τραβούσε κάθε τόσο ταυτό για να με κάμη να γυρίσω να τον κυττάξω. "Ετρίβε τότε την κοιλιά του, — χειρονομία όχι λιγώτερο έκφραση από το βλέμμα των σκυλιών.

Κι' εγώ πεινούσα, γιατί κι' εγώ, όπως κι' εκείνα, δεν είχα φάει τίποτ' απ' το πρωί. Μά τι νάκανα; Οί δεκάρες μου δεν έφθαναν βέβαια για μεσημέρι και βράδυ. "Επρεπε να περιορισθώ σε ένα μόνο γεύμα, και μάλιστα να το κάμω με κάπως άργα, για να μη ξαναπεινάσω πριν κοιμηθώ.

"Επειδή το ξενοδοχείο απ' όπου μās είχαν διώξει, ήταν στο προάστειο του Αγίου Μιχαήλ, απάνω στο δρόμο του Μομπελιέ, αυτόν πήραμε φεύγοντας. Από τη βία μου να βγω έξω απ' την πόλη εκείνη και να γλυτώσω από τους άγριους αστυφύλακες της, δεν πρόφθασα καν να ρωτήσω που έβγαζαν οι διάφοροι δρόμοι. "Αλλά τί μ' έμελε που θα πήγαινα; "Η στο ένα χωριό ή στο άλλο, παντού δεν θα μου γύρευαν λεπτά για φαί και για ύπνο; Και καλά ο ύπνος; Καλοκαίρι ήταν ακόμα και μπορούσαμε να κοιμηθούμε έξω στο ύπαιθρο, δίπλα σε κανένα θάμνο ή σε κανένα τοίχο, για προφύλαξη. "Αλλά το φαί;...

Τρέξαμε έτσι σχεδόν δυο ώρες. Πιο παρακαλεστικά γίνονταν ολοένα τα μάτια των σκυλιών και συχνότερα ο Καρδούλης μου τραβούσε ταυτό... Μά δεν τολμούσα ακόμα να σταματήσω. "Επί τέλους, άμα μου φάνηκε πως είχαμε μακρύνει αρκετά από την Τουλούζα, ώστε να μην υπάρχει πια φόβος, μπήκα στον πρώτο φούρνο που άπανθησα και γύρισα μιάμιση λίτρα ψωμί.

— Δεν παίρνεις, παιδί μου, δυό; μου πρότεινε η φουρνάρισσα. Τα κακόμοιρα τα σκυλιά πρέπει να φάνε.

"Αλήθεια, δυό λίτρες δεν θάταν πολύ. Γιατί αν ο Καρδούλης δεν έτρωγε παρά κομματάκια, τα σκυλιά κατέβαζαν κομμάτες... Μά το ψωμί είχε εικοσπέντε λεπτά ή λίτρα. Για να παίρνω δυό λίτρες, θάθελα πενήντα λεπτά. Και δεν θα μούμενε στην τσέπη παρά μιά πεντάρα!

"Α, όχι, δεν θάκανα τέτοια τρέλλα.

— Μας φτάνει μιάμιση, είπα αποφασιστικά στη φουρνάρισσα. Σας παρακαλώ, μην κόψετε περισσότερο.

— Καλά, παιδί μου, καλά.

Κι' από ένα καρβέλι ξεη λιτρών, που θα το τρώγαμε

ολάκαιρο μιά χαρά, έκοψε ένα κομμάτι και τόβαλε στη ζυγαριά.

— Είναι κάτι παραπάνω, μου είπε' ίσα-ίσα για τα δυό λεπτά που περισσεύουν.

Κι' έριξε στο συρτάρι τις τέσσερες δεκάρες που είχα βγάλει, χωρίς να μου δώση ρέστα.

Είδα πολλές φορές ανθρώπους να μη καταδέχονται τα μονόλεπτα ή τα δίλεπτα που τους έδιναν ρέστα, και να λένε πως δεν ήξεραν τί να τα κάμουν. "Εγώ όμως ευχαρίστως θα έπαιρνα το δίλεπτο που έπρεπε να μου δώση η φουρνάρισσα, αφού το ψωμί της δεν έκανε παρά τριαντακτώ — τριανταεπτάμισι μάλιστα — λεπτά. Μά ντράπηκα να το γυρέψω και βγήκα χωρίς να πω λέξη.

Χαρούμενα τώρα, τα σκυλιά χοροπηδούσαν τριγύρω μου κι' ο Καρδούλης μου τραβούσε τα μαλλιά με τσιριγματάκια.

Δεν πήγαμε πολύ μακριά. Στο πρώτο δένδρο που βρέθηκε στο δρόμο μας, ακούμπησα την άρπα μου στον κορμό του και ξεπλώθηκα

στο χορτάρι. Τα σκυλιά κάθισαν αντίκρυ μου, ο Κάπης στη μέση, από δω ή Δούλη κι' από εκεί ο Ζερμπίνος. "Οσο για τον Καρδούλη, έπειδή αυτός δεν ήταν κουρασμένος, στάθηκε όρθιος, για να είναι έτοιμος ν' αρπάξει το κομμάτι που θα του διναν.

Δύσκολη δουλειά το μοίρασμα του ψωμιού! Τόκοψα πρώτα σε πέντε ίσα μέρη. "Επειτα, για να μās φανή περισσότερο, έκοψα πάλι κάθε μερτικό σε πολλά μικρά κομματάκια και, τρώγοντας ολοένα κι' εγώ, έδινα από ένα στο κάθε ζώο με τη σειρά του. "Ετσι το «γεύμα» μας βάσταξε κάμποσο.

Ο Καρδούλης, που χρειαζονταν λιγότερη τροφή από μās, χόρτασε γρήγορα, ενώ μείς πεινούσαμε ακόμα. "Ετσι, από το μερτικό του, μπόρεσα να κρύψω στο σάκκο μου τρία κομματάκια, για να τα δώσω στους σκύλους αργότερα. "Επειτα, επειδή έμεναν ακόμα τέσσερα, πήραμε καθένας από ένα.

"Ηταν, σά να λέμε, το ξεστόμισμα, το τυρί και το φρούτο...

"Αν και το «γεύμα» αυτό δεν ήταν από κείνα, που προκαλούν διμυλίες, ή στιγμή μου φάνηκε κατάλληλη για να πω δυό λόγια στους συντρόφους μου. Θεωρούσα φυσικά τον εαυτό μου σαν αρχηγό τους, όχι όμως και τόσο ανώτερο απ' αυτούς, ώστε να τους κρύψω, όπως θάκανε ίσως ο Βιτάλης, τη σοβαρή και δυσάρεστη θέσι μας.

Ο Κάπης κατάλαβε βέβαια το σκοπό μου, γιατί κρατούσε καρφωμένα στα δικά μου τα μεγάλα, ξευπνά και γεμάτ' αγάπη μάτια του.

— Ναί, φίλε μου Κάπη, είπα' ναι, φίλοι μου, Ζερμπίνε, Δούλη και Καρδούλη' ναι, αγαπητοί μου συνάδελφοι, έχω μιά πολύ άσχημη ειδησι να σας δώσω: ο κύριός μας θα μείνη χωρισμένος από μās δυό μήνες!

— Γάβ! φώναξε ο Κάπης.

— Πολύ λυπηρό και για κείνον και για μās. Γιατί

έκείνος μās έτρεφε. Τώρα που θα μās λείψη, θα βρεθούμε σε θέσι δεινή. Δεν έχουμε λεπτά.

Μόλις άκουσε αυτή τη λέξη ο Κάπης, που την ήξερε πολύ καλά, σηκώθηκε στα πιανά του κι' άρχισε να περπατά ολόγυρα, όπως έκανε όταν τριγύριζε το δίσκο στην «έντιμη δημόγυρι».

— Λες να δίνουμε παραστάσεις; ξεακούθησα. Καλή βέβαια ή συμβουλή σου, μά... θα μαζεύουμε και λεπτά; "Εδω είναι ο κόμπος! "Αν δεν το καταφέρω, σας είδω ποιω ότι όλη-όλη ή περιουσία μας είναι τρεις πεντάρες. Που θα πη... πείνα και τω γονέων. Πρέπει λοιπόν να καταλάβετε καλά πόσο άσχημη είναι ή θέσι μας και να βάλετε και σεις τα δυνατά σας, για να βγούμε απ' αυτή. Σας ζητώ υπακοή, εγκράτεια και θάρρος. "Ας πολεμήσωμε ενωμένοι. Βασισθήτε σε μένα, όπως βασίζομαι κι' εγώ σε σας.

Δεν τολμω να βεβαιώσω πως οι «συνάδελφοί» μου αισθάνθηκαν όλες τις όμορφες του αυτοσχέδιου λόγου μου, βεβαίως όμως ένοιωσαν την κεντρική μου ιδέα. "Εβλεπαν, από την απουσία του κυρίου μας, πως κάτι σοβαρό συμβαίνει και περιμεναν από μένα κάποια εξήγηση. Τους την έδωσα. Κι' αν δεν κατάλαβαν όλα όσα τους είπα, ευχαρίστησαν τουλάχιστον από τον τρόπο μου αυτόν και μούδειξαν την ευχαρίστησι τους με την προσοχή που μάκουσαν.

"Ενωθ' τα σκυλιά μόνο' γιατί ο Καρδούλης ποτέ δεν υπόρεσε, ο καυμένος, να κρατήσει το νου του πολλή ώρα προσηλωμένο στο ίδιο αντικείμενο. Στην αρχή, μάκουσε κι' αυτός με το πιο ζωηρό ενδιαφέρον' στα μιάς όμως του λόγου μου, σκαρφάλωσε στο δένδρο που μās σκέπαζε με τη φυλλωσιά του και διασκεδάζε τώρα πεδώντας από κλώνο σε κλώνο. "Αν ο Κάπης μούκανε τέτοια προσβολή, πολύ θα με πλήγωνε' από τον Καρδούλη όμως τίποτα δεν μου κακοφαίνονταν. "Ηταν έν' άλλο, ένα κόψιο κεφάλι' έπειτα τόβρισκα πολύ φυσικό νάχη όρεξι και για παιχνίδια.

Να πω μάλιστα όλη την αλήθεια, κι' εγώ τώρα θα σκαρφάωνα ευχαρίστως στο δένδρο και θα κρεμιόμουν από κανένα κλώνο να κουνιθώ σαν τον Καρδούλη. Τα σοβαρά όμως καθήκοντα που είχα σαν αρχηγός, σά θιασάρχης, δεν μου συγχωρούσαν πια τέτοιες διασκεδάσεις. "Επρεπε να κερδίσωμε λίγα λεπτά για να κοιμηθώμε απόψε ή τουλάχιστο για να φάμε αύριο το πρωί, αν, όπως ήταν και το πιο πιθανό, θα κάναμε την οικονομία να κοιμηθώμε στο ύπαιθρο.

"Υστερ' από μιά ώρα δρόμο, φθάσαμε σ' ένα χωριό, που το βρήκα κατάλληλο για το σκοπό μου. "Αλήθεια, απέξω μου φάνηκε αρκετά φτωχικό, μ' αυτό δεν μούκοψε καθόλου το θάρρος. Γιατί δεν ήταν ανάγκη να μαζέψω από κεί παρά λίγες δεκάρες. "Επειτα, όσο μικρότερο ήταν το χωριό, τόσο λιγώτερο φοβόμουν ν' απαντήσω αστυφύλακους.

"Ετοίμασα λοιπόν τους ήθοποιούς μου και με τη συννησμένη τάξι και πομπή μπήκαμε στο χωριουδάκι. Μας έλειπε όμως ή φλογέρα του Βιτάλη, καθώς και το θαύμασιο παράστημά του, που πάντα τραβούσε τα βλέμματα. "Εγώ ούτε ψηλός ήμουν, ούτε κεφάλι είχα τόσο έκφραστικό. "Απεναντίας ήμουν κοντός, ήμουν λιγνός, και το πρόσωπό μου θα έδειχνε βέβαια περισσότερη ανησυχία παρά πεποίθησι.

Καθώς περπατούσαμε, κύτταξα δεξιά κι' αριστερά για να βλέπω τί έντύπωσι κάναμε. Πολύ μέτρια! Σήκωναν το κεφάλι, μās έριχναν μιά ματιά και το ξανάκατέβαζαν. Κανείς δεν μās ακολουθούσε.

"Αμα φθάσαμε σ' ένα μικρό πλάτωμα, που είχε στη μέση μιά βρύσι και μερικά πλατάνια, πήρα την άρπα μου κι' άρχισα να παίζω ένα βάλλ. "Η μουσική ήταν εύθυμη και τα δάκτυλά μου έλαφρα' ή καρδιά μου όμως ήταν λυπημένη κι' ένα μεγάλο βάρος μου φαινόταν πως είχα στους ώμους μου.

Είπα του Ζερμπίνου και της Δούλης να χορέψουν. Μ' άκουσαν άμέσως κι' άρχισαν να γυρίζουν ρυθμικά.

Μά κανένας δεν έκανε τον κόπο νάρθη να μās ίδι κι' όμως, στα κατάφληα των σπιτιών, έβλεπα γυναίκες που έπλεκαν και μιλούσαν.

"Έξακολουθούσα να παίζω' ο Ζερμπίνος κι' ή Δούλη έχόρευαν όλοένα.

"Ισως θ' αποφάσιζε κανένας να μās πλησιάση κι' άμα

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ

Ο ένθουσασμός είναι δύναμις δημιουργική εις τον κόσμον. Η δύναμις αυτή είναι εκείνη, που εξωθεί τα άτομα και τα έθνη διά να έπιτευχθούν οι ωραιότεροι σκοποί και να πραγματοποιηθούν σχέδια μεγαλοπράγμονα. Ο ένθουσασμός έμπνέει τον άνθρωπον να άφοσιωθή εις το έργον του και να ήγμενεύση διά της πίστεως και της καρτερίας του. Εκείνος που είναι ανίκανος να καταληφθή από ένθεον ζήλον διά να φθάση εις την πραγματοποίησιν των πόθων του, είναι προωρισμένος να παραμείνη στάσιμος. Θά σθήση έν τη άφανεία του. Είναι βαυθατή ή ψυχολογική παρατήρησις του Άμερικανού φιλοσόφου και θεολόγου Έμερσον ότι «κάθε μένα και ήγεμονικόν κίνημα έν τω κόσμω δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο θριαμβός του ένθουσιασμού». Καί ή ιστορία επικυρώνει την αλήθειαν αυτήν. Με τον ένθουσιασμό κατανικούνται όλα τα προκόμματα. Αί κακουχίαι, αί στερήσεις, όλοι του κόσμου αι έναντιότητες, αντί να καταβάλλουν, ένδυναμώνουν περισσότερον εκείνους, που έμπνέονται από την δημιουργικήν αυτήν δύναμιν. Όλοι εκείνοι που υπηρέτησαν την έπιστήμην, όλοι όσοι έσπρωξαν προς το μεγαλειον την πατρίδα των, οι μεγάλοι άναμορφωταί και οι μαρτυρες των ιδεών, οι άπόστολοι νέων θρησκειών, οι μεταρρυθμισταί και ήγηρες ώραιών ανθρωπιστικών κινήματων, κατώρθωσαν να ήγμενεύσουν έν τω κόσμω και να γίνουν δημιουργοί νέων ιστορικών σταθμών, χάρις εις την ένθουσίαν.

Όταν έχετε μέσα σας το ιερών πυρ, τα έμπόδια αντί να σας άπογοητεύουν θά αυξάνουν περισσότερον την δυναμικότητά σας, διά να τα υπερνικήσετε. Καί τότε ή νίκη, ή κατακτωμένη στο δρόμο μετ' έμποδίων, θά φαίνεται πολύ ωραιότερη. Τω κόσμω και να γίνουν δημιουργοί νέων ιστορικών σταθμών, χάρις εις την ένθουσίαν.

Έρχονταν ο πρώτος, θάρχουνταν και δεύτερος, και τρίτος και δέκατος και είκοστός... Μά όσο κι' αν έπαιζα εγώ, κι' όσο κι' αν έχόρευαν τα σκυλιά, οι άνθρωποι κάθονταν στη θέσι τους. Ούτε καν κύτταζαν πια κατά το μέρος μας. "Ηταν γι' άπελπισία.

Δεν άπελπιζόμουν όμως παρά έπαιζα όλοένα πιο δυνατά, που οι χορδές της άρπας μου κινδύνευαν να σπάσουν.

"Εξαφνα ένα παιδάκι μικρό, μά τόσο μικρό που μου φαίνεται πως δοκίμαζε τα πρώτα του βήματα, ξεκίνησε απ' το κατάφλη του σπιτιού του κι' έρχόταν κατά μās.

"Η μήτερα του, χωρίς άλλο, θά τάκολουθούσε' έπειτα απ' τη μητέρα, θά έπλησιαζε και καμμία φιληνάδα' κι' έτσι άρχισα κόσμο και είσπραξι.

"Επαίξα τώρα πιο σιγά, για να μη τυχόν τρομάξη το παιδί, αλλά να έλκυσθ ή περισσότερη.

Και να το, έρχόταν, έφθανε. Λίγα βήματ' ακόμα και θάταν κοντά μās.

(Άκολουθεί)

Χίλια δύο σε μία σελίδα

Ποιος ήταν ο Πέτρος Κιουρί;

Ο Πέτρος Κιουρί γεννήθηκε στις 15 Μαΐου 1859 και απέθανε στις 19 Απριλίου 1906. Υπήρξε ο ιδρυτής της ραδιενέργειας. Και πολύτιμος συνεργάτης του υπήρξε η σύζυγός του Μαρία Σκλοντόβσκα.

Στα 1880 έφθασε στο κορύφωμα της επιστήμης του και έγινε διάσημος διά τας ανακαλύψεις του επί των ραδιενεργών σωμάτων.

Αί ανακοινώσεις του κατέπληξαν τον κόσμο και στα 1904 το ζεύγος Κιουρί έλαβε το βραβείο Νόμπελ. Το Πανεπιστήμιον των Παρισίων ίδρυσε ειδική Σχολήν Ραδιοθεραπείας. Μετά το 1906 τις μελέτες του Κιουρί εξακολούθησεν η σύζυγός του, η οποία στα 1910 κατόρθωσε ν' απομονώσει το ράδιο.

Το γυάλινο μάτι

Το γυάλινο μάτι συνεπλήρωσε τω 1938 την έκατονταετηρίδα του. Για πρώτη φορά κατασκευάσθη στην Θουριγκία και μέσα σε λίγα χρόνια έτελειοποιήθη τόσο, ώστε κανένα άλλο

μέρος του κόσμου να μην έχει αυτό το ρεκόρ.

Κι' όπως τόσα άλλα χρήσιμα πράγματα, έτσι και το γυάλινο μάτι δεν έφευρεθ' έμόνον για να καλλίτε ρέυση την αισθητική ενός προσβεβλημένου οργάνου, αλλά προήλθεν από την τέχνη ενός απλού κατασκευαστού κουκλών. Η μεγάλη δυσκολία του γυάλινου ματιού έγκειται στην έπιτυχία του χρωματισμού του και την απόχρωσι αυτού σύμφωνα με τα δεδομένα του αληθινού ματιού.

Η ιστορία του κουταλιού

Τελευταίως, σ' ένα Μουσείο του Βερολίνου έγινε μια ειδική έκθεση, που άφωρούσε αποκλειστικά το κουτάλι, από τους πιό παλιούς χρόνους ως σήμερα. Διά μέσου, λοιπόν, τετρακοσίων τεμαχίων μπορούσε κανείς να συντάξη την ιστορία αυτού του ταπεινού αλλά πολύ χρήσιμου αντικειμένου. Στην έκθεση υπήρχαν κουτάλια προϊστορικά, αρχαϊκά, μεσαιωνικά και σύγχρονα.

Παρ' όλη όμως αυτή την εξέλιξη του κουταλιού, έν

τούτοις όμως τούτο δεν ξεφεύγει από τη χούφτα του ανθρώπου και στον αιώνα τον άπαντα έτσι θά ναι πάντα το σχήμα του.

Το ρολόι με μπαταρία

Μέχρι σήμερα τα ηλεκτρικά ρολόγια, ανάμεσα στα τόσα προσόντα τους, είχαν και μερικά έλαττώματα και μεταξύ αυτών ήταν και το γεγονός ότι δεν μπορούσαν να λειτουργήσουν χωρίς το συνεχές ρεύμα. Τώρα όμως έφευρεθ' ένας νέος τύπος ρολογιού, το όποιον, όχι μόνον δεν έχει ανάγκη ηλεκτρικού ρεύματος, αλλά λειτουργεί με ένα απλό ηλεκτρικό στοιχείο (μπαταρία) της τάσης! Η κατανάλωσις του ρολογιού αυτού είναι τόσον μηδαμινή, ώστε μια μπαταρία είναι ικανή να τροφοδοτήσει το ρολόι επί έναν ολόκληρο χρόνο, χωρίς καμμία διακοπή. Το ρολόι αυτό επί πλέον είναι άθραυστο!

Η Ηλεκτρική πίπα

Ενα περιοδικό γράφει πως έφευρεθ' η ηλεκτρική πίπα.

Ο καπνός τοποθετείται μέσα σ' ένα δοχείο που έχει το σχήμα της πίπας και που μέσα σ' αυτό, όταν μεταδοθ' το ηλεκτρικό ρεύμα, ανάβει ένα σύρμα και μεταδίδει τη φωτιά στον καπνό. Η πίπα όμως αυτή έχει κάποια σημαντική δυσχέρεια. Χρειάζεται μια ηλεκτρική μπρίζα!

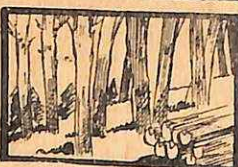
Η νηστεία των ζώων

Τα ζώα, που άντέχουν περισσότερο στη νηστεία είναι ασφαλώς τα έρπετά. Ο κροταλίας, πράγματι, μπορεί να μη φάη επί δύομισι χρόνια συνεχώς. Ένας πίθων βάρους 70 κιλών έμεινε νηστικός, χωρίς να φοβήση, επί είκοσι τρείς μήνες. Επίσης μερικοί βάρσχοι έζησαν 1½ χρόνο, χωρίς τροφή. Έκτός από τα ζώα που πέφτουν σε λήθαργο επί εβδομάδες ολόκληρες, τα ζώα της γής δεν άντέχουν σε τόσο μεγάλη νηστεία. Το σκυλι π.χ. δεν μπορεί να ζήσει περισσότερο από 40 ημέρες νηστικό, το άλλογο είκοσι, το κουνέλι δώδεκα, ο ποντικός δύο και ο σπουργίτης μόνον 24 ώρες.

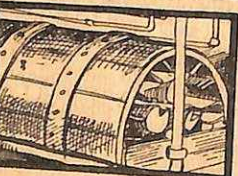
ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΧΑΡΤΙ

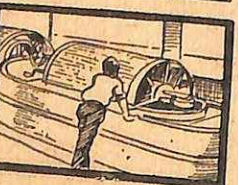
1. Άλλοτε, το χαρτί κατασκευάζετο από κουρέλια. Στην εποχή μας, με τα κουρέλια γίνεται το χαρτί πολυτελείας και για την κατασκευή του κοινού χαρτιού χρησιμοποιούν άχυρα και κυρίως ξύλο.

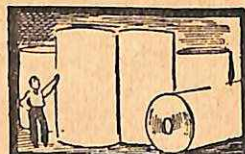
2. Στη χαρτοποιία, η πρώτη ύλη, το ξύλο, λαμβάνεται κυρίως από τα μεγάλα δάση της Β. Αμερικής, της Νορβηγίας και της Σουηδίας. Τα δένδρα κόβονται και χωρίζονται από το φλοιό τους.

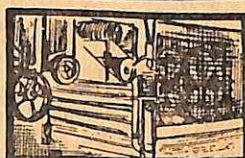
3. Έπειτα τα κόβουν σε μικρά κομμάτια, τα οποία πάλι με μηχανές γίνονται λεπτά σανιδάκια. Τα σανιδάκια καθαρίζονται έπειτα σε διάλυσι σόδας και συμπιέζονται εις σχήμα πλάκων.

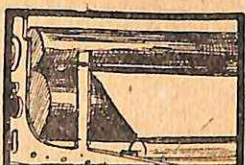
4. Η πρώτη ύλη εισάγεται, υπό αυτήν την μορφήν, εις όλα τα εργοστάσια χαρτοποιίας του κόσμου. Εκεί κομματιάζεται πάλιν, υποβάλλεται σε χημική κατεργασία και το ξύλο γίνεται πλέον πολτός.

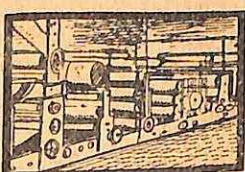
5. Απλώνουν μετά τον πολτό αυτό στη «μηχανή του χαρτιού». Είναι ένα ύφασμα που ξετυλίγεται συνεχώς και κινείται διαρκώς, με μικρά τινάγματα, δεξιά και αριστερά.

6. Ο πολτός γίνεται ένα τεράστιο φύλλο υγρού χαρτιού, το όποιον περνά έπειτα από έναν κύλινδρο γαρνιρισμένο με καστόρι και από κυλίνδρους πιεστής όπου χάνει και την τελευταία σταγόνα ύδατος.

7. Περνά ωστόσο πάλι από το «στεγνωτήριο» — όπου κυκλοφορεί μεταξύ θερμών κυλίνδρων — και έπειτα από ειδικούς χαλυβδίνους κυλίνδρους, όπου αποκτά την γνωστή του γυαλάδα.

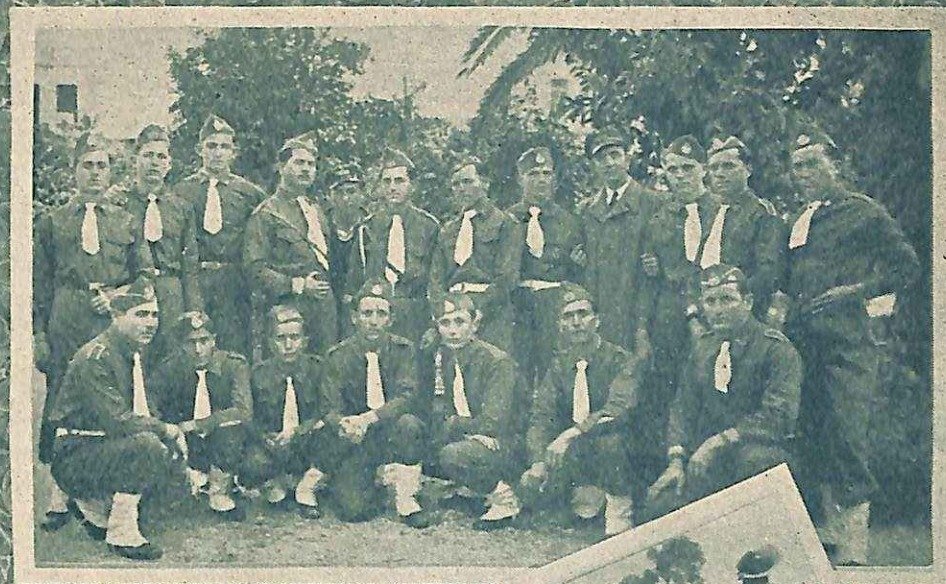
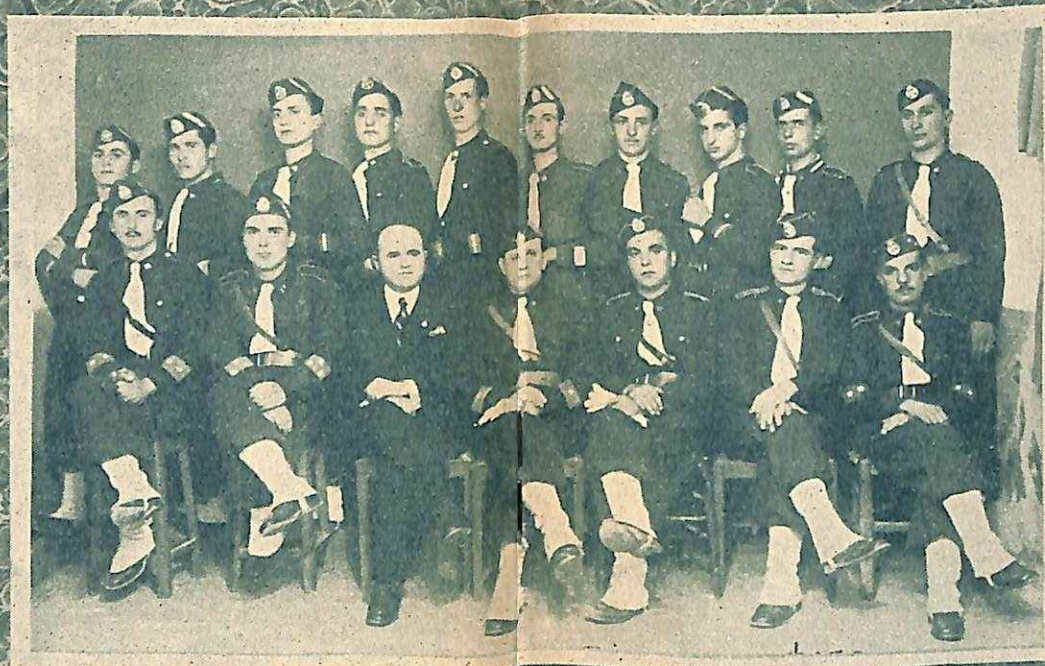

8. Όταν τελειώσει η έπεξεργασία, το χαρτί τυλίγεται σε μεγάλους ρόλους, αυτούς που βλέπουμε στα κυλινδρικά πιεστήρια. Η στέλνεται στην κοπτική μηχανή και χωρίζεται σε φύλλα διαφόρων διαστάσεων.

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς φυτεύων τὸ δένδρον Του.

ΚΑΤΩ: Τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς 18ης Φάλαγγος Νέας Κοκκινιάς
φωτογραφούμενον κατόπιν μιᾶς πανηγυρικῆς παρελάσεως.

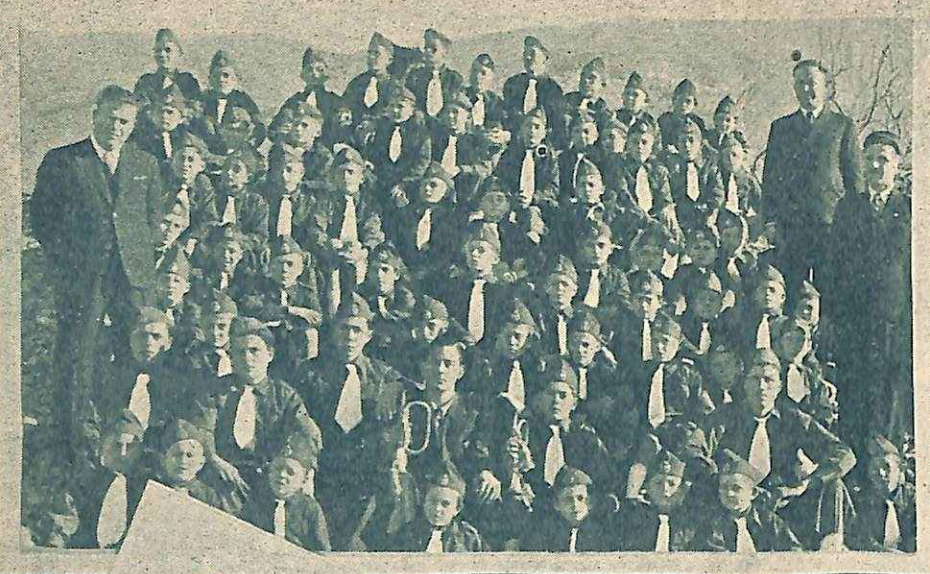
ΑΝΩ: Ἡ τετραρχία
τῆς ΕΟΝ Νεαπόλεως
Λακωνίας

ΑΝΩ: Φαλαγγίται
Λακεδαιμόνος καὶ
Μολάων

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἀ-
ξιωματοῦχοι Κομο-
τινῆς ἐν μέσφ τῶν
ἀκροτῶν μας κατὰ
τὴν ἐπίσκεψίν των
εἰς τὰ σύνορα

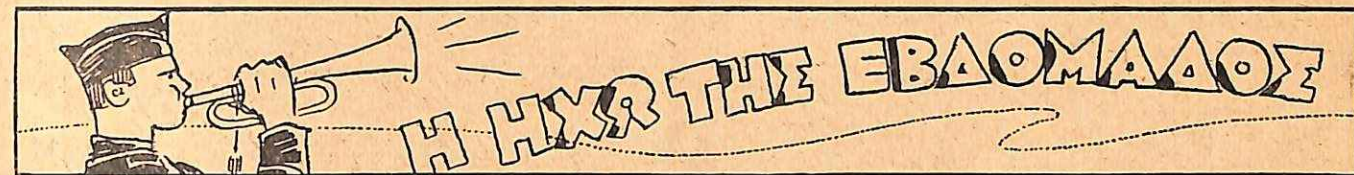
ΔΕΞΙΑ: Ἡ Μου-
σική τῆς ΕΟΝ Θε-
σπρωτίας εἰς τὸν
λόγον προκαλύψε-
ως παιανίζουσα ἐμ-
βατήριον.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἡ ὀρκωμο-
σία τῶν μαθητῶν τῆς
Ε.Ο.Ν. Ἰθάκης.
ΑΝΩ: Ἕνας μικρὸς Σκα-
πανεύς τοῦ Σουφλίου.
ΔΕΞΙΑ: Φαλαγγίται τῶν
λόχων ἐργασίας τῆς Ε.Ο.Ν.
Θεσσαλονίκης.

Ο Αρχηγός αναρτών πινακίδα με το όνομά του εις το πρώτον δένδρον που εφύτευσε.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Της Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας πρὸς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς αὐτῆς.

Ἐχὼ τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω ὅτι τὸ Τμήμα Ἑθελοντικῆς Ἑργασίας τῆς Π. Δ. Θ. Π. ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τῆς 15ης τρέχ. μηνὸς ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς κυρίας Μ. Λεβίδη.

Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε μία Φαλαγγίτισσα, ἡ ὁποία γνωρίζει τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ὡς μέλος εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ θελήσῃ μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ δείξῃ ἐμπράκτως τὰ εὐγενῆ τῆς αἰσθημάτων καὶ τὴν ἀνωτερότητά τῆς, διαθέτοντας τὸν ἐλεύθερο χρόνον τῆς γιὰ Ἑθελοντικὴν Ἑργασίαν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει: Συσσίτια, ἐπισκέψεις σὲ βρεφοκομικοὺς σταθμούς, σὲ ἀναρρωτήρια, ἄσυλα, παιδικὰ σωφρονιστήρια, κατ' οἶκον παροχὴ βοήθειας, ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις εἰς ἀσθενεῖς, διαλέξεις κ. ἄ.

Φαλαγγίτισσα

Μὴ διστάσῃς νὰ ἀκολουθήσῃς ἕνα καινούργιον στάδιον ἄγνωστο ἴσως σὲ σένα ἕως τώρα, τὸ στάδιον ποὺ ἀνοίγεται ἐμπρὸς σου διὰ τῆς Ἑθελοντικῆς Ἑργασίας.

Πρὸς τοῦτοις ὀφείλει κάθε Φαλαγγίτισσα νὰ δηλώσῃ πόσες ὥρες καὶ ἡμέρας ἔχει ἐλεύθερες τὴν ἐβδομάδα διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ καταλλήλως ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν Ἑθελοντικῆς Ἑργασίας.

Η ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

III Ἐπιτελικὸν Γραφεῖον

★

Ἐνα κομμάτι ἀπὸ μιὰ ὥραία περιγραφή τῆς ἐπισκέψεως τῆς Ε. Ο. Ν. Θεσπρωτίας στοὺς Ἀκρίτας:

«Εἴμαστε τὸ ἀντικείμενον τῆς βραδυᾶς. Ἡ Ε. Ο. Ν. καὶ οἱ Ἀκρίται μας. Κι' ἔτσι, ἀπὸ μιὰ συγκέντρωσις ἑορταστικῆς, μετεβλήθη σὲ ἐθνικὴ συγκέντρωσις, ὅπου ἡ Ε. Ο. Ν., οἱ προσπάθειές τῆς, ὁ σκοπὸς τῆς, ὁ Ἑθνικὸς Κυβερνήτης καὶ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχαν τὴν κυρία θέσιν στὰ θέματα, στίς συζητήσεις καὶ στίς ἐκδηλώσεις τῆς βραδυᾶς.

Δὲν μᾶς ἔκανε ὄρεξι νὰ... φύγουμε!

Τὸ πρωὶ φεύγουμε καὶ ἀπὸ τὸν ὄρμον γιὰ τὴν διμοίριαν Λιόπεσι. Ἦταν ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς περιουσίας μας, γιὰ τὰ ὑπόλοιπα 4 φυλάκια ἀνήκαν σὲν ἀρμοδιότητα ἄλλης ομάδος Φαλαγγιτῶν. Μᾶς περίμενε ἐκεῖ ἀνυπόμονη ἡ καρδιά καὶ ἡ ἀνοιχτὴ καὶ ἐνθουσιώδης καρδιά τῶν φαντάρων μας.

Καὶ τ' ἀπομεσήμερον ἐξικίναμε γιὰ τὴν ἐπιστροφήν σὲν ἔβρα τοῦ Συνοριακοῦ Ὑποτομέως, τοὺς φιλιάτες.

Νοιώσαμε πιά στὸν ἑαυτὸν μας

κάτι καινούργιον, κάτι εἶχε προστεθῇ μέσα μας.

Πλάι σὲν πίστι, στὸν ἐνθουσιασμό, σὲν ἰδέα, μᾶς δημιουργήθηκε πῶς ἐντονη καὶ ἀκρατὴ ἡ ἐθνικὴ υπερηφάνεια, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸ συναίσθημα τῆς πεποιθήσεως πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Στρατοῦ μας γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Πατρίδος καὶ τῆς βαθείας πίστώς, ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀντιλήψεως τοῦ καθήκοντος ἐκ μέρους τῶν Ἀκριτῶν τῶν Συνόρων μας».

★

Ο VIII Συνοριακὸς Τομεὺς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον ἑγγραφοῦν:

Πρὸς

τὴν Ε. Ο. Ν. Θεσπρωτίας

Διὰ τὰ ἀποσταλμένα δωρεὰ λόγῳ τῆς πρωτοχρονιάς καὶ τῶν ἑορτῶν εἰς τοὺς Ἀκρίτας φρουροὺς τῶν συνόρων

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὑμᾶς καὶ τὰ μέλη

καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως γνωρίσῃτε εἰς ἅπαντας ὅτι οἱ Ἀκρίται φρουροὶ τῶν συνόρων τῆς προσφιλοῦς Πατρίδος μας εἶναι ἀγρυπνοὶ φρουροὶ καὶ πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσωσι τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκον τῶν καὶ ἐπομένως νὰ μείνωσιν ἡσυχοί.

Ἐχομεν δὲ τὴν πλήρη πεποίθησιν ὅτι ἡ σημερινὴ Νεολαία, ἥτις ὁσονούπω θὰ διαδεχθῇ τοὺς Ἀκρίτας φρουροὺς, θὰ ἐκτελέσῃ καὶ αὕτη τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκον τῆς, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὴν μεγαλειὸν τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος.

Ἰωάννινα τῇ 25-1-1939

ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
Συν/χης Πεζικοῦ

★

Ἀπὸ ἕνα ἀρθρίδιον τῆς βαθμοφόρου Μπιρμπίλη Μ. ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

«Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι,

Πυκνώσατε ἐν σπουδῇ τὰς φάλαγγας σας. Δίπλα εἰς τὴν κυανόλευκον σημαίαν τοῦ σπιτιοῦ κάθε Ἑλληνόπαιδος καὶ κάθε Ἑλληνίδος πρέπει, εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτικῇ, νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἡ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου. Πειθαρχήσατε τυφλὰ εἰς τοὺς Ἀρχηγούς σας.

Σεῖς δὲ οἱ τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἔχετε μιὰν ὄλιαν διόλου ξεχωριστὴν ὑποχρεώσιν νὰ ἐργασθῇτε μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ αὐτοπεποίθησιν διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ ἀνάπλασιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας μας, διότι ἄλλως ἡ εὐθύνη σας θὰ εἶναι βαρυτάτη.

Σεῖς θὰ εἰσθε οἱ αὐριανοὶ καθοδηγηταὶ τῆς. Ἀπὸ σᾶς θὰ προέλθουν οἱ μέλλοντες Κυβερνήται. Εἰς σᾶς θὰ ἔλθῃ μιὰ ἡμέρα ἡ Πανέμορφη Ἑλλάς μας καὶ θὰ σᾶς πῇ: «Παιδιά, ἀγαπητά μου παιδιά, εἰς τὰ χέρια σας ἐμπιστεύομαι ὅτι πολὺτιμον ἔχω, τὴν τιμὴν μου, τὴν ὑπόληψίν μου, τὴν δόξαν μου!»

Ἡ Φαλαγγίτισσα Μαργαρίτα Ἀλιφραγκῇ μᾶς ἔστειλε μιὰ ὥραία περιγραφή ἐκδρομῆς Τμήματος Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν. στὸ «Μεγάλο Πεύκο», τὴν ὁποίαν λόγῳ τοῦ μήκους τῆς δὲν μπορούμε νὰ δημοσιεύσουμε. Τὴν διακρίνει μιὰ περιγραφικὴ χάρις καὶ ἐνθουσιασμὸς πολὺς.

★

Ἀπὸ τὸ ἀρθρίδιον τῆς Φαλαγγίτισσας Γεωργίας Τζοῦτου:

«Πειθαρχία! Τί τέλος πάντων σημαίνει ἡ λέξις; Εἶναι τὰ πάντα. Μήπως ὑπάρχει πῶς δυνατὴ λέξις ἀπὸ αὐτῆς; Ὁχι. Τίποτε δὲν κατορθοῦται ἀνευ αὐτῆς. Ἀνευ αὐτῆς στρατοὶ ἐχάθησαν, συνετρίβησαν, ἐγίναν συντρίμμια. Χάρης σ' αὐτὴν μιὰ χούφτα Ἑλληνες κατέρριψαν τὴν δύναμιν τῶν Χρυσόφρων Μήδων. Χάρης σ' αὐτὴν ἕνα πολυδοξαμένον Ἑλληνόπουλο ἀπὸ τὴν Μακεδονία κατέκτησε τὸν κόσμον ὅλον.

Αὕτη ὅταν ἐμπνέῃ τις φλογισμένης καρδιᾶς τῶν στρατιωτῶν, ἡ νίκη τοῦς χαμογελά ἐμπρός, καὶ ἕνα ρόδιον μέλλον γλυκοχαράζει. Ὅταν αὕτη βασιλεὺς στὴν κοινωνία, αὕτη γίνεται εὐτυχής, ἐνδοξός, προοδεύει, ἀναπτύσσεται, ἐκπολιτίζεται, μεγαλουργεῖ. Ἡ πειθαρχία δίδει πλεῖστα ἀγαθὰ. Δίδει ἀσφάλειαν, ἀγάπην, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, ἐξασφαλίζει τὴν πρόδοον. Ἡ πειθαρχία δι' ἕνα ἔθνος εἶναι ἀσφαλὴς ἐγγύησις ὅτι τὸ ἔθνος ὅχι μόνον θὰ ζήσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀναδειχθῇ. Εἶναι ὁ κυριώτερος παράγων τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Γνωστὴ ἡ παροιμία: «Ἡ ὁμόνοια σπῖτι κτίζει, ἡ διχόνοια τὸ γκρεμίζει». Τέλος, ὅπου πειθαρχία ἐκεῖ καὶ εὐδαιμονία.

Ἐμπρὸς λοιπόν, Νεολαία, συνεχίζουσα τὸ ἔργον τῶν ἀθανάτων προγόνων σου, πειθαρχεῖ παντοῦ καὶ πάντα, διότι μόνον μὲ αὐτὴν θὰ στεφανωθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ θὰ λάμψῃ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν μητέρα τῶν φώτων, τὴν Ἑλλάδα, ὁ «Τρίτος Ἑλληνικὸς Πολιτισμός».

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ / Γ Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πατέρα, ο κ. Ουόλστον κι' εγώ τελειώσαμε την ύψομέτρησι του εδάφους. Άρκει να ύψωθούν τα νερά του ρέματος των Τσακαλιών καμμιὰ τριανταριά πόδια για να τα διοχετεύσουμε, σ' ένα διάστημα τετρακοσίων μέτρων, έως το μέρος όπου το έδαφος ξαναπαίρνει την κλίσιν του, προς τη λίμνη των Κύκνων. Από κει και πέρα θα γίνη ένα κανάλι, που θα στέλνι τα νερά κατ' ευθείαν στη λίμνη.

— Πολύ καλά, είπε ο κ. Ζερμάττ με αυτούς τους ύρους ή εργασία άπλοποιείται...

— Κι' έτσι, επρόσθεσε ο κ. Ουόλστον, ή λίμνη των Κύκνων θα χρησιμεύει ως δεξαμενή για το πότισμα των αγρών του Βάλντεγκ, του Τσουκερόπ και αυτού ακόμη του Έρμπερ-φουρτ. Δεν θα της δώσουμε άλλως τε παρά όσο νερό χρειάζεται γι' αυτό το πότισμα. Το υπόλοιπο, το περιττό, εύκολα μπορούμε να το χύνουμε στη θάλασσα.

— Πολύ ωραία! αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Κι' άμα τελειώσουμε αυτό το κανάλι, θάχουμε κάθε δικαίωμα στην ευγνωμοσύνη των μελλόντων αποίκων...

— Όχι όμως και των παλαιών, που ήταν ευχαριστή- μένοι με ότι τους έδινε ή φύσι, παρετήρησε ο Τζάκ. Το καυμένο το ρέμα των Τσακαλιών! Θα το αναγκάσουμε να κουράζεται για να γυρί- ζη ένα τροχό, θά του πάρουμε μέρος από τον έαυτο του, κι' όλ' αυτά γι' αγάπη ανθρώπων που ούτε καν τους γνωρίζουμε!

— Ο Τζάκ, βλέπω, δεν πα- ραχωνεύει τους αποίκους, είπε ή κυρία Ουόλστον.

— Μά δεν είμαστε άποικοι κι' εμείς κυρία Ουόλστον;... Νά εγκατασταθούν καλά οί δυό μας οικογένειες σ' αυτό τον τόπο, να εξασφαλίσουν τη ζωή τους, μάλιστα! Άλλά τους ξένους τί τους θέλουμε;

— Οί ιδέες του Τζάκ θ' αλ- λάζουν με τις βελτιώσεις που θά κάμετε, είπε ή "Άννα.

— Νομίζετε, δεσποινίς;... ά- ποκρίθηκε ο Τζάκ γελώντας.

— Και πότε θ' άρχισή ή με- γάλη αυτή εργασία; ρώτησε ή Μπέτση.

— Σε λίγες ημέρες, άγα- πητή μου, εδήλωσε ο κ. Ζερ- μάττ. Άμα τελειώσουμε τον πρώτο μας θερισμό, θάχουμε

τρεις μήνες άνάπαυσι ως που νάρχι- σουμε το δεύτερο.

Από την άπόφασι αυτή βγήκε στη μέση μιὰ πολύ κουραστική εργασία, που τους άπασχόλησε πέντε δόκλη- ρες εβδομάδες, από τις 15 Νοεμβρίου ως τις 20 Δεκεμβρίου.

Έκαμαν δηλαδή ένα πλήθος ταξεί- δια στο Πρόσπεκτ-Χίλλ κι' έκοψαν πολλές εκατοντάδες άρτόδεονδρα (ή σαγοφοίνικες) από τα γειτονικά δά- ση. Το άδειασμα των κορμών δεν ή- ταν δύσκολο. Κι' ή πολύτιμη ψίχα φυ- λάχτηκε προσεκτικά σε βαρέλια από μπαμπού, για να χρησιμοποιηθή.

Άλλά το πιο δύσκολο μέρος της έρ- γασίας ήταν ή μεταφορά αυτών των κορμών. Το Έρνέστον τότε του ήλθε ή ιδέα να τους φορτώνουν όχι στο κάρρο δόκληρο, αλλά στον άξονα των δυό μεγάλων τροχών του. Από το ένα μέρος, οί κορμοί άκουμπούσαν και σερόνταν στη γή. Άλλά έτσι κουβαλήθηκαν με σχετική εύκολια. Άργότερα, το είδος αυτό του μετα-

γωγικού για τέτοια λογής φορτία, έ- μελλε να γενικευθή στην Εύρώπη. Άλλά το πρώτο ίσως που κατασκευά- σθηκε στον κόσμο, ήταν αυτό που έ- πενόησε ο έφευρετικός Έρνέστος και που το έσυραν τα βώδια, ο άναγρος και το γαϊδουράκι των αποίκων της Νέας Έλβετίας.

Μ' όλον τούτο, τα καυμένα τα ζώα κατακουράσθηκαν και μιὰ μέρα ο Έρνέστος είπε:

— Τί κρίμα, πατέρα, να μην έχουμε στην ύπηρεσία μας κι' ένα ζευγάρι έ- λέφαντες! Πόσο θά ξεκουράζαν τα ζώα μας!

— Άλλά «ζώα μας» δεν θάταν τότε κι' οί έλέφαντες; αποκρίθηκε ο κύριος Ζερμάττ ή μήπως δεν θά κουραζόνταν αυτοί;

— Ναι, αλλά όχι το ίδιο, είπε ο Τζάκ. Γι' αυτό, που έχουν τόση δύ- ναμι, οί κορμοί των άρτοδεόνδρων θά- ταν σάν καλαμιάκι! Κι' άφοι υπά- ρχουν έλέφαντες στη Νέα Έλβετία, άν καταρωθώναμε να πιάσουμε ένα-δυό...

— Όχι, όχι, δεν είμαι της ιδέας αυτής! έφώνασε ο κύ- ριος Ζερμάττ. Έλέφαντες να μην πατήσουν στη Γή της Έπαγγελίας, Τζάκ! Θα μάς έκαναν τους άγρούς μας άνω- κάτω!

— Άλήθεια πατέρα! "Αν παρουσιάζονταν όμως ή εύ- καιρία ν' άπαντήσουμε έλέ- φαντες στις πεδιάδες του έρ- μου των Μαργαριτών ή στην κοιλάδα του Γκρόνταλ...

— Θα έπωφελούμεθα, άπο- κρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. "Ο- πωςδήποτε, άς μη επιδιώξου- με τέτοια εύκαιρία. Είναι πιο φρόνιμο.

Ένώ ο κ. Ζερμάττ κι' οί γυιοί του κουβαλούσαν έτσι τους κορμούς, ο κ. Ουόλστον κι' ο Έρνέστος πολεμούσαν να στήσουν την άνυψωτική μηχανή. Στην κατασκευή του υδραυλικού τροχού ο μηχανικός έδειξε μεγάλη ικανό- τητα κι' ο Έρνέστος, που κα- θώς είπαμε είχε μεγάλη κλί- σι στα μηχανικά, ώφελήθηκε πολύ από τα μαθήματα του κ. Ουόλστον.

Ο τροχός αυτός τοποθετή- θηκε στον καταρράκτη του ρέματος των Τσακαλιών σε τρόπο ώστε να κινή τους μο- χλούς των άντλιών του «Λάνδ- λορδ». Το νερό θ' άνέβαινε έ- τσι ως τριάντα πόδια και θ' άποθηκεύονταν σε μιὰ δεξα- μενή, που κατεσκεύαζαν ά- νάμεσα στους βράχους της ά- ριστερής όχθης κι' από τη δε-

ξαμενή αυτή θάρχιζαν οί άγωγοί, δη- λαδή οί κορμοί των άρτοδεόνδρων, που θά έμπαιναν, ο ένας κατόπι του άλ- λου, σ' όλο το μάκρος της όχθης.

Η εργασία προχωρούσε συστημα- τικά, μεθοδικά, κι' ως τις 20 του Δε- κέμβρη τελείωσε. Είχε γίνη ακόμη και το χαντάκι ως τη μεσημβρινή ά- κρη της λίμνης των Κύκνων.

— Θα κάμουμε γιορτή για τα έγκαί- νια; ρώτησε κείνο το βράδυ ή "Άννα Ουόλστον.

— Έννοείται! αποκρίθηκε ο Τζάκ. Άπαράλλακτα σά να έπρόκειτο να έγ- καινισθή κανένα κανάλι στην παλιά μας Έλβετία. "Ε, μητέρα;

— Όπως θέλετε, παιδιά μου, άπο- κρίθηκε ή Μπέτση.

— Συμφωνώ! είπε τότε ο κ. Ζερ- μάττ. Η γιορτή θ' άρχισή αύριο, θά βάλουμε σε κίνησι τη μηχανή μας.

— Και πώς θά τελειώση;

— Μ' ένα λαμπρό γεύμα προς τιμήν του κ. Ουόλστον! έπρότεινε ή κ. Ζερ- μάττ.

— Και του Έρνέστου, είπε ο μηχανι- κός, γιατί άξίζει πολλούς έπαινους ο ζήλος κι' ή εύφυα του.

— Ο έπαινός σας μου κάνει μεγάλη τιμή, αποκρίθηκε ο νέος, αλλά είχα καλό δάσκαλο, αυτό είναι όλο!

Την άλλη μέρα, στις δέκα, έγιναν τα έγκαίνια του καναλιού. Οί δυό οι- κογένειες παρευρέθηκαν, συναθροισμέ- νες κοντά στον καταρράκτη. Ο τρο- χός, κινούμενος από αυτόν, έγύρισε κανονικά, οί δυό άντλίες εργάσθηκαν και το νερό έπεσε στη δεξαμενή, που έγέμισε σε μιάνιση ώρα. Έπειτα ση- κώθηκαν τα διαφράγματα και το νερό πέρασε στον άγωγό κι' έτρεξε σ' ένα διάστημα τετρακοσίων μέτρων.

Όλοι έπηγαν εκεί που τελείωνε ο άγωγός και χειροκρότησαν με χαρά, όταν είδαν τα πρώτα νερά να βρέχουν το μέρος του καναλιού που ήταν πιά ξεσκεπαστο. Κι' άφοι ο Έρνέστος έρ- ριξε μιὰ μικρή σημαδούρα, οί δυό οι- κογένειες άνέβηκαν στο άμάξι που πε- ρίμενε εκεί και που ξεκίνησε για τη λίμνη των Κύκνων, ενώ ο Τζάκ έτρεχε μπροστά, καθάλλα στο καμηλοπούλι του.

Το άμάξι έτρεξε τόσο γρήγορα ώ- στε, άν κι' είχε να κάμη ένα ύδρο, έ- φθασε στο τέλος του καναλιού άκρι- βώς τη στιγμή που ή μικρή σημα- δούρα έφθανε κι' αυτή στη λίμνη.

Τη χαιρέτησαν με ούρρα και με ζη- τωκραυγές.

Όστε ή εργασία είχε γίνη όπως έ- πρεπε. Έφθανε τώρα να σκάψουν με- ρικά άνοιγματα στις όχθες, για να φεύγη το νερό και να ποτίζη πλούσια την δόλγυρα έξοχή, σ' όλο το διάστη- μα του καλοκαιριού, και την έποχή ά- κόμη της μεγαλύτερης ξηρασίας.

Ός την ημέρα αυτών των έγκαί- νιων είχαν περάσει τρεις μήνες από την άναχώρησι του «Ξεφία». Άν δεν συνέβαινε καμμιὰ άργισπορία, κανένα έμπόδιο, το πλοίο θά γύριζε σε τρι- πλάσιο χρονικό διάστημα. "Υστερα δηλαδή από έννιά μήνες θά το ξανά- θλεπαν να μπαίνει στον όρμο της Σω- τηρίας. Δεν περνούσε ημέρα χωρίς να μιλήσουν για κείνους που έλειπαν.

(Ακολουθεί)

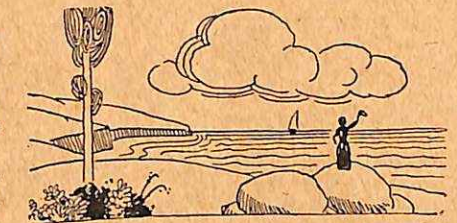
* ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ *

ΤΟ ΧΡΩΜΑ
Τονισμός — Άνάγλυφον

Όταν θάχετε άποκτήσει κάποια πείρα στην Τέχνη, πρέπει να έχετε ύπ' όψιν και τα έξης:

Το φώς προκαλεί την σκιά, όπως το θερμό χρώμα προκαλεί το ψυχρό και το άνοιχτό το σκούρο, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο τους διαφόρους τό- νους. Το ίδιο συμβαίνει και με τις γραμμές, οί όποιες άν είναι ταιρια- σμένες άναμεταξύ τους με τις διαφό- ρες άντιθέσεις τους, δηλαδή των εύ- θειών και των καμπύλων, καθιστούν το μικρό μας έργο ένα ωραίο κό- σμημα.

Πρέπει να ξέρετε ότι το φώς φωτί-

Ένα τοπίο άποδοσμένο με γραμμές παρά- ληλες, εύθειες και καμπύλες.

ζει τα άντικείμενα με δύο τρόπους: με το να τα διαγράφη (ή να τα περι- γράφη) και με το να τα χρώμα- τίζει.

Έπομένως κάθε άντικείμενο δεν μπορεί παρά να αλλάξη χρώμα και σχέδιον σύμφωνα με τις άλλες του φωτός που πέφτει έπάνω του, δηλ. σύμφωνα με την άτμοσφαιρική κατά- στασι.

Μάθετε επίσης ότι, όταν το φώς ει- ναι πολύ δυνατό, το χρώμα που προ- καλεί πάνω σ' ένα άντικείμενο είναι ά- σθενές και θαμπό, άντιστρόφως δέ όταν το φώς είναι αδύνατο, τα χρώματα θά είναι υγυπητά. Για τούτο λέμε πως ο ήλιος βασιλεύει την ώρα που κοντεύει να χάση όλη τη λάμψη του, έπειδή τα χρώματα βασιλεύουν σ' όλη την Πλά- σι με μιὰ στερνή φωτοβολία προτού χαθούν.

Μιὰ που ο ήλιος βασιλεύει, τα θαμ- πιά χρώματα μεταμορφώνονται και γί- νονται τώρα γλυκά γεμάτα μυστικι- σμό. Η φωτοβολία στο ήλιοβασιλευμα στάθηκε λοιπόν φευγαλέα, σάν μιὰ εύ- θραστη άμορφιά. Οί τόνοι του δειλι- νού είναι άδυστηροί και γεμάτοι ζωπι- κότητα και άφίνουν μιὰ από τις πιο ώ- ραίες άναμνήσεις του τοπίου.

Όταν ζωγραφίζετε πρέπει να έ- χετε στο νου σας ότι ο κύριος σκοπός σας είναι να πετύχετε ένα άρμονικό σύνολον μεταξύ τονισμών και δια- γραμμάτων. Αυτή είναι ή θεμελιώδης άρχή κάθε πλαστικής τέχνης. Η άρ- μονία αυτή πετυχαίνεται με το σοφόν ταίριασμα των άντιθέσεων μορφών και τόνων.

Αυτό ίσως να σας σκοτίζη πολύ στην άρχή και θά πητε μέσα σας: Πώς να γίνη άρά γε; Και όμως όταν άποκτήσετε πείρα θά δήτε ότι είναι το

πιο εύκολο και εύχάριστο πράγμα του κόσμου.

Το άσπρο είναι το θερμό χρώμα, το μαύρο το ψυχρό. Και όμως ή πείρα θά σας πη ότι το άσπρο κάποτε δεν είναι θερμό και το μαύρο δεν είναι ψυχρό.

Αυτό συμβαίνει έπειδή ή ποιότητα του χρώματος είναι σχετική με το άλλο που του κάνει αντίθεσι. Όπως κι' άν είναι το άσπρο συμβολίζει την ημέρα και το μαύρο τη νύχτα.

Θε ρ μ α χ ρ ώ μ α τ α είναι εκείνα που πάνε προς το κόκκινο και το κί- τρινο.

Ψυχ ρ ά χ ρ ώ μ α τ α είναι όσα πάνε προς το μπλε και το πράσινο.

Συμβαίνει όμως άντίστροφα, τα κόκκινα και τα κίτρινα νάναι κάποτε ψυχρά και τα μπλε και τα πράσινα θερμά, έξ αίτίας του νόμου της σχε- τικότητας που είπαμε. Η έκλογή του τονισμού γίνεται όταν εργαζώσαστε κατ' άνάλογα με την ψυχική σας διά- θεσι. Άνεξάρτητα όμως μιās σχετικής άξιας, το κάθε χρώμα έχει και τη συμβολική του ύποβολή. Α. χ. το πρά- σινο συμβολίζει την έλπίδα, το κόκ- κινο τη δύναμι, το άσπρο την πίστι, το μπλε την έγκράτεια, το κίτρινο την σκληρότητα. Το κάθε άντικείμενο που χρωματίζουμε πρέπει κάποτε να το έκφράζουμε με το άνάλογο χρώμα του.

Ας μην πολυσκοτιζώμαστε με πολλά χρώματα. Φτάνουν τα τέσσαρα άρχικά, μαύρο, κόκκινο, μπλε και κί- τρινο, για να δίνουμε με αυτά όλη τη βαθμολογία των τόνων. Αυτή ή βαθ- μολογία μπορεί να άποδοθή και με φωτοσκιάσεις με το μαύρο και το ά- σπρο, όπως κάνουν οί "Ιάπωνες, οί ό-

Ένα τοπίο άποδοσμένο με τους τόνους της σκιάς από το βαθύ μαύρο ως το λευκό.

ποιοι ζωγραφίζουν μόνον με σινική μελάνη και όπως κάνουν έπίσης οί Άρχαίοι "Ελληνες, οί όποιοι με δύο τόνους ζωγραφίζανε τα λαμπρά και άτέλειωτα έπεισόδια της μυθολογίας.

Ο τονισμός αυτός μπορεί να γίνη με διάφορους τρόπους:

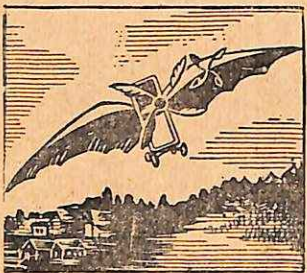
Με το πρωτόγονο ζωγ- ραφικό σύστημα και με άνάγλυφο σύστημα.

Και τα ύλικά μέσα είναι πάλι διά- φορα.

Είτε με μολύβια διάφορα, είτε με νε- ρομπογιά, είτε με «τέμπερα» διαφό- ρων ειδών, είτε με λαδομπογιά. Ό- μοια και το σύστημα του τονισμού πε- τυχαίνεται διαφορετικά με κάθε ύ- λικο μέσο.

Τό αεροπλάνον

Ο Γάλλος αξιωματικός του Ναυτικού Λε Μπρι είναι ο πρώτος που ύψωθη με συσκευή βαρύτερη του αέρος, δηλ. με αεροπλάνο. Η συσκευή αυτή με επιβάτη τον Λε Μπρι ύψωθη πραγματικά το 1857, όπως ο χαρταετός, συρομένη από ένα άμαξι που έτρεχε γρήγορα. Όταν όμως κόπηκε το σκοινί, αντί να συνεχίσει η συσκευή το πέταμά της, όπως ενόμιζε ο εφευρέτης, έπεσε άμέσως

λόγω του βάρους της και ο Λε Μπρι έτραυματίσθη.

Την ίδια περίπου εποχή ο Du Temple παρουσίασεν ένα σχέδιο αεροπλάνου και είναι ο πρώτος που έσκέφθη να χρησιμοποιήσει κινητήριον δύναμιν διά την εκκίνησιν της πτητικής μηχανής.

Επηρεογήθησαν πολλοί μελέται και πειραματισμοί. Τό αεροπλάνον άπησχόλησε πολλούς ανθρώπους. Και μόλις τό 1897 έπραγματοποιήθη ή πρώτη πτήσις μήκους 300 μ. από αεροπλάνον κινούμενον διά μηχανικού μέσου, με αεροκινητήρα διά βενζίνης. Τού αεροπλάνου επέβαιναν ο Άντερ.

Τό 1906 ο Μπλεριό επέδειξε τό πρώτο αεροπλάνον του, συγχρόνως δέ ο Βραζιλιανός Σάντος Ντυμόν έξετέλεσε πτήσεις μήκους μέχρι 50 μέτρων. Έκτοτε πολλαπλασιάζονται οί άτρόμητοι άεροπόροι. Ο Μπλεριό επέτυχε τό 1907 πτήσεις 50 μέχρι και 600 μέτρων και τό 1908 πτήσεις κύκλου ενός χιλιομέτρου.

Τόν ίδιο χρόνο οί άδελφοί Ράιτ ένεθουσίασαν τόν κόσμο με τό κατορθώμα των. Έπέταξαν επί 1 ώραν 31' και 25", συνεχώς! Αυτοί ήσαν οί πρόδρομοι του σημερινού αεροπλάνου που διασχίζει τάς άποστάσεις και ένώνει τούς Κόσμους μέσα σε διάστημα ώρων.

Τό «S.O.S.», τά τρία αυτά γράμματα που έσωσαν χιλιάδας ψυχών, είναι κι' αυτά άποτέλεσμα των έφευρέσεων του Μαρκόνι.

*

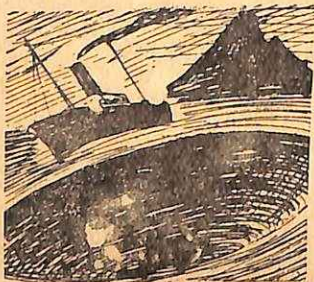
Κλεισμένος σ' έναν μικρό χώρο, που είναι γεμάτος από μυστηριώδη μηχανήματα, ο άσυρματιστής παρακολουθεί διά μέσου του αιθέρος την ζωή των λαών, την αγωνία των ναυτιλλομένων και διαρκώς ψάχνει, άκούει τι συμβαίνει γύρω του, δίδοντας μεγάλη προσοχή μήπως άκούση τό σήμα του κινδύνου.

Όταν τό ράδιο έγινε γνωστό στον κόσμο και τά πλοία έφωδιάστηκαν με ραδιοηλεκτρικούς πομπούς και δέκτες και προσδιορίσθη ή «έπίκλησις» της βοήθειας με τά γράμματα «G. Q. D.» για πρώτη φορά μετεδόθη αυτό τό σήμα από τόν άσυρματιστή του «Ρεπουμπλικ», τόν Τζάκ Μπίν, την 23 'Ιανουαρίου 1909, στά ύδατα της Φλωρίδας.

* ΤΟ «ΜΕΛΣΤΡΟΜ» *

Τό «μέλστρομ» είναι ένα φαινόμενο που δημιουργείται στη θάλασσα της Νορβηγίας, δυτικώς των νήσων Λοφότεν.

Στό σημείο αυτό σχηματίζεται ένα δυνατό ρεύμα, με κατεύθυνσιν προς τό πέλαγος κάθε φορά που κατεβαίνει ή θάλασσα, δηλαδή κατά την άμπωτιν. Εάν ταυτοχρόνως συμβή να πνεύση θυελλώδης βορειοδυτικός άνεμος — από τό πέλαγος — ο άνεμος αυτός αντίκειται στην κίνησιν του ρεύματος. Δημιουργούνται τότε μεγάλα θαλάσσια κενά, τά όποια

Τό σήμα όμως δεν εξηγείται άμέσως από τά ταξιδεύοντα πλοία σ' εκείνη τη θάλασσα και όταν τά τελευταία έπλησίασαν τό πλοίο που εκινδύνευε, μία πυκνή ομίχλη ήμπόδισε κάθε προσπάθεια διασώσεως.

Και ή πρώτη τραγωδία έγινε εξ αίτίας της καθυστέρησης στην εξέγησιν του σήματος.

Έν τούτοις όμως τά τρία αυτά γράμματα εξηκολούθησαν να χρησιμοποιούνται μέχρι του 1912, δηλ. μέχρι την εποχή εκείνη που τό ύπερωκεάνειο «Τιτανικός» έβυθίσθη στις 2 τό άπόγευμα της 15 'Απριλίου 1912 στα νερά της Νέας Γής, όπου ο άσυρματιστής Χάρολδ Μπρίντ έξαπέστειλε τό «S.O.S.», που τό ένεπνεύσθη ως εξής:

*

Τό μεγαλύτερο ύπερωκεάνειο της εποχής του, ο «Τιτανικός», με περισσότερες από χίλιες ψυχές, άφησε στις 10 'Απριλίου 1912

τό Σούθαμπτον για τό παρθένο του ταξίδι.

Τό ράδιο εκείνη την εποχή δεν επέτρεπε την τελειάν έκπομπήν και λήψιν σε μεγάλες άποστάσεις.

Έτσι τό τελευταίο ραδιοηλεκγράφημα έφτασε στο Λονδίνο την Κυριακή, 14-4-1912 στις 2 και 15' κι' ένω ο «Τιτανικός» βρισκόταν σε άπόστασι 1284 μιλίων προς ανατολάς του Σάντου Χούκ και όλα τά δεδομένα εξησφάλιζαν τό αίσιον πέρας του ταξιδίου. Την ίδια νύχτα στις 22.25' ο σταθμός Κάπ Ρας (Νέα Γη) έλάμβανε τό σήμα «S.O.S.», που άπέστελεν ο «Τιτανικός» που είχε προσκρούσει σ' ένα παγόβουνον.

*

Τό πλοίο «Βιρτζίνιαν», που ταξίδευε από την Εύρώπη στη Νέα Γη έδέχθη πρώτο τό σήμα του κινδύνου και άργότερα τό «Ολύμπικ» και τό «Μπάλτικ». Και ένω ή τραγωδία εξελίσσεται στον «Τιτανικό» και οί επιβάτες προσπαθούσαν να σωθούν, ο πλοίαρχος Σμιθ άκουε τά σήματα, που ο πρώτος άσυρματιστής Φλίπς έδέχετο από τό πλοία που έρχόνταν εις βοήθειαν.

Μία όμας επιβατών είχε μαζευτή στην πρύμνιν του πλοίου γύρω από έναν πάστορα, ο όποιος έλεγε την προσευχή «Σώσατε τάς ψυχάς μας».

Χίλιες εξακόσιες ψυχές χάθηκαν στη θάλασσα και εξακόσια γυναικόπαιδα έσώθησαν επάνω στο πλοίο «Καρπάθια», που έπλευσεν άμέσως εις βοήθειαν σάν άκουσε τό «S.O.S.» που ο άσυρματιστής του «Τιτανικού», έμπνευσμένος από την προσευχή του πάστορα, μετέδωσε στους αϊθέρας τά αρχικά του «Save Our Souls» (Σώσατε τάς ψυχάς μας), δηλ. «S.O.S.».

Ο Χάρολδ Μπρίντ που έσώθη ως εκ θαύματος από την ύγρη άβυσσος, άποκαμωμένος και πληγωμένος, διηγήθηκε τις τελευταίες στιγμές που πέρασε μέσα στην καμπίνα του άσυρμάτου του πλοίου που βούλιαζε.

Η σκηνή εκτυλίσσεται στο βάθος της θαλάσσης, στις άκτές του Αιγαίου. Τό σφουγγάρι, κολλημένο σ' ένα βράχο, κάνει ό,τι κάνουν όλα τά σφουγγάρια: δηλαδή τίποτε. Ένας άστακός, ελαφρώς κουρασμένος, καθεται κοντά του.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Για πές μου, άστακέ, δεν μπορείς να κάτσης άλλο;

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ: Με συγχωρείτε, κύριε σφουγγάρι. Δεν γνωρίζω ότι θά σάς ένωχλούσα, γιατί ένόμιζα ότι είσθε φυτό.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (θυμωμένο): Έγώ φυτό; Φαίνεται ότι οί άνθρωποι, για πολύν καιρό, είχαν για μάς αυτή την αντίληψιν που είναι πολύ προσβλητική.

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ: Μην έρεθίζεσαι, κύριε σφουγγάρι... Ένα λάθος συγχωρείται. Όσο για τούς ανθρώπους...

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Αυτοί είναι άγράμματοι. Μήπως δεν φαντάζονται ότι οί άστακοί είναι κόκκινοι;

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ (έκπληκτος): Λένε τέτοιο πράμα; Γιατί; Τό χρώμα μας είναι μάλλον πρασινωπό...

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (είρωνικά): Κοκκινίζετε όμως εύκολα...

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ (κάνοντας ότι δεν καταλαβαίνει): Ναι, όταν βρισκόμαστε σε δύσκολη θέση...

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (με κακία): Δηλαδή, όταν σάς βράζουν...

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ (άντρι-χιάζοντας κάτω από την πανοπλία του): Ω! Προτιμώ να μη σκέπτομαι την καταραμένη αυτή ώρα.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (σαρκαστικά): Μπα; Όστόσο, φίλε μου, θά τό ύποστης κάποτε αυτό τό άτύχημα.

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ (πειραγμένος): Όπωςδήποτε είναι καλλίτερα να κάνουμε φιλοδοξία σέ μία ώραία πλατέλλα, στολισμένη με διάφορα έκλεκτά πράγματα και με μαγιονέζα, παρά να χρησιμεύουμε στο πλαίσιο της κουζίνας!

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Βλέπω, άγαπητέ μου άστακέ, ότι είσαι ένας άχρείος συκοφάντης.

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ: Μπα; Κι' όμως τό λέει και τ' όνομά σας. Σφουγγάρι — σφουγγάρισμα. Είναι σαφές...

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Σαφές; Είσαι βλάκας, γιατί άκούς αυτά που λένε οί άνθρωποι. Έμείς δεν περνούμε ποτέ άπ' την κουζίνα. Εκεί είναι ή δική σας θέση...

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ (με πικρίαν): Βλέπω ότι είσθε ένα κακό σφουγγάρι. Διαρκώς μου ύπνεθυμίζετε την κουζίνα και τό βράσιμο. Αφού είναι όμως έτσι, σάς ύπνεθυμίζω ότι τά μαυρά σάς έθρεφούνταν. Όταν περνάτε γεμάτα σαπουνάδα άπ' τά μάτια τους, τά κάνετε να κλαίνε και να φωνάζουν.

Ένώ έμείς αντιθέτως εύχαριστούμε τούς ανθρώπους, γιατί είμαστε νόστιμοι.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Ναι, αλλά τούς βαρυστομαχιάζετε. Έμείς τούς καθαρίζουμε. Και έξέρε το: Δεν θά γλυτώσει. Θά σε ρίξουν ζωντανό στο βραστό νερό...

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ (θυμωμένος): Τι κακία! Πάντως

μάθε ότι οί άνθρωποι δεν με έπιασαν ακόμη. Και είμαι άξιος να ύπερασπιστώ τον έαυτό μου. Είμαι γερά ώπλισμένος.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Έχω κι' έγώ τόν τρόπο μου. Όταν έλθουν οί δούτα, θά μαζευτώ, θά γίνω πολύ μικρό, θά κολλήσω στο βράχο και δεν θά με δούν.

(Αποροφημένοι από τη φιλονικία τους, δεν προσέχουν ένα δίχτυ που πλησιάζει. Τό σφουγγάρι ξεριζώνεται και ο άστακός συλλαμβάνεται. Βρίσκονται εύθους οί δυο μέσα στο δίχτυ).

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ: Τι πάθαμε!

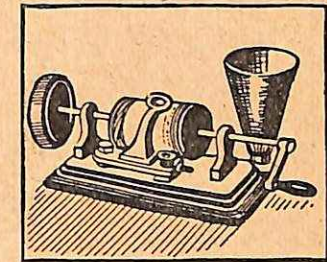
ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Αυτά κάνουν οί καυγάδες. Με συγχωρείς, έγώ άρχισα, τό όμολογώ!

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ: Όχι, έγώ φταίω. Ντρέπομαι για τό κακό που σού έκανα. Δέ με βλέπεις; Κοκκίνισα άπ' τη ντροπή μου.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Μη βιάζεσαι. Περιμένε πρώτα να βρεθής στην κατσαρόλα...

Τό γραμμόφωνον

Η άρχή του φωνογράφου όφείλεται στον Σκώττ, ο όποιος άπετύπωσε πρώτος ήχοους τό 1858. Η πρώτη όμως συσκευή έγγραφής και άναπαγωγής ή των ήχων κατασκευάσθη τό 1876 από τόν Έδισον. Την ίδια περίπου εποχή ο Γάλλος Σάρλ Κρός κατέθεσε στην Ακαδημία των Επιστημών των Παρισίων την περιγραφήν μιάς σχετικής συσκευής, χωρίς όμως να προχωρήσει στην πραγμα-

Τό πρώτο γραμμόφωνον.

τοποίησι της έφευρέσεώς του.

Την τελικήν μορφήν του φωνογράφου, όπως είναι περίπου στην εποχή μας, την έπραγματοποίησεν ο Γερμανός Έμιλ Μπερλίνερ τό 1877. Αυτός εισήγαγεν, εκτός άλλων σπουδαίων τελειοποιήσεων, την χρήσιν έπιπέδων δίσκων, τό 1886.

Ο δίσκος του γραμμοφώνου έγινε έμπορεύσιμος τό 1897, εκ παραλλήλου δέ έγινε καλλίτερη και ή όμιλούσα συσκευή, τό γραμμόφωνον. Και τό γραμμόφωνον, όσον και οί πλάκες συνεχώς έτελειοποιούντο. Τό

χωνί που ήταν έφηρμοσμένο στο διάφραγμα, έγκατελείφθη σιγά-σιγά και δεν τρέφονται καθόλου καλά και γιατί τις κακομεταχειρίζονται οί κύριοί τους. Και ή κακοεφία αυτή τις κάνει να εξαγριώνονται κάπου — κάπου και μερικές φορές σπάζουν και την άλυσίδα, με την όποιαν είναι δεμένες. Αν όμως δεν την κακομεταχειρίζονται και την τρέφουν καλά, ή άρκούδα μένει πάντοτε ήσυχη σε μία γωνία.

Έπεβλήθη ακόμη σύστημα αυτόματου στόσεως. Ακόμη και ή τοποθέτησις και ή άλλαγή των δίσκων γίνεται με διάφορα ηλεκτρικά συστήματα αυτόματου άλλαγής. Με την διάδοσιν του ραδιοφώνου περιωρίσθη ή χρησιμοποίησις του γραμμοφώνου. Όστόσο εξακολουθεί να βρίσκεται σε πολλά σπίτια, ιδίως μεσαιας τάξεως.

Αίγυπτος.—Τὸν παλαφτισμὸν εὐρίσκουμεν πάλιν εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Νεν-ζαλέ, τὸν τρω-γλοδυτισμὸν εἰς τὰ τεμένη μέσα εἰς τοὺς κόλπους βράχους, εἰς τὰς Πυραμίδας καὶ τοὺς πέτρινους κύβους, ποὺ ἦσαν αἱ κατοικίαι τῶν Θεῶν, τῶν ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν. "Εξ χιλιά-δες ἔτη πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς ἡ γεωργία εἶ-ναι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς. Οἱ θησαυροὶ τοῦ Νείλου καὶ ἕνας λαὸς ἐκλεκτὸς κάνουν τὴν Αἴγυπτον ἀνάμεσα στὰς

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

"Εχουν ἕνα με-γάλον λιμένα : τὴν Σιδῶνα καὶ ὕστερον τὴν Τύ-ρον καὶ τὴν Μασ-σαλίαν ἀπὸ τοῦ 14ου αἰῶνος π. Χ. "Εχουν ἐμπο-

για ἀρχιτεκτονικῆς, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα ὄργανα. Νῆινος ὁ Κατακτητὴς, Σε-μεράις ἡ Βασίλισσα τῶν Δημοσίων Ἔργων, Σαρδανάπαλος, ἔχουν συν-δεδεμένον τὸ ὄνομά των με τὰς γιγαν-τώδεις οἰκοδομὰς τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς Νινευῆ. Πολιτισμὸς μεγαλειώδης, ὑπερφυῆς καὶ τέλειος.

ρικὸν στόλον, με χιλιάδας πλοίων καὶ ἐμπορεύονται σιτηρὰ, μέταλλα, κτῆνη, ξυλείαν, ἐλεφαντόδοντας καὶ δούλους. "Η χώρα των δὲν παράγει τίποτε, ἀλλ' εἰσάγουν πρώτας ὕλας, τὰς κατεργά-ζονται εἰς τὰ ἐργοστάσια των καὶ με τὰ προϊόντα των κατακλύζουν τὴν λε-κάνην τῆς Μεσογείου.

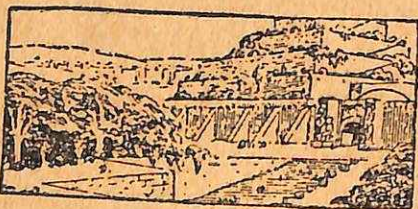

26 δυναστείας τῆς τὴν πλέον λαμπρὰν ἔστειαν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀναπηδοῦν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ διοίκησης καὶ ἡ ἡθι-κὴ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπῆρε καὶ ἡ Ἑλλάς.

"Αρκεῖ ν' ἀπαριθμήσῃ τις τὰς Πυρα-μίδας τοῦ Ζιζέ, τοὺς ναοὺς τῶν Θε-ῶν, τοῦ Λουξορ, τοῦ Καρνάκ, τοὺς τάφους τῆς κοιλιάδος τῶν Βασιλέων, τὴν μεγάλη Σφίγγα, τὸ ἀγαλμα τοῦ Μέμνονος.

"Ο Φαραὼ θεῖας καταγωγῆς ἀπονέ-μει δικαιοσύνην, ἐγκαθιδρύει πνευμα-τικὴν θρησκείαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἐμ-πνέονται.

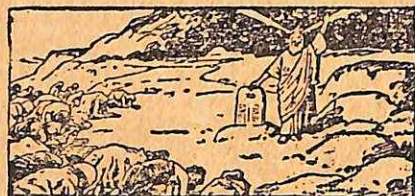
Πολιτισμὸς Χαλδαιοασσυριακός.— Εἰς αὐτὸν ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὴν τέχνην τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ ὑπολογισμοῦ. Οἱ Χαλδαῖοι ἀστρο-νόμοι διακρίνουν τοὺς πλανήτας ἀπὸ τοὺς ἀστέρας, καθορίζουν τὴν διάρ-κειαν τοῦ ἔτους, σημειώνουν τὰ ση-

μεῖα τοῦ ζωδιακοῦ, ὑπολογίζουν τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης καὶ ἐφευρί-σκουν τὸ ἡλιακὸν ὥρολόγιον. Ἀστρο-λόγοι ἐξηγοῦν τὰ ὥροσκόπια, κατα-σκευάζουν «χαίμαλιά», φυλακτὰ, φίλ-τρα, ἐξορκισμοὺς. Οἱ Μαθηματικοὶ δι-δουν τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ τοῦ μή-κους καὶ τοῦ βάρους.

Οἱ Ἀσσύριοι ἀπὸ τὸν πόλεμον δη-μιουργοῦν μίαν ἐθνικὴν βιομηχανίαν, ὀργανώνουν πεζικόν, ἵππικόν, μηχανι-κόν, με ὑπονόμους, χαρακώματα, ὅρ-ματα ἐπιθέσεως, ἐπινοοῦν τὴν συστη-ματικὴν καταστροφὴν, τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων καὶ τὰς μεγάλας με-ταφορὰς. Μεταξὺ δύο πολέμων οἱ Χαλδαιοασσύριοι παραδίδονται εἰς ὁρ-

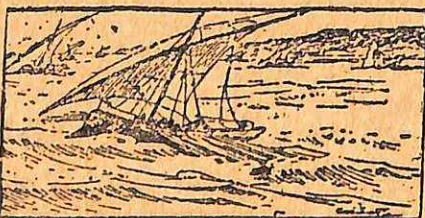
Πολιτισμὸς Ἑβραϊκός.— Οἱ Ἑ-βραῖοι κατὰ τοὺς 20 αἰῶνας, οἱ ὁποῖοι προηγήθησαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, διέ-τρεξαν ὁλόκληρον τὸν κύκλον τοῦ πρωτογενοῦς πολιτισμοῦ. Φυλαὶ νομα-δικαὶ μεταναστεύουσι κατὰ μάζας, ἄλ-λαι φυλαὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς γῆς Χαναάν, ἀκίνητοιν, ἄλλαι φυλαὶ συγκροτοῦνται εἰς κράτος με βασιλέα καὶ πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸ Βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ φθάνει εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς στρατιωτικῆς δόξης με

τὸν Δαυὶδ καὶ τῆς ἐμπορικῆς εὐτυχίας με τὸν Σολομῶντα.

"Ο Ἰεχωῦθ εἶναι ὁ ὑπατος ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος μεταθιβάσει τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν δικαστὴν ἢ τὸν βασιλέα, εἰς τὸν ὁ-ποῖον ὑπαγορεύει τὸν νόμον του με δέκα ἐντολάς. Αἱ παραβάσεις αὐστη-ρῶς καταστέλλονται. Τὰ ἐγκλήματα δικάζονται καὶ τιμωροῦνται με ὁμοίαν εἰς αὐτὰ ποινὴν. Τὸ μεγαλιέτερον ἐγ-κλημα εἶναι ἡ εἰδωλολατρεία. Πνευ-ματικὴ λατρεία καθιεροῦται διὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς, Πάσχα, Πεντηκοστὴ κλπ. Ματαίως πολιτικά καταστροφὰι συσσωρεύονται ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἑ-θνους.

Πολιτισμὸς Φοινικικός.—"Ο μικρὸς λαὸς τῶν Φοινίκων ἔπαιξε μεγάλον ρό-λον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ χώρα των, βραχώδης ἀκτὴ με φυ-σικούς λιμένας, παράγει θαλασσινοὺς

καὶ τὰ τοιαῦτα: ἀποικίαι, διεθνὲς ἐμ-πόριον, βιομηχανία, ἡ ὁποία τροφοδο-τεῖ τὸ ἐμπόριόν της με θαλασσίας με-ταφορὰς, καραβάνια κτλ. Μεταδίδουν διὰ τῶν σχέσεών των τὸν πολιτισμὸν εἰς τὰς χώρας ποὺ ἐπισκέπτονται.

Περσικὸς πολιτισμὸς.— Κατὰ τὸν δον αἰῶνα π. Χ. οἱ Πέρσαι ἐγίναν κύ-ριοι τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου. Ἀφομοί-ωσις καὶ ἀπορρόφησης καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν λαῶν καὶ πολιτισμοῦ. Διοί-κησις Αἰγυπτιακῆ, ἀρχιτεκτονικῆ καὶ στρατιωτικῆ τέχνη Ἀσσυριακῆ, ναυτι-κὸν Φοινικικόν, ἐπιστὴμὴ Χαλδαϊκὴ, ὅλ' αὐτὰ γίνονται Περσικά. Ὁ σατραπι-σμὸς οὐσιαστικῶς εἶναι θαυμάσιον σύ-στημα. Ἡ Περσέπολις εἶναι ἕνας κό-σμος. Ὁ Δαρεῖος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βα-σιλέων, κεφαλαιώδης νεωτερισμός.

Ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ζωροά-στρου θρησκεία μεταβάλλει τὸν κό-σμον εἰς θέατρον πολέμου μεταξὺ τῆς ἀρχῆς τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κακοῦ. Ὁρμούδ καὶ Ἀριμάν. Ἡ πάλι αὕτη θὰ διαρκέσῃ μέχρι τῆς συν-τελείας τοῦ αἰῶνος.

Πολιτισμὸς Ἑλληνικός.—"Ο Πυρ-σὸς τοῦ Πολιτισμοῦ, μετὰ τοὺς Μηδι-

κοὺς πολέμους, μεταθιβάσεται εἰς χεῖ-ρας τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Ἑλλάς διυλίζει, κοσκινίζει, ταξινομεῖ, προσανατολίζει εἰς τὴν Λογικὴν καὶ τὴν Αἰσθητικὴν τὸ ἀνάλογον στοιχεῖον τοῦ Ἀνατολικοῦ πνεύματος. Καλλιτέχνη καὶ διανοού-μενοι πρὸ πάντων, οἱ Ἕλληνες εἰς 2 αἰῶνας, ἀπὸ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Σόλωνα μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀ-λεξάνδρου, δίδουν εἰς τὴν Πατρίδα, εἰς τὸν Νόμον, εἰς τὴν Ἐπιστήμην, εἰς τὴν Τέχνην, εἰς τὴν Φιλοσοφίαν τὸν νεώτερον τύπον τῶν. Ὅσον διὰ τὰς Τέχνας, ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ Μητὴρ τῆς Ἐλευθερίας. Οἱ Φιλιππικοὶ ἀξίζουν τὰ ἀγάλματα τοῦ Φειδίου.

ΕΧΕΤΕ ΖΩΗΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ;

Δοκιμάστε!

"Εάν θέλετε νὰ μάθετε, προσπαθή-σατε νὰ λύσετε τὰ κατωτέρω τρία προβλήματα, ἐντὸς τοῦ καθοριζομένου χρόνου.

Σὲ δέκα δευτερόλεπτα:

Πέντε γάτες τρῶν πέντε ποντικούς, σὲ πέντε λεπτά. Πόσες γάτες πρέπει νὰ εἶναι γιὰ νὰ φᾶν ἑκατὸ ποντικούς σὲ ἑκατὸ λεπτά;

Σὲ δέκα πέντε δευτερόλε-πτα:

"Ενας κύβος ἔχει ἑξή ἐπιφάνειες καὶ ὅπως εἶναι γνωστὸ, κάθε ἐπιφά-νεια ὀρίζεται ἀπὸ 4 γραμμῆς.

Πόσες ἐν ὄλῳ γραμμῆς ἔχει ὁ κύ-βος;

Σὲ εἴκοσι δευτερόλεπτα: Νὰ βρῆτε ἑπτὰ γράμματα τοῦ ἁλ-φαῖτου, τὰ ὁποῖα, προφερόμενα (λ. χ. ἄλφα, βῆτα κλπ.), νὰ δίδουν ἑπτὰ λέξεις, νότες, ἄρθρα κλπ.

Ἡ ὀρθογραφία δὲν ἔχει σημασίαν.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

"Ενα ὥραϊο παιγνίδι, γιὰ νὰ γυινα-σθε τὴν παρατηρητικότητά καὶ τὴν ἀντιληψί σας εἶναι τὸ ἑξῆς:

Με τὰ γράμματα μιᾶς λέξεως — χω-ρίς νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο γράμ-μα, παρὰ ὅσες φορές ἐπαναλαμβάνε-ται στὴ λέξι πού παίρνετε ὡς βάσι τῆς ἀσκήσεως — σχηματίζετε ἄλλες λέξεις, ὅσες μπορεῖτε περισσότερες.

Παράδειγμα με τὴν λέξι Παρά-δεισος:

Σάρδεις, δέος, Πάρος, Πάδος, πα-ράς, πόσαι, δόσις, πέρας, ράσα κλπ. Διαλέξτε τώρα μιὰ ἄλλη λέξι καὶ με τὰ γράμματά της σχηματίστε πολ-λὲς ἄλλες.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

Δύο λέξεις, τρεῖς συλλαβῆς: 1. μοῖρα-ράκος. 2. Ἰση-Δῆλος. 3. λάδα-βάζο. 4. τέρας-μαυά. 5. ἴνα-Νάος. 6. ἄρα-ράσον. 7. δέος. 8. Ὅσσα. 9. Ἡρα-ρανίς. 9. σάρπα-Πάρος. Καθέτως: Μιλτιάδης. Φωνηεντόλιπον: «Εἶπε ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸν κεφάλαιον».

Μεταγραμματισμός: Γάτα-γάλα. Αἶνιγμα: Ἀυλὸς-αὐλή. Τὸ ἀρκουδοσταυρόλεξο: "Ὁριζον-τίως: 1. Ἀκαρνάνια. 2. Σὺ-νι. 3. Ἰσ-λάδα. 4. Ἀνάστασις. Καθέτως: 1. Ἀσία. 2. κύων. 6. λά. 7. ἄς. 8. Ἰ.Ν.Β.Ι. 9. Αἶας.

Ἀρχαῖον ρητόν: «Εἰς αἰῶνας ἀρι-στος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρην».

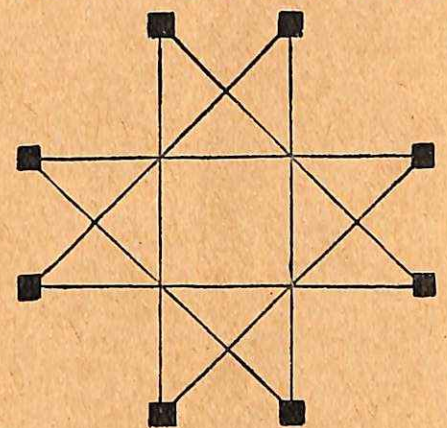
Μία πρόσθεσις: Θὰ βάλετε κατὰ σει-ράν: Στὶς δύο πάλαι ποτὶ εἶναι ἐπάνω, τοὺς ἀριθμοὺς 5 καὶ 1, στὶς δύο τῆς μέσης 7 καὶ 4 καὶ στὶς τρεῖς κάτω 9, 8 καὶ 6.

Πρόβλημα: Πηγαῖός. Γιὰ νὰ διατρέψῃ τὰ πρώτα 450 χιλιόμετρα θὰ χρειασθῇ 9 ὥρες (450 : 50 = 9). Γιὰ τὰ ὑπολοίπα 450 χλμ. θὰ χρειασθῇ 6 ὥρες 26' καὶ 34" (450 : 70). Σύνολον 15 ὥρες 26' 34". Ἐπιστροφή: Θὰ χρειασθῇ 15 ὥρες (900 : 60 = 15).

ΟΙ ΕΠΤΑ ΦΑΚΕΣ

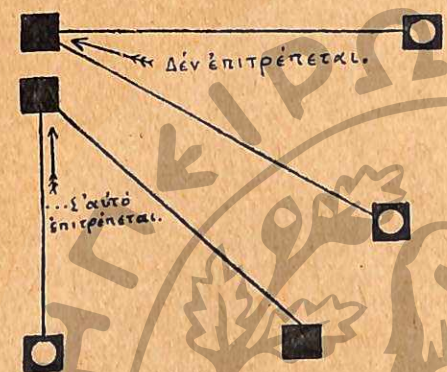
Πρῶτα-πρῶτα ἀντιγράψετε ἢ ξε-σηκῶντε τὸ σχέδιο τοῦ πρώτου σχή-ματος.

Παίρνετε ἔπειτα ἑπτὰ φακὲς καὶ τὶς τοποθετεῖτε στὰ ἑπτὰ ἀπ' τὰ ὀκτῶ

μαῦρα τετραγωνίδια, ὑπὸ τοὺς ὄρους ποὺ θὰ διαβάσετε παρακάτω.

"Ὅπως βλέπετε, κάθε μαῦρο τετρα-γωνίδιο, συνδέεται με εὐθεῖες γραμ-μῆς, με δύο ἄλλα. Ὁ ὁρος λοιπὸν τοῦ παιγνιδίου εἶναι ὁ ἑξῆς: Δὲν ἐπιτρέπε-ται νὰ τοποθετήσετε φακὴ σὲ τετρά-γωνο, τοῦ ὁποίου οἱ δύο εὐθεῖες γραμ-

μὲς ὀδηγοῦν σὲ τετράγωνο, ὅπου ἤδη ἔχουν μὴ φακὲς. Ἄν ὅμως ὑπάρχῃ φακὴ στὸ ἕνα μόνον ἀπ' τὰ δύο τετρά-γωνο καὶ στὸ ἄλλο δὲν ὑπάρχῃ, τότε μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε τὴ φακὴ. Ἐχετε λοιπὸν ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἑ-ξῆς:

Μπορεῖτε νὰ βάλετε φακὴ στὸ τε-τράγωνο:

1) Τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἀντίστοιχα δὲν ἔχουν καταληφθῇ ἀπὸ φακὲς. 2) Τοῦ ὁποίου τὸ ἕνα ἔστω ἀπὸ τὰ δύο τετράγωνα ποὺ ὀδηγοῦν οἱ γραμ-μῆς του, εἶναι ἐλεύθερο.

Δὲν μπορεῖτε νὰ βάλετε φακὴ σὲ τετράγωνο, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἀντί-στοιχα τετράγωνα ὑπάρχουν ἤδη φα-κὲς.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

1234156789 = Ἀρχ. Ἑλλην βασιλεὺς
23789 = Ἑλληνικὴ νῆσος
32219 = Κράτος εὐρωπαϊκόν
13719 = Ἄνεμος
51489 = Ἑλλ. νῆσος
61989 = Τὸ ἐπράσινον
78689 = Μία τῶν Δωδεκανήσων
91589 Χόρτον

Δ. ΣΙΣΚΟΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Εἶμαι λουλουδι γεμάτο χάρι
Μ' ἂν ἴσως κάποιος κακὸς με κόψη
Εὐθὺς θ' ἀλλάξω τὴν πρώτη μου ὄψιν
Καὶ θὲ νὰ γίνω φτωχὸ χορτάρι.

ΠΟΣΕΣ ΗΣΑΝ;

Ρώτησαν ἕνα χωρικὸ πόσα ζῶα ἔ-χει. Καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε: "Ἐχω ὀρ-νιθες καὶ κατσίκες, ἐν ὄλῳ 23 κεφά-λια καὶ 56 πόδια.

Πόσες ἦσαν οἱ ὀρνιθες καὶ πόσες οἱ κατσίκες;

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

A * * A Ὅριζοντίως, ἄνω: Γυναι-
* * * * * κειον ὄνομα. Κάτω: ἀγώ-
* * * * * νισμα.
A * * A Καθέτως, ἀριστερά: ἀρ-
* * * * * χαῖον τροχοφόρον. Δεξιά:
* * * * * Πόλις τῆς Ἑλλάδος

ΑΙΝΙΓΜΑ

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ μιλοῦσατε πρὸ ὀλίγου, θεσποίνης;

— Αὐτοῦν ὁ ἄνθρωπος ἡ μάνα εἶναι πεθερὰ τῆς μάνας μου! Ποιὸς ἦταν;

ΤΙ ΕΙΝΑΙ;

"Ενα γράμμα ἀφαιρεῖς καὶ τὸν τόνο ἀνεβάσεις. Κ' ἀπὸ θάλασσα δική μας, βλέπεις πόλι κι' ἀπορεῖς.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληνι-κὴν πόλιν:

1) Πρωτεύουσα μεγάλου εὐρωπαϊ-κοῦ κράτους, 2) Ὁρος τῆς Ἑλλάδος, 3) Θηρίον, 4) Ἀρχαῖος ποιητής, 5) Πρωτεύουσα βαλκανικοῦ κράτους.

λίγη ευθυμία

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ !

Ο πλοίαρχος.
Τι κάνετε εκεί;
Ο επιβάτης:
Περιμένω το ναυάγιο!

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Τρεις αδελφοί που ξμοιαζαν καταπληκτικά συνήθιζαν να ξυρίζονται στο ίδιο κουρείο.

Κάποια μέρα, λοιπόν, ο ένας αδελφός μπήκε στο κουρείο πολύ πρωί και ξυρίστηκε από έναν κουρέα που ήταν νέος εις το κατάστημα. Το μεσημέρι ήρθε στο κουρείο ο δεύτερος αδελφός για ξύρισμα και κατά τύχη τον ξύρισε ο ίδιος κάλφας.

Το βράδυ πάλι ήρθε στο κουρείο να ξυρισθί ο τρίτος αδελφός και κατηνύθη στο κάθισμα του ιδίου κουρέα που είχε ξυρίσει τους άλλους αδελφούς του. Μόλις όμως τον είδε ο κουρέας τάχασε. Τουίπωσε το ξυράφι από τα χέρια και είπε στους συναδέλφους του :

— Αυτός εδώ ο πελάτης έχει τα περιεργότερα γένεια που ξύρισα ποτέ. Τον ξύρισα το πρωί, τον ξαναξύρισα το μεσημέρι και τώρα ήρθε πάλι με κάτι γένεια μακρύτερα από τις δυο προηγούμενες φορές!

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ!

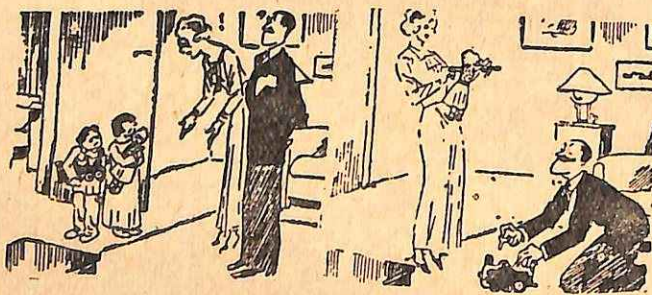
— Τόν βλέπεις αυτόν;
— Ναι, τί είναι;
— Αυτός έπλούτισε από τα λάθη των άλλων.
— Πώς δηλαδή;
— Είναι εργοστασιάρχης γομαλάστιχας.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Την ώρα που το αεροπλάνο πετούσε επάνω απ' την Ακρόπολη, ο πιλότος γύρισε και είπε στον επιβάτη:

— Έχεις ακούσει για κάποιον σπουδαίο άνθρωπο που είπε: «Να δώ την Ακρόπολη κι ύστερα ως πεθάνω»;
— Μάλιστα, απήντησε ο επιβάτης.

— Λοιπόν, ρίξε γρήγορα μια ματιά στον περιήλιο αυτό βράχο, γιατί ο κινητήρας του αεροπλάνου δεν λειτουργεί καλά!

Η μητέρα: Μά δχι, δχι! Μεγαλώσατε πιά και δεν είναι σωστό να κοιμάστε με τα παιχνίδια σας!

Οι μικροί βέβαια μεγαλώνουν. Αλλά, όπως βλέπετε, και οι μεγάλοι... μικραίνουν κάπου - κάπου. ...

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Κάποιος διαβάτης, περνώντας από την συνοικιακή πλατεία μιας μεγαλουπόλεως, στάθηκε στα «αλογάκια» — το γνωστό παιγνίδι για τα παιδιά — και κύτταζε με περιέργεια ένα ήλικωμένον κύριο, ο οποίος καθόταν σ' ένα από τα ξύλινα αλογάκια. Και ή εκπληξίς του μεγάλωσε όταν είδε ότι ο υπερήφανος όσο και κομικός καθαλάρης, μολοντί πέρασε πολλή ώρα, δεν έννοουσε να κατεβή από την παράδοση αυτή της.

Επί τέλους τόν ρώτησε:
— Συγγνώμην, κύριε. Μπορώ να μάθω τί ευχαρίστησι βρίσκετε καθημένους διαρκώς πάνω στο ξύλινο αυτό αλογάκι;

— Καμιά! το άπνητσην ο περιέργος τύπος. Αλλά ο ιδιοκτήτης του παιγνιδιού αυτού, ο οποίος είναι κατοπληρωτής, μου χρωστά 300 δραχμές και αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ξεφλήση το χρέος του...

ΟΡΘΗ ΣΚΕΨΙΣ !

Ο κουρέας ήταν άτζαμής και την ώρα που ξύριζε τον πελάτη, τον έκοψε με το ξυράφι. Φυσικά, ζήτησε συγγνώμην, αλλά το αίμα δεν σταματούσε... Στο τέλος αναγκάστηκε να τοποθετήση στο τραύμα ένα μικρό τσιρότο.

Ο κουρέας δεν περίμενε να πάρη φιλοδώρημα, γι' αυτό όταν μετά το ξύρισμα του δωσε πέντε δραχμές πάρα πάνω από κάθε άλλη φορά, ξεπλάγη.

— Σου δίνω διπλάσιο φιλοδώρημα, του εξήγησε ο πελάτης, γιατί αυτή τη φορά έκανες τρεις δουλειές, τη δουλειά του κουρέα, του χασάπη και του γιατρού!

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥ...

Στο νοσοκομείο:
— Ποιόν έγχειρίζουν;
— Κάποιον που κατάπιε ένα μικρό τόπι.
— Και ποιός είναι εκείνος ο άνθρωπος που περιμένει ανήσυχος στο διάδρομο;...
— Είναι ο άνθρωπος που έχασε το τόπι. Περιμένει να το πάρη...

ΤΟΝ ΕΦΩΤΙΣΕ !

— Πόσα μήλα κάνει μία μηλιά στο μέγεθος αυτής της καρδιάς;
— 100 όκάδες καρύδια!

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΜΑΣΤΟΡΗ ΤΟΥ

Δυο τερατολόγοι γονείς εξεθειάζαν τις ικανότητες των μικρών τους παιδιών.

— Και πώς πηγαίνει ο γυιός σου στο μάθημα της Ιχθυογραφίας; ρώτησε ο πρώτος.

— Στη τάξη του είναι ο πρώτος, του απήντησε ο άλλος. Φαντάσου! Ζωγράφισε ένα γάιδαρο με τέτοια καταπληκτική επιτυχία, ώστε κυττάζοντάς τον μπορούσες κάλλιστα να φαντασθής πως τον άκουσε να γκαρίζη.

— Ο δικός μου γυιός ζωγράφισε μία από τις κόττες μας σ' ένα χαρτί και όταν το πέταξε μέσα στο καλάθι του γραφείου μου, ή κόττα που ήταν ζωγραφισμένη επάνω στο χαρτί, γέννησε!

ΕΙΠ' Ο ΓΑ'Ι·ΔΑΡΟΣ !

— Πατέρα, ο γείτονας δεν θέλει να μάς δανείση το αλέτρι του.
— Ου νά χαθί ο παληοτσιγκούναρος!... Τέλος πάντων άντε φέρε το δικό μας απ' την αποθήκη...

ΗΤΟ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ...

Ένας Άγγλος έπεσκέφθη στην Αμερική μία λίμνη και ρώτησε ένα ντόπιο αν τν μέρος ήταν κατάλληλο για ψάρεμα.
— Βεβαίωτατα, κύριε, του απάντησε ο Αμερικανός.
— Και τί είδους ψάρια έχει αυτή ή λίμνη;
— Ω, διάφορα είδη.
— Και πόσο ήταν το μεγαλύτερο ψάρι που πιάσατε ως τώρα;
— Να σας πώ, του εξήγησεν ο Αμερικανός. Όταν πηγαίνουμε για ψάρεμα δεν παίρνουμε μαζί μας και ζυγαριές, γι' αυτό είμαι ειλικρινής λέγοντας ότι δεν ξέρω πόσο ζύγιζε το τελευταίο ψάρι που έπιασα. Το γεγονός, όμως, είναι ότι όταν τν τράβηξα από το νερό ή επιφάνεια της λίμνης χαμήλωσε τριάντα πόντους!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

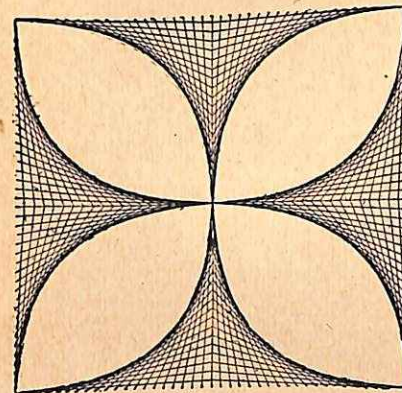
- Το τέλος. — Σημειών στίξεως (πληθ.).
- Το ύπαρχον. — "Οχι μέσον. — "Ανθη.
- Αναφορική αντωνυμία. — Ρωμαίος Αυτοκράτωρ. — Γράμμα του αλφαθήτου.
- Ευγενές τετράποδον. — Ελληνική νήσος.
- Είδος πρώτης ανάγκης. — Μαλακά, ελαφρά.
- Δικά σου. — Σύμφωνον, όπως λέγεται. — Προτρεπτικόν μόριον.
- Το αυτό με το 4 οριζοντίως. — Υπάρχουν εις τα όχηματά. — "Αρθρον.
- Νήσος της Ελλάδος. — Ποταμός της Γερμανίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- Λέγονται και έτσι τα βιβλία. — Τουλούμι.
- Αριθμητικόν. — Έργασία του αγρότου. — Προσωπική αντωνυμία.
- Προηγείται του όρκου. — Το αυτό του 1 καθέτως (ονομ.). — Σύμφωνον.
- Βλαβερόν εις την γεωργίαν έντομον. — Προϊόν της γεωργίας.
- Τοποθεσία, χώρος. — Μονάς ηλεκτρικού ρεύματος.
- Το ύπαρχον. — Την ρίπτουν οι γυναίκες στην πλάτη τους. — Δική σου.
- Αρθρον (πληθ.). — "Οχι λίγα. — Αρθρον.
- Θεραπεία. — Κάτοικος πόλεως.

Α. ΣΑΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Καμπύλες με ευθείες!

Το σχέδιο που βλέπετε με τις κανονικές καμπύλες, έγινε όλο με ευθείες γραμμές, χωρίς ούτε μία καμπύλη, από τα σημεία των ενώσεων των ευθειών γραμμών.

Δοκιμάστε και σεις!
Δεν είναι δύσκολον! Άρκει νά έχετε υπομονήν και μόνον υπομονήν.

Το Σταυρόλεξον του 18ου φύλλου

Οριζοντίως 1, Αριστοφάνης. 3, Δάμαλις. 4, Ξύω - Κέα. 5, Σάν. 6, Πληρώ - Ξρημη. 7, άνά. 8, Ωμή - όκά. 9, Σάρδεις. 11, Νεωτερισμός. Καθέτως 1, Αλεξιπτωτον. 3, Δωρητής. 4, Σία - άλτ. 5, Σώα. 6, Όραμα - ναδίρ. 7, Νέα. 8, Αει - λός. 9, Σκληρός. 11, Στρατηλάτης.

Για νά μαντεύετε την ηλικία

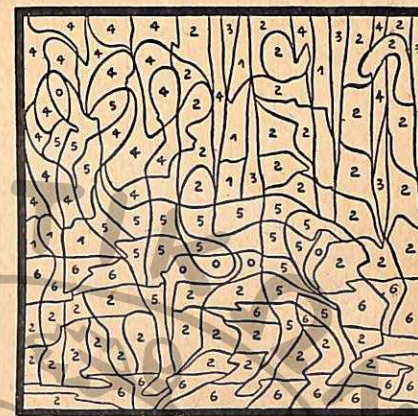
Ζητείτε από τον φίλο σας νά σας υποδείξη τις κάθετες στήλες (κολώνες) που περιέχουν τον αριθμόν των έτών του. Προσθέτετε έπειτα τους αριθμούς που βρίσκονται στην κορυφή των στήλων που σας επέδειξε και έχετε την ηλικία του.

Παράδειγμα: Ο φίλος σας είναι 28 έτών και σας υποδεικνύει τις στήλες όπου βρίσκεται ο αριθμός αυτός, δηλ. την 3η, 4η και 5η στήλη. Προσθέτετε τους αριθμούς της κορυφής των στήλων αυτών 4 + 8 + 16 = 28.

1	2	4	8	16	32
3	3	5	9	17	33
5	6	6	10	18	34
7	7	7	11	19	35
9	10	12	12	20	36
11	11	13	13	21	37
13	15	14	14	22	38
15	16	15	15	23	39
17	18	20	24	24	40
19	19	21	25	25	41
21	22	22	26	26	42
23	23	23	27	27	43
25	26	28	28	28	44
27	27	29	29	29	45
29	30	30	30	30	46
31	31	31	31	31	47
33	34	36	40	48	48
35	35	37	41	49	49
37	38	38	42	50	50
39	39	39	43	51	51
41	42	44	44	52	52
43	43	45	45	53	53
45	46	46	46	54	54
47	47	47	47	55	55
49	50	52	56	56	56
51	51	53	57	57	57
53	54	54	58	58	58
55	55	59	59	59	59
57	58	60	60	60	60
59	59	61	61	61	61
61	62	62	62	62	62
63	63	63	63	63	63

(Άνεκoinώθη υπό του Π. Θ. Περώνη)

Εύκολος ζωγραφική

Χρωματίσατε τα μέρη της εικόνας ως εξής: 1 Γαλάζιο, 2 Βιολε, 3 Πορτοκαλί, 4 Κίτρινο, 5 Καφέ, 6 Πράσινο. Όπου υπάρχει 0 θα μείνη λευκό.

Για τους αναγνώστας μας

Πολλοί αναγνώσται μας μάς στέλλουν σταυρόλεξα και διαφόρων άλλων είδων ασκήσεις. Έπειδή όμως τυχαίνει μερικά απ' αυτά τα σταυρόλεξα και τας ασκήσεις νά έχουν δημοσιευθί εις το παρελθόν άλλου, γνωρίζομεν εις τους αναγνώστας μας ότι δεχόμεθα μόνον πρωτότυπη έργασια. Η συνεργασία των στο περιοδικό γίνεται υπ' αυτήν την προϋπόθεσιν μόνον και πρέπει άλλωστε νά έχουν όλοι υπ' όψιν τους ότι εκείνος που βάζει την υπογραφήν του κάτω από μία ξένη έργασία, κάνει μία πράξι κακή.

Τά γράφομεν δι' εκείνους οι όποιοι δεν έχουν υπ' όψιν τους την περίπτωσιν της λογοκλοπής.

ΔΙΔΑ ΟΛΥΜΠΙΑΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Κωνσταντίνου. Μας γράφετε στην τόσο ωραία επιστολή σας: «Διαβάστε πάντα το περιοδικό σας που απευθύνεται σ' όλες τις νέες ελληνικές καρδιές. Έδω, από την ξενιτειά, παρακολουθώ πάντοτε, σαν κάθε πραγματικό Έλληνοπούλο, κάθε τι που ενδιαφέρει την Πατρίδα μου. Σας γράφω για να σας πω ό,τι ξεχειλίζει από την ψυχή μου: Μόλις τελείωσε η διάλεξίς του καθηγητού μας κ. Παπαμιχαήλ. Διάλεξις που είχε για ακροατήριο 50 μαθητές και μαθητρίτσες της 'Ελληνικής Κοινότητας Κωνσταντίας. Σκοπός της διαλέξεώς του ήτο να μας διδάσκει για το έργο του μεγάλου Κυβερνήτου μας. Άρχισε σιγά-σιγά να μας απαριθμεί τα όσα συνετελέσθησαν από την 4ην Αυγούστου 1936. Σιγά-σιγά ο ένθουσιασμός των κατελάμβανε, η φωνή του έτρεπε από συγκίνηση, τα μάτια του λαμποκοπούσαν και ο κύπος της καρδιάς μας συνώδευε τα λόγια του. Ζωντανεύει το κάθε τι, έβρισκε σάρκα και οστά σε όσα διαβάσαμε στις εφημερίδες. Κι' είδαμε με τα μάτια της ψυχής μας, ενώ ωμιλούσαμε με τους άτρώστους εκείνους και λεοντοκαρδούς, έλη αποσπαραγμένα, στρατό διωργανωμένο, είδαμε 'Ελλάδα ξαναζώσα την παλιά δόξα κι' είδαμε εμπρός σ' αυτά όλα τον Μεγάλο Άρχηγό με το δαυλό του πολιτισμού στο χέρι, έχοντας για βοηθούς τον Βασίλη και δεξιά και αριστερά την σφριγώσαν Νεολαία να βαδίζει εμπρός, πάντα εμπρός. Αυτά σου τα γράφω, αγαπητή «Νεολαία», για να πής στα εκεί ευτυχισμένα Έλληνοπούλα, να φανεί ότι υπάρχουν και άλλα άτυχα, μακριά από την Πατρίδα τους, που τα καίει ο ένθουσιασμός και τα τρώγει η νοσταλγία. Κι' έχουν ένα πόθο, πόθο βαθύ, να βρεθούν κι' εκείνα μια φορά μαζί των στίς γιορτές της 4ης Αυγούστου και να ζητωκραυγάζουν για τον Βασίλη και για τον Μεγάλο Άρχηγό, τον εμπνευσμένο Δημιουργό, για Εκείνον που έχουμε μεταβάλει τις νεανικές καρδιές μας σε προσκυνητήρι και στο βωμό αντι θυμίαμα προσφέρουμε την αγάπη μας». Μπράβο, καλή μας 'Ελληνοπούλα. Μη λησμονείτε ποτέ ότι είσατε 'Ελληνοπούλα και να είσατε πάντοτε υπερήφανη για την εθνική σας καταγωγή. — Γ. ΚΑΤΣΑΡΟΝ. Μελετήσατε ακόμη. Το 'Το δένδρον τα κλαδιά δεν είναι τεχνικό! — ΜΗΤΣΟΝ ΚΑΤΣΙΝΗΝ. Καλό. Πολύ καλό. Είναι η κρίσις της επιτροπής. Οι 'Νέοι Δρόμοι». — Η. Π. ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΡΗΝ. Όχι καλό ή 'Νεολαία και η Σημαία. — ΜΑΡΙΑΝ ΔΡΑΓΙΝΑ. Ένεκρίθησαν. — ΣΤΡΑΤΟΝ ΧΑΤΖΗΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ. Δεν θα δημοσιευθεί το 'Όπως τα χρόνια τα παλιά». Δεν είναι όσο πρέπει καλό! — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Θα δημοσιευθεί το 'Για το μεγάλο μας Άρχηγό». — ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Το «Θινό-παρόν» σας ένεκρίθη από την επιτροπή. Είναι πολύ-πολύ καλό! — ΘΕΟΔΟΣΙΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Δεν στερείσθε ταλέντου, αλλά χρειάζεται ακόμη εργασία και διάβασμα. — ΠΑΥΛΟΝ ΚΥΛΙΤΗΝ. Γράφεις στην Εκθεσί σου: «Είμαι υπερήφανος, διότι είμαι μέλος της Ε. Ο. Ν., διότι η 'Οργάνωσις αυτή διδάσκει ν' αγαπάμε την Πατρίδα, την οικογένειάν μας, να γίνουμε καλοί πολίται και να έχουμε πίστι εις την θρησκείαν μας. Μαθαίνουμε ακόμη εις την Ε. Ο. Ν. να σεβώμεθα την πολιτείαν, την θρησκείαν μας και την Α. Μ. τον Βασίλεα μας, που είναι το σύμβολον της 'Εθνικής 'Ενότητας όλων των 'Ελλήνων». — ΧΡΗΣΤΟΝ ΣΙΜΑΡΑΚΗΝ. Δεν είναι καλό το ποίημά σας. — ΝΑΤΗΝ Δ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ. Δεν έδημοσιεύθη, διότι δεν είναι γραμμένο από την μιά άψι του χαρτιού. — ΖΑΧΑΡΙΑΝ ΒΕΛΟΥΔΗΝ. Το διηγήμά σας είναι καλό. — Ν. ΜΑΥΡΟΥΛΙΔΗΝ. Καλό. — ΑΝΤ. Ν. ΑΠΕΡΓΗΝ. Καλά είναι αυτά που μάς έστείλατε. Άλλά παίρνετε το θέμα πολύ σχολαστικά. Πόσα πράγματα μπορούμε να πούμε. Δεν έχει πάρει το άρθρο σας το εγκυκλοπαιδικό ύφος που πρέπει. Έπειτα το έζλο έχει τόσες χρησιμότητες. Άφού και το χαρτί γίνεται από το έζλο. Έσείς παίρνετε τα πλέον γνωστά, που τα ξέρει όλος ο κόσμος. Έπρεπε, για να είναι ενδιαφέρον το άρθρον σας, να πάρετε τα πλέον περίεργα, όπως το παράδειγμα που σας ανέφερα. Έπειτα τα έκ έζλου κομψοτεχνήματα είναι πολύ ενδιαφέροντα. Οι καταλαμμένες, τα κόντρα πλακέ. Αυτά έπρεπε να ήπτε. Πώς υπάρχουν αιώναδια δένδρα τεράστια... Λοιπόν. Γράφετέ μας κάτι τέτοιο. Μη κυνηγάτε ποτέ τα εύκολα. Ζητάτε τα δύσκολα, που θέλουν κόπο, διάβασμα, έρευνα. Τότε να είσατε βέβαιος ότι εκείνο που θα βγῇ θα είναι καλό και δημοσιεύσιμο. — ΔΗΜ. ΦΟΥΦΑΝ. Τα

σταυρόλεξα παρεδόθησαν εις τον άρμόδιον συντάκτην, θα πάρετε δε από της στήλης αυτής την απάντησιν. Το διηγήμά σας δεν είναι καλό. Μπορείτε όμως να γράψετε κάτι καλύτερο γιατί έχετε ταλέντο. Άλλά δεν προσέχετε καθόλου εις την αρχιτεκτονικήν του διηγήματος, το όποιον θέλει γερά κόσια. — ΑΡΓΥΡΗΝ Γ. ΦΟΡΤΟΥΝΑΝ. Έλήφθη η μετάφρασις του διηγήματος σας. Δεν είναι καλή! Δεν το λέμε για να σας απελτίσουμε! Άλλά είναι ανάγκη να σας λέμε την αλήθειαν για να μη βιάζεσθε και πρό πάντως για να διαβάσετε. Προσέχετε. Μας μεταφράζετε πως μια θυελλώδης νύκτα οι κάτοικοι ενός χωριού έζητησαν έντρομοι από μια καταιγίδα. Πολύ καλά. Και τότε μέσα στην καταιγίδα τρέχουν άνδρες, γυναίκες, παιδιά. Μά είναι σωστά πράγματα αυτά; Έπρεπε να είχε όλο το χωριό τρελλαθῇ για να ξεκινήση δολοκλήρο, «ούν γυναίκα και τέκνοισι», στην παραλία. Φυσικό είναι οι μανιώδες να έμεναν στο σπίτι και να μη άφηναν τα μικρά παιδιά τους. Και βέβαια θα μπορούσαν να έζητησαν πέντε, δεκα έκοσι λεβέντες ναυτικοί! Τέτοιες παραδόξότητες έχει η μετάφρασις σας. «Θυελλώδης νύκτα» θα πῇ σκοτάδι. Έτσι; Τώρα πως «εφαίνετο παγωμένον ο κλίδων επί της θαλάσσης» και πως είναι δυνατόν αυτά, άφηνε να τὰ σκεφθῇτε μόνοι σας. Προσέχετε λοιπόν καλύτερα. Διαβάσετε τώρα. Τότε θα μπορέσετε να γράψετε και δικό σας διηγήμα και μεταφράσεις. Για το κρυπτογραφικό θα πάρετε άλλαι σεις. — ΗΛ. ΚΑΡΑΜΠΕΑΝ. Σας ευχαριστούμε θερμώς για τα καλά σας λόγια. — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ. Σας ευχαριστούμεν δια τὰς υποσχέσεις σας. Το ποίημά σας παρέπεμψεν εις επιτροπήν, θα πάρετε δε από της στήλης αυτής και νέαν απάντησιν. — Δ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Πρέπει να σας μιλήσωμε ειλικρινά, άφού και σεις μάς μιλάτε κατά τον ίδιο τρόπο. Και πρώτα-πρώτα, αγαπητέ μου, πρέπει να σας πούμε ότι το 'Εβλημα των Νέων» δεν δημοσιεύεται σε κάθε φύλλο, γιατί άπλουστατα δεν υπάρχουν ποιήματα και πεζά της προκοπής που μπορούν να δημοσιευθούν. Έχομε υποχρέωσι να μη έθαρρύνουμε προσπάθειες που δεν αξίζουν. Υπάρχουν άνθρωποι

που δεν είναι και που δεν θα γίνουν ποιηταί. Αυτοί δεν πρέπει να έθαρρύνθουν, αλλά να πάψουν να γράφουν και να αναζητήσουν εις άλλα έπίπεδα την κλίσιν των ή το ταλέντο των. Μόλις μέσα σε 15 ημέρες συγκεντρώνουμε κομμάτια για την συμπλήρωσι μιάς σελίδος, κι' αυτής με έργα που δεν είναι ούτε πρώτης, ούτε δευτέρας, ούτε και τρίτης γραμμής. Όμολογούμεν ότι δεν συμμερίζομεθα και δεν αντίλαμβανόμεθα την σκέψιν σας, που μάς διατυπώνετε ως εξής: «Πιστεύετε ότι αισθάνομαι μεγάλη απογοήτευσιν σ' αυτό το σημείο, διότι έβλεπα στη «Νεολαία» μας το περιοδικό εκείνο που θ' άνηκε στους νέους και θάταν έξ ολοκλήρου για τους νέους, θα ίκανοποιούσε όλα τους τα διαφέροντα, τα άνώτερα εκείνα νεανικά διαφέροντα, που δημιουργούν ή παρασκευάζουν τα μεγαλεία... Έν τούτοις σας πληροφορούμεν ότι την πίστιν σας προς τον άρχηγό μπορέιτε να την έκδηλώσετε και από της στήλης αυτής, αλλά και, πιστέψτε, ο Άρχηγός δεν θέλει πολλά λόγια, αλλά έργα. Την πίστιν σας προς τον Άρχηγό θα την έκδηλώσετε άσφαλώς με την διαπαιδαγώγησιν, την εθνική διαπαιδαγώγησιν της Νεολαίας, που σας έμπιστεύεται το Έθνος. Θα την έκδηλώσετε με τα έργα σας της διαφώτισεως των ανθρώπων που θα σας περιστοιχίζουν επί της συντελουμένης αναγεννήσεως της 'Ελλάδος. Θα εύρεθῇ τότε μία γωνιά να έξαρθῇ ή ύπηρεσία σας αυτή. Και τώρα άς έλθωμεν εις το ποίημά σας. Δεν είναι βέβαια άριστο. Δεν είναι ποίημα με αξιώσεις. Άλλά θα δημοσιευθῇ γιατί έχει μία εθνική πνοή μέσα του. Άλλά αυτό, το ότι αξίζει να δημοσιευθῇ, μάς επιτρέπει να σας πούμε και κάτι άλλο. Αποφεύγετε τὰς άκροστιχίδας. Δεν είναι ή άκροστιχίς ποίημα που μπορέι να μῇ στο νάο της αληθινής τέχνης. — ΜΠΑΜΠΗΝ ΜΑΖΗΝ. Μας γράφετε: 'Το κολοσσάιο έργο του μεγάλου μας Άρχηγού θα μένη μνημειώδες. Το όνομά του μένει και θα μένη χαραγμένο μέσα στην καρδιά κάθε Έλληνα». Κάθε Έλληνας πρέπει να εύχεται στο Θεό να κόβη μέρες από αυτών και να προσθέτῃ στο μεγάλο μας άρχηγό. Μπράβο. Το γράμμα σας διεβίβασθῃ στην επιτροπή.

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 626)

μια της Θεσσαλίας. Από την εποχήν εκείνη, που ήρθε άμέσως μετά τον θεσσαλικό κατακλυσμό, ή Θεσσαλία έγινε κάμπος και μάς τρέφει με τόσο σιτάρι. Αυτό το γεγονός λοιπόν το διατηρούν έως σήμερα οι Θεσσαλοί από στόματος εις στόμα και άς έχουν περάσει πολλές χιλιάδες χρόνια. Φαίνεται δε ότι και το δημοτικό τραγούδι που λέγει: «Ο Όλυμπος κι' ο Κίσσαβος τὰ δύο βουνά μαλλώνουν» έχει την ρίζα του εις το χώρισμα του ξαφνικό των δύο βουνών: Το σπάσιμο αυτό, που θα συνωδεύετο με τρομακτικήν έκτίναξιν βράχων, νερών, άτμών και φλογών, ίσως έγινεν άφορμή να πλάσουν οι αρχαίοι μας πρόγονοι την μυθολογίαν της πάλης μεταξύ των θεών του Όλύμπου και των Τιτάνων. Οι Όλύμπιοι θεοί ήσαν άχυρωμένοι εις τον Όλυμπον και οι Τιτάνες εις την Όσσα, τον σημερινόν Κίσσαβον. Ο Ζεύς έρριχνε κεραυνούς και οι Τιτάνες βράχους. Το σημερινό τραγούδι του πολέμου των δύο βουνών είναι, λοιπόν, υπόλοιπον από την παράδοσιν του παλαιωτάτου εκείνου γεγονότος. Μήπως και ένα άλλο δημοτικό τραγούδι, από τα πιό γνωστά, δεν φαίνεται και αυτό να άποτελῇ άνάμνησιν ενός παλαιού μεγάλου ιστορικού γεγονότος; Το τραγούδι λέγει:

«Σαράντα παλληκάρια άπ' τη Λειβα-
[διά
πάνε για να πατήσουν την Τροπολι-
[τσα»

Εις την Τρίπολιν όμως — έξω άκρι-
θώς από την Τρίπολιν — στον κάμπο,
που λέγεται σήμερα της Μηλιάς και

βγάζει άφθονία από πατάτες και που
έλέγετο παλαιότερα πεδιάς της Μαντι-
νείας, έγινε το 362 π. Χ. ή μεγάλη
μάχη της Μαντινείας. Την μάχην έ-
δωσαν οι Θηβαίοι έκστρατεύσαντες
κατά των Σπαρτιατών. Άλλά Θῆβαι
και Λεβάδεια είναι μία περιφέρεια, ή
δε έκστρατεία και ή νίκη αυτή των
Θηβαίων και όλων των Βοιωτών υπό
την άρχηγίαν του Έπαμεινώνδα μέχρι
της καρδιάς της Πελοποννήσου διετη-
ρήθη έως σήμερα εις το τραγούδι των
σαράντα παλληκαριών που από την
Λειβαδιά έκστρατεύουν και πηγαίνουν
να πατήσουν την Τρίπολιν.

Χιλιάδες άρχαιοτάτων ιστορικών
και μυθολογικών παραδόσεων διατη-
ρούνται εις τα δημοτικά μας τραγού-
δια παρηλλαγμένα. Άλλά εις το βά-
θος το τραγούδι δείχνει το παλιό γε-
γονός. Και ή έκστρατεία των Άργον-
ναυτών, οι όποιοι έπήγαν να πάρουν
το χρυσόμαλλον δέρας, μάς διεσώθη
και αυτή εις το δημοτικό τραγούδι
που λέγει:

«Κλέφτες μῆκαν στο μαντρι
κι' έκλειψαν το λαγιαρνί
πούχε το χρυσό μαλλί
το άσμένιο χαίμαλλι».

Το χρυσόμαλλο δέρας και το άρνι
με το χρυσό μαλλί είναι ένα και το
αυτό πράγμα.

Πόσα πράγματα όμως και στα πα-
ραμύθια και στας στοματικές άφηγή-
σεις που πηγαίνουν από τους παππού-
δες στα έγγόνια και στα δημοτικά μας
τραγούδια, που από την μιά γενεά με-
ταφέρονται εις την άλλη, δεν διηγήρη-
σεν ο Έλληνικός λαός; Χιλιάδων πολ-
λών έτών παραδόσεις. Αυτό δε έπρεπε
περισσότερο να το προσέξωμε.

Κ. Φαλταίης

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ { 22-721
30-601
30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής
και έμπορίας της κορινθιακής σταφίδος. — Βελ-
τίωσις της ποιότητας. — Κοινή έναποθήκευσις της
σταφίδος. — Οίνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος — Δια-
φήμισις της σταφίδος εις το Έξωτερικόν και
Έσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ό πλέον εύθηνός, υγιει-
νός και εύγευστος ξηρός καρπός της παγκο-
σμίου γεωργικής παραγωγής. — Είναι πλουσιω-
τάτη εις σάκχαρον και βιταμίνας. — Έχει μεγί-
στην θερμαντικήν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον
ένδεικνυόμενον κατά του καρκίνου, άλκαλικὰς
ουσίας ωφελίμους εις το αίμα, σίδηρον, άλατα,
κλπ. ωφέλιμα εις τον οργανισμόν του ανθρώπου.
Τρώγοντες κορινθιακήν σταφίδα εξασφαλίζετε
την υγείαν σας, έχετε οικονομίαν και ένισχύετε
την εθνικήν μας οικονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

